HALKIN KURTULUŞU

25 TEMMUZ 1977
250 KURUŞ

66

İŞÇİLERİN KÖYLÜLERİN BAĞIMSIZ ve DEMOKRATİK TÜRKİYESİ İÇİN İLERİ!

Kahrolsun Faşist Diktatörlük Yaşasın Devrimci İşçi-Köylü İktidarı

FAŞİST MC EZİLECEKTİR!

Proleter devrimciler, MC'ye karşı en geniş devrimci muhalefetin geliştirilmesi ve bu mücadelenin faşist diktatörlüğe karşı mücadelede bir adım olmasının sağlanması için kararlılıkla çalışacaklardır.

Proleter devrimciler, faşist hükümetin yıkılması için en geniş yığın eylemlerinin örgütlenmesi gerektiğini savunmaktadırlar.

İşçi sınıfının ve köylülüğün, aktif kitle mücadelesi, bu eylemin en önemlisi durumundadır, ve belirleyicidir.

Öğrenci gençlik bu mücadelenin ön saflarında kararlı bir şekilde yerini almalıdır.

Faşist MC hükümetinin

De.sa.7.sü.6'da

Kitleleri faşizmin, sosyal-faşizmin ve CHP reformizminin etkinliğinden kurtararak, faşist diktatörlüğü yıkmak ve Devrimci İşçi-Köylü İktidarını kurmak için çalışmalıyız

// İlerici yığınların ve işçi sınıfının gözünde meşruiyetini tümüyle yitirmiş MC partilerinin ve onların kuracakları faşist hükümetin kesinlikle ve sonuna kadar karşısında yer alacağız. Bu hükümetin ezilmesi için bütün gücümüzü seferber edeceğiz. Bütün devrimcilere ve ilericilere düşen görevin bu olduğunu savunuyor ve tüm devrimci ve demokratları Faşist hükümetin yıkılması için mücadele etmeye çağırıyoruz.

Ancak bu mücadeleyi reformist bir şekilde ele alan ve onu, devrimci mücadeleyi ilerletmek yerine devrimci mücadeleyi engellemek için bir araç olarak kullanmak isteyen bütün siyasi çizgilerle sonuna kadar uzlaşmaz bir mücadele yürütmeyi de çalışmalarımızın ayrılmaz bir parçası olarak görmekteyiz. Bu tür perspektiflerle yola çıkarak hükümetin yıkılması ve yerine bir CHP hükümetinin kurulması çabalarında olanlarla temelden ayrılmaktayız.

Faşist hükümetin ezilmesi ve kitlelerin yaşama koşullarının kötüye gidişinin engellenmesi somut hedefleri etrafında gerçekleştirilen kitle mücadelelerini Ulusal Demokratik Halk Devrimi perspektifi içinde ele alarak en geniş yığınları devrimci mücadelenin bilinçli ve uzlaşmaz savaşçıları haline getirmek için çalışalım.//

HALKIN KURTULUŞU

TÜRK ORDUSUNUN KIBRIS İŞGALİNE SON VERİLMELİDİR

- Kıbrıs'taki bütün yabancı askeri kuvvetler çekilmeli bütün üsler kapatılmalıdır
- Kıbrıs'a bütün yabancı müdahaleler son bulmalıdır
- Bağımsız ve demokratik bir Kıbrıs emekçi Türk ve Rum halkının kolları üzerinde yükselecektir!

Kıbrıs'ın Türk Ordusu tarafından işgal edilişinin hakim sınıfların deyimi ile de 'Kıbrıs Barış (!) Harekâtı' nın 3. yıldönümü 17 Temmuzdan itibaren gösterişli bir şekilde kutlanmaya(!) başlandı.

Özellikle de siyasi bir huzursuzluk içinde olan Türkiye emekçi sınıf ve tabakalarının dikkatleri iç sınıf meselelerinden uzaklaştırılmak için şovenizm alabildiğine körüklenmeğe başlandı. Hakim sınıflar devletinin itibarının sarsıldığı, parlamentonun ve parlamenterizmin iğrençliğinin gözler

De.sa.7.sü.1'de

İşte sosyal-faşist, sosyal-şoven DİSK yöneticilerinin, devletin savaş fonuna katkıda bulunan ve işçi sınıfını Kıbrıs işgalini desteklemeye çağıran tarihi (!) kararlarının belgesi. Tarih 22 Temmuz 1974. Kıbrıs işgalinin 3. yıldönümünde, işçi sınıfı faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelede yeni başarılar kazandı.

Mecidiyeköylü proleter devrimciler ve Esentepealtı emekçileri gecekondularını yıktırmamakta kararlıdır

Faşizme ölüm yıkıma son!

İstanbul'un bir semti olan Esentepe Altı gecekondu mahallesinde yaşayan emekçiler, belediye zabıtası ve faşist polisin gittikçe artan saldırılarına karşı birliklerini pekiştirerek gecekondu yıkımlarına karşı mücadele etmektedirler.

Geçtiğimiz günlerde mahallenin 5 evi, çevredeki bir burjuva mahallesinden yapılan şikayetlerle yıktırılmıştır.

Zabıta memurları, içinde ölüm döşeğinde hasta bir kadının bulunduğu bir gecekonduya kapıyı kırarak girdikten sonra, evi terketmek istemeyen hasta kadının kızını tartakladılar. Belediyeden getirilen bir doktor ise ölüm döşeğindeki kadına "sağlamdır" raporu verdi. Böylece onlar sokağa atıldılar. Beş evi yıkan zabıtalar yıkımı daha sonra

De.sa.7.sü.7'de

ZAMLAR SÖMÜRÜ DÜZENİNİN KAÇINILMAZ SONUCUDUR

İstanbul'da ekmeğe % 23 oranında zam yapıldı

Yoksul halkın en temel gıda maddesi olan ekmeğe İstanbul'da %23 oranında zam yapılmıştır. Uzun süreden beri ekmek sanayii işverenlerinin yapmak istedikleri bu zam İl Koordinasyon Kurulu kararı ile 15 Temmuzdan itibaren uygulanmaya konulmuştur.

Önceden 510 gramı 250 kuruşa satılan ekmeğin gramajı, 425'e düşürülmüş, fiatta ise değişiklik olmamıştır.

Gramajda yapılan bu azalma %23'lük bir fiat artışına tekabül etmektedir. Bu şekilde yapılan bir "ayarlama" fiat artışının daha incе daha ustrupulu bir biçiminden başka birşey değildir.

İstanbul'da ekmeğe yapılan zam yavaş yavaş diğer illere de yansıyacaktır. Bu zamlar sadece ekmeği de kapsamamaktadır. Bütün gıda maddelerindeki fiat artışlarının bir parçasıdır. Aynı zamanda da gelecek yeni zamların "müjdecisi" dir.

Bütün bunlar ekmeğin en fazla tüketicisi olan işçilerin, dargelirli memurların sırtındaki yükü biraz daha artıracak, hayatı biraz daha çekilmez hale getirecektir. Halkın boğazından eksilen her lokma ekmek sanayicilerinin cebinde birikecektir.

Hayat pahalılığı, zam

De.sa.7.sü/2'de

UŞAK PAMUKLU MENSUCAT A.Ş'DE DİRENİŞ

YENİLGİYİ ZAFERE DÖNÜŞTÜRECEĞİZ!

800 ortaklı Upmaş, Hisse senetlerinin çoğunu elinde tutan Boz, Dülgeroğlu, Sirgeli gibi birkaç parababasının hakimiyetinde olan "halka açık" bir şirkettir. Uşak-Ankara yolu üzerinde, Uşak'tan 5 km. uzaklıktaki fabrikada pamuk ipliği üretilir. Patronlar fabrika inşaatına başlandığından bugüne dek gerek inşaat işçilerini, gerekse iplik bölümünden,

De.sa.7.sü.7'da

Sosyal-faşistler devrimci şehitlere sahip çıkamaz

Zeki Arkadaş'ın Dayısı Sosyal-Faşistleri Yalanlıyor

Faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadelenin, en sert biçimlerde cereyan ettiği günümüz şartlarında İGD'li sosyal-faşistler; halkın devrimcilere olan sempatisinden yararlanarak en az öl

De.sa.7.sü.8'de

Zeki Yalçınkaya'nın cenazesini polise teslim etmedik

Cenaze töreni gerçek bir anti-faşist gösteri oldu

11 Temmuz günü Zeki Yalçınkaya arkadaşımızın ölüm haberini duyan devrimciler hastanenin önünde toplanmaya başladı. Arkadaşımızın akrabaları da oradaydı. Onlarla da tartışarak cenaze töreni yapılmasına karar verildi. İşçi semtlerinden de gelenlerle kısa sürede hastanenin önünde kalabalık ve kararlı bir kitle oluşmuştu.

Bu sırada hastanenin önüne gelen polis, kitlenin ve Zeki arkadaşın akrabalarının kararlı tavırlarını görünce müdahale edemeyerek gerilemek zorunda kaldı. Bu olay kitlelerin gücünün yenilmediğini bir kere daha gösterdi. Bu arada aynı hastanede yatan bir faşisti ziyarete gelen 30 kişilik ülkü ocaklı faşistler, devrimciler tarafından püskürtüldü.

Faşistlerin ve polisin yanı sıra İGD'li sosyal-faşistler de töreni engellemek için yalan ve demagojiye başvurdular. Cenaze törenine CHP'lilerin sahip çıktığını, bu nedenle başka slogan atılmayacağını, yaymaya çalıştılar. Ancak bu yalan tutmayınca, bu kez de sayımızın az olması nedeniyle yolda saldırı olabileceğini bu nedenle de otobüslerle gitmemiz gerektiğini söylediler. Ancak devrimciler bu pasifist tutumları reddederek yürüyüş kararı aldı.

Yürüyüş boyunca sürekli halktan katılanlar oluyordu. Şehitler Abidesinin önünde yürüyüşçülerin sayısı 3-4 bini bulmuştu. Buradan mezarlığa kadar "Faşizme Ölüm Halka Hürriyet" ve "Kahrolsun Faşizm, Sosyal-Faşizm" sloganları gibi devrimci sloganlar atılarak yüründü. Bu sloganları duyan ve sayıları 20 civarındaki İGD'li sosyal-faşistler yürüyüşü terk ederek belediye otobüsüne bindiler.

Yol boyunca bütün duvarlar devrimci sloganlarla doldurularak, faşistlerin sloganları silindi. Törende diğer proleter devrimci siyasetlerle "eylemde birlik propaganda ve ajitasyonda özgürlük temelinde" ortak tavır koyuldu.

Mezarın başında and içilerek törene son verildi.

ZEKİLER ÖLMEZ
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET
KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL-FAŞİZM.

Gaziantep'ten
Halkın Kurtuluşu
Yolunda Proleter
Devrimciler

Katiller ve İşkenceciler yargılanmalıdır

Zeki Yalçınkaya'yı katledenlerden hesap sorulmalıdır

Faşist çetelerin 8 Haziran günü Gaziantep'in Yeşilova mahallesinde pusu kurarak yaraladıkları 16 yaşındaki Zeki Yalçınkaya arkadaşımız doktorların ilgilenmeyişi ve faşist savcının arkadaşımızı yaralı olarak tutuklayarak ... karyolaya bağlatması sonucu 11 temmuz günü şehit olmuştur.

Zeki Yalçınkaya 8 Haziran'da üç faşistin bıçaklı saldırısına uğrayarak mide ve barsaklarından ağır şekilde yaralanmıştı. Oldukça kan kaybeden arkadaş kaldırıldığı devlet hastanesin

De.sa.7.sü.3'de

Bütün halkı ve öğretmenleri hedef alan faşist saldırılar son bulmalıdır

Faşist diktatörlüğün resmi ve sivil çetelerinin son haftalar içinde genel olarak bütün halk üzerindeki özel olarak da devrimci öğretmenler ve TÖB-DER üzerindeki baskıları iyice yoğunlaştı. Birçok il ve ilçede faşistler, sokak ortalarında halkın gözü önünde öğretmenlere saldırmaya ve karşı-devrimci terör estirmeye başladılar. Birçok öğretmenin evi kurşunlandı, bir çoğu da saldırılar sonunda yaralandı. Öğretmenlerin can güvenliği sokakta ve evlerinde bile faşist çeteler tarafından tehdit edilmeğe başlandı.

Bütün bunların yanı sıra son günlerde TÖB-DER şube lokalleri bombalanmaya ve tahrip edilmeye başlandı.

TÖB-DER Isparta ve İstanbul Aksaray şube lokallerinin arkasından 19 Temmuz günü Genel Merkez'in Maltepe'deki binası bombalandı. Saldırılar ve bombalama olayı ile ilgili bir açıklama yapan TÖB DER revizyonist genel merkez yöneticisi S. Yaşar ise "Bu günlerde saldırılarını artırmalarındaki amaç; Ecevit hükümetinin olayları önleyemediği fikrini kamuoyunda yaygınlaştırmaktır" diyor.

Faşist diktatörlüğün ve onun MHP'li sivil çetelerinin amacı; bütün halkın devrimci mücadelesini olduğu gibi hergün büyük boyutlara ulaşan öğretmenlerin devrimci mücadelesini bastırmaktır. Bu terör ve cinayetler ne faşist diktatörlükle açıkça uzlaşan "CHP hükümetini"

De.sa.7.sü/2'de



AYDINLIK OPORTÜNİZMİNİN FAŞİZM TAHLİLİNİN ELEŞTİRİSİ

-VIII-

GEREK BALKANLAR'DA VE MACARİSTAN'DA VE GEREKSE İSPANYA'DA FAŞİZMİN BURJUVAZİNİN BAŞVURDUĞU BİR YÖNETİM BİÇİMİ OLARAK İŞBAŞINA GELMESİ, BU ÜLKELERİN ALMANYA, İTALYA VE JAPONYA'NIN TEMSİL ETTİĞİ "FAŞİST KAMP"A BAĞLI OLMALARINDAN DEĞİL, TERSİNE BURJUVAZİNİN YÜKSELEN DEVRİMCİ DALGAYI KANLI BİR ŞEKİLDE BASTIRMASINDAN, KİTLELERİN DİRENCİNİ KIRARAK SİYASİ BUHRANI KENDİ LEHİNE ÇÖZMESİNDEN VE İKTIDARINI GEÇİCİ DE OLSA SAĞLAMLAŞTIRMASINDAN KAYNAKLANMAKTADIR.

EMPERYALİST BURJUVAZİNİN SÖMÜRGE, YARI-SÖMÜRGE ÜLKELERDE FAŞİZME BAŞVURMASI İÇİN, MUTLAKA METROPOLDEKİ BURJUVA DEMOKRASİSİNİ YOK ETMESİ, ÖNCE "FAŞİST KAMP"A DAHİL OLMASI DİYE BİR ŞART YOKTUR.

BÖYLE BİR ŞART İLERİ SÜRMEK -EĞER BU TEORİK BİLGİ EKSİKLİĞİNİN BİR SONUCU OLARAK YAPILMIYORSA- EMPERYALİZM ÇAĞININ BİR TEMEL ÖZELLİĞİ OLAN KAPİTALİZMİN DENGESİZ GELİŞİMİ, VE DEVRİMİN FARKLI ÜLKELERDE FARKLI ZAMANLARDA BAŞARIYA ULAŞACAĞI LENİNİST TESBİTİNİ REDDETMEK DEMEKTİR.

DEVRİMLE KARŞI-DEVRİM ARASINDAKİ ÇATIŞMANIN EN YÜKSEK NOKTAYA ULAŞTIĞI ÇİN BİRİNCİ DEVRİMCİ İÇ SAVAŞ DÖNEMİ, 1927'DE DEVRİMCİ GÜÇLERİN YENİLGİSİYLE; KARŞI-DEVRİMCİ GÜÇLERİN, EMPERYALİSTLERİN, KOMPRADOR BURJUVAZİNİN VE FEODAL TOPRAK AĞALARININ EKONOMİK VE SİYASİ İKTIDARLARINI GEÇİCİ OLARAK SAĞLAMLAŞTIRMALARIYLA SONUÇLANDI. VE EGEMEN SINIFLAR YIĞINLARIN DİRENCİNİ KIRARAK GELİŞEN DEVRİMİ DURDURMAK VE BUHRANIN BÜTÜN YÜKÜNÜ MİLYONLARCA EMEKÇİNİN OMUZLARINA YÜKLEYEBİLMEK İÇİN EN GEÇERLİ YÖNETİM BİÇİMİNE BAŞVURDULAR, ÇİN'DE 1927'DE "BÜYÜK TOPRAK AĞALARI, BANKERLER VE KOMPRADORLARIN FEODAL-FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ" GERÇEKLEŞTİ.

MAO ZEDUNG'UN DEĞERLENDİRMELERİ, ŞU İKİ TEMEL TESBİTİ ÇİN DEVRİMİ PRATİĞİ İÇERİSİNDE DOĞRULAMAKTADIR:

BİRİNCİSİ, FAŞİZMİN DEVRİMLE KARŞI-DEVRİM ARASINDAKİ ÇATIŞMANIN KARŞI-DEVRİM LEHİNE ÇÖZÜMLENMESİNİN SİYASİ BİR ÜRÜNÜ OLDUĞUNU...

İKİNCİSİ -VE KONUMUZ AÇISINDAN EN ÖNEMLİSİ- İSE, FAŞİZMİN SADECE "YÜKSELEN" EMPERYALİZME, "FAŞİST KAMP"A BAĞLI "GERİ ÜLKELER"DE ORTAYA ÇIKAN SİYASİ BİR EGEMENLİK BİÇİMİ OLMADIĞINI...ÇÜNKÜ 1927 DE FEODAL-FAŞİST DİKTATÖRLÜĞÜ TEZGAHLAYAN KOMPRADOR BURJUVAZİ VE FEODAL TOPRAK AĞALARI KLİĞİ, ALMANYA, İTALYA VEYA JAPONYA GİBİ "YÜKSELEN" EMPERYALİSTLERE BAĞLI BİR KLİK DEĞİL, TERSİNE ABD, İNGİLTERE v.b. GİBİ "EN SALDIRGAN OLMAYAN" EMPERYALİSTLERE BAĞLI BİR KLİKTİ.

Gene Dimitrov, 1928'de, Kızıl Sendikalar Enternasyonalinin IV. Kongresinde yaptığı konuşmada "burjuvazinin kaçınılmaz olarak faşizm yoluna sürüklediği Güneydoğu Avrupa, Balkan Ülkeleri, Macaristan ve diğer ülkeler" için şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

"Balkanlar'da ve Macaristan'da henüz tamamlanmış bir burjuva demokratik devrim yoktur. Burjuvazi, geçmişte halk yığınlarının feodalizme ve mutlakiyete karşı mücadelesinde kendisini önder olarak ön plana çıkartan, ve onu ideolojik ve siyasi bakımdan kitlelerle sıkıca birleştirecek devrimci görevlerini yerine getirmemiştir. Köylüler burjuva demokratik devrim sayesinde toprak sahibi olmamıştır. Aksine onlar sadece, sermayenin ilk birikimi amacına hizmet eden sınırsız sömürü ve talana hedef teşkil etmişlerdir. Feodalizm nihai olarak yok edilmemiştir. Milli mesele çözülmemiştir. Bu ülkelerin çoğunda proletarya, köylü kitlelerinden gelmektedir, onlarla bağları vardır ve ortaya çıktığı ilk günden itibaren muhalif ve kapitalizm aleyhtarı eğilimiyle kendini kabul ettirmiştir.

Balkan ülkeleri ve Macaristan, emperyalizmin yarı sömürgesi durumundadırlar. Bunlar çoğunlukla emperyalist ülkelerdeki çok gelişmiş kapitalizmin şiddetli rekabeti altında ezilen cılız sanayiye sahip tarım ülkeleridir.

Bu ülkeler karşılıklı olarak gizli bir iktisadi savaş, emperyalist ülkeler tarafından körüklenen ve istismar edilen sürekli milli ve toprak çatışmaları içinde bulunuyorlar. Geniş kitlelerin satın alma gücünün çok düşük olması dolayısıyla, iç pazarları son derece sınırlıdır. Ve dış pazarlar, onların büyük çoğunluğu için kapalıdır. Kapitalizmi sağlamlaştırma ve üretimi rasyonalleştirme imkanları çok kısıtlıdır. Emperyalist savaşın tahribatı, bazı ülkelerdeki tamiratın yükü ve hepsinin omuzlarına yüklenen savaş tazminatları, iktisadi durumlarını daha da ağırlaştırmakta, içinde bulundukları iktisadi buhranı şiddetlendirmektedir.

Emperyalist savaş ve bu savaşın sonuçları, burjuvazinin kitlelerin gözündeki itibarını büyük ölçüde düşürdü. İktidardaki burjuvaziyle ona bağlı kitleler arasındaki uçurum daha da derinleşti. Bu ülkelerde, kendini yabancı rekabete karşı savunan burjuvazi, her zaman proletaryayı alabildiğine sömürdü ve köylü kitlelerini amansızca talan etti. Emperyalist savaştan sonra bütün bunlar daha büyük ölçüde uygulandı. İşçiler en ufak haklarını bile ancak büyük ve uzun süren mücadeleler sonucu kazanabiliyorlar. Proletaryanın burjuvaziye karşı uzlaşmaz tutumunun ve kitlelerin oldukça yüksek devrimci ruhunun sebebi de budur. Burjuvazinin sömürgelerden elde ettiği aşırı kârlardan faydalanarak, proletarya içinde imtiyazlı bir tabaka yaratmayı ve bunları birkaç sadakayla yozlaştırarak, dolaylı yoldan veya doğrudan kendi hizmetçileri durumuna getirmeyi başardığı emperyalist ülkelerin aksine, Balkan ülkelerinde işçi aristokrasisinin ve reformizmin zayıf olması da bu yüzdendir. Güneydoğu Avrupa'daki burjuvazi, özellikle şimdi, kendisiyle, işçiler ve emekçi kitleler arasında gittikçe derinleşen uçurum üzerinde bir köprü kurmak için, işçilere ve emekçi kitlelere ciddi iktisadi tavizler verecek durumda değildir.

Eski Rusya'nın sosyal yapısı ile Güney Avrupa'nın sosyal yapısı arasındaki büyük benzerlikler dolayısıyla, Ekim Devriminin en kuvvetli etkileri özellikle burada görülmüştür, ve kitlelerdeki Sovyet taraftarlığı çok büyüktür.

Böyle bir durumda, özellikle de burjuvazinin kaçınılmaz olarak kapitalizmin istikrarını sağlamak için işçi sınıfı ve köylü kitlelerinin zararına olağanüstü tedbirler almak zorunda olduğu şu sırada, burjuva diktatörlüğünün parlamenter demokrasinin eski metodlarıyla muhafaza edilemeyeceği apaçıktır.

Burjuvazi, ancak faşist diktatörlüğün yardımıyla hakimiyetini geçici olarak sürdürmeyi, kitlelerin direncini kırmayı ve kitlelerin zararına kapitalist istikrar ve rasyonelliği azami ölçüde sağlamayı ümit ediyor." (Dimitrov, Savaşa ve Faşizme Karşı Birleşik Cephe, Sy: 27-28) (abç)

"Hüküm süren siyasi buhranının kapitalistçesine" çözümü sonucunda, burjuvazinin "kitlelerin direncini kırması" ve buhranının bütün yükünü emekçi halk yığınlarının omuzlarına yüklemesi sonucunda, Balkan Ülkelerinde ve Macaristan'da faşizm işbaşına geldi.

Aynı durum İspanya açısından da geçerlidir.

Gerek Balkanlarda ve Macaristan'da ve gerekse İspanya'da faşizmin burjuvazinin başvurduğu bir yönetim biçimi olarak işbaşına gelmesi, bu ülkelerin Almanya, İtalya ve Japonya'nın temsil ettiği "faşist kampa" bağlı olmalarından değil, tersine burjuvazinin, yükselen devrimci dalgayı kanlı bir biçimde bastırmasından, kitlelerin direncini kırarak siyasi buhranı kendi lehine çözmesinden ve iktidarını geçici de olsa sağlamlaştırmasından kaynaklanmaktadır.

AYDINLIK oportünizmi tarihi ve siyasi gerçekleri reddederek, kendi oportünist tahlillerini haklı çıkarmaya, faşizmin siyasi bir iktidar biçimi olarak işbaşına gelmesinin sadece "yükselen" emperyalizmle ve "faşist kampa" bağlı "geri ülkeler"le sınırlamaya çalışmaktadır.

Halbuki birinci emperyalist paylaşım savaşı döneminin de somut olarak gösterdiği gibi, faşizm burjuvazinin son egemenlik biçimidir, emperyalizm çağında dünya çapında siyasi bir olaydır ve devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın karşı-devrim lehine sonuçlanmasının bir ürünüdür.

Ekonomik buhranın derinleşmesi ve bunun siyasi bir buhrana dönüşmesi, bunun doğal sonucu olarak da devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın keskinleşmesi, sadece "yükselen" emperyalizmle, ve "faşist kamp"a bağlı "geri ülkeler"le sınırlı bir olay değil, dünya çapında bir olaydır. Emperyalizm çağında bütün dünyada devrimin objektif şartlarının ortaya çıkmasının emperyalizmin kapitalizmin en yüksek ve son aşaması olmasının, emperyalizmin çürüyen kapitalizm olmasının anlamı da budur zaten.

Bu bakımdan "faşist kamp"a bağlı olmayan sömürge, yarı-sömürge ülkelerde de derinleşen ekonomik ve siyasi buhrana paralel olarak devrim patlak verebilir ve emperyalizme bağlı büyük burjuvazi ile feodal toprak ağaları yükselen devrim dalgasını kan ve ateşle bastırarak kendi iktidarlarını geçici olarak sağlamlaştırabilirler. Bu takdirde faşizm, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının yeni bir siyasi yönetim biçimi olarak işbaşına gelir.

Emperyalizm tarihi bunun sayısız örnekleriyle doludur. Birinci emperyalist paylaşım savaşının yarı-sömürge, yarı-feodal Çin toplumu bunun en canlı örneğidir.

Çin'de 1927'de feodal-faşist diktatörlüğün kurulması, AYDINLIK oportünizminin sadece faşizm teorisinin değil, fakat aynı zamanda "Mao Zedung Düşüncesi" ile perdelenmiş siyasi çizgisinin de burjuva-reformist özünü açığa çıkarmaktadır.

Bu bakımdan Çin'de 1927'de feodal-faşist diktatörlüğün kurulması ve bunu ortaya çıkaran somut şartlar üzerinde kısaca da olsa durmalıyız.

Çin doğunun geri kalmış ülkeleri arasında, kitlelerin devrimci mücadelesinin en yüksek olduğu ve en fazla emperyalist baskı ve talana maruz kalan bir ülkesidir. Feodal Çin'in giderek sömürge, yarı-sömürge ve yarı-feodal Çin'e dönüşmesine paralel olarak, yığınların emperyalizme, komprador karakterdeki büyük burjuvaziye ve feodal toprak ağalarına karşı mücadelesi daha ileri boyutlar kazandı. 1911 burjuva demokratik devrimi yığınların yükselen devrimci mücadelesinin bir sonucu olarak gerçekleşti, fakat yenilgiye uğradı.

1911-1921 yılları arasındaki - ve daha önceki- kitle mücadeleleri devrimci bir önderlik altında değildi. 1921 yılında Çin Komünist Partisi'nin kurulmasıyla, emperyalizme, büyük burjuvaziye ve feodal toprak ağalarına karşı verilen mücadele daha örgütlü ve daha bilinçli bir mücadeleye dönüştü, ve Çin devrimi eski tipte burjuva demokratik devriminin bir parçası olmaktan çıkarak, dünya proletarya devriminin bir parçası haline geldi.

ÇKP'nin kurulduğu dönemde Çin yarı-sömürge, yarı-feodal bir ülkeydi, ABD, İngiliz, Fransız ve Japon emperyalistlerinin, bunların işbirlikçilerinin ve feodal toprak ağalarının baskı ve sömürüsü altındaydı, ve mahalli feodal birimler halinde parçalanmıştı. Emperyalist ülkeler, kendilerine bağlı savaş ağalarının yönetiminde olan bölgeleri kendi nüfus alanları haline getirerek, Çin halkını ağır bir emperyalist baskı ve sömürünün boyunduruğuna almışlardı.

Kuruluşundan sonra ÇKP hızla gelişmeye, işçi sınıfı içinde kök salmaya ve onun mücadelesine önderlik etmeye başladı. Sadece 1922 yılında partinin önderliğinde 300.000 işçi greve gitti. Gene aynı yıl büyük bir köylü ayaklanması oldu, ve bu ayaklanma 200 bin üyeli Köylü Birliklerinin ortaya çıkmasına sebep oldu.

Bu dönemde Dr.Sun Yat-sen önderliğindeki Guomindang, emperyalizmi ve feodalizmi tasfiye ederek Çin'de bir burjuva demokratik cumhuriyet kurmayı amaçlıyor ve bu nedenle çeşitli emperyalist devletlerin birer kuklası durumundaki savaş ağalarına karşı mücadele ediyordu.

1923 yılında Komintern ve SBKP, emperyalistlere ve savaş ağalarına karşı mücadele eden Guomindang'ı bu mücadelesinde destekleme kararı aldı, ve ÇKP'ne de Guomindang ile güçbirliği yapma çağrısında bulundu. ÇKP Komintern'in ve SBKP'nin bu çağrısına uyarak emperyalizme ve feodalizme karşı mücadelede Guomindang ile ittifak yapmaya karar verdi. Dr.Sun Yat-sen ÇKP'nin de yardımıyla Guomindang'ı yeniden örgütlemeye girişti, ve 1924 yılının başında ÇKP-Guomindang ittifakı gerçekleşti. "Sosyal sınıflar bakımından bu, işçi sınıfının, köylülerin, şehirlerdeki küçük-burjuvazinin ve burjuvazinin bir birleşik cephesiydi." (Mao Zedung)

"Üç Halk İlkesi ile komünizm arasında bu birleşik cephe"nin kurulmasıyla, "ilk defa olarak Guomindang-Komünist işbirliği"nin gerçekleşmesiyle "bütün ülke halkının sempatisi kazanıldı ve 1924-1927 devrimi başladı." (Mao Zedung)

Guomindang-ÇKP ittifakından ve Dr.Sun Yat-sen'in başkanlığında Kanton'da demokratik bir hükümetin kurulmasından hemen sonra emperyalizme ve onların uşaklığını yapan, aynı zamanda Çin komprador burjuvazisi ile feodal toprak ağalarının çıkarlarının temsilcisi olan savaş ağalarına karşı, devrimci bir mücadele başlatıldı. Bu, Çin'de emperyalizmin ve feodalizmin tasfiyesini hedef alan bir burjuva demokratik devrimiydi. Bu dönemde Guomindang-ÇKP ittifakıyla oluşturulan milli devrimci ordu, köylülerin de aktif desteğiyle savaş ağalarına karşı büyük başarılar kazandı, işçilerin genel grevlerle, köylülerin ayaklanmalarla ve bizzat savaşarak, öğrencilerin ve aydınların gösterilerle ve siyasi kampanyalarla, küçük sermaye sahiplerinin ve esnafın yabancı malları boykot hareketiyle desteklediği iç savaş emperyalizme, kukla savaş ağalarına ve feodal toprak ağalarına ağır darbeler indirdi. Kurtarılmış bölgeler elde edildi.

Guomindang-ÇKP işbirliği ile kurulan milli devrimci ordu, 1924 yılında Kanton'da İngiliz emperyalistleriyle birlikte karşı-devrimci faaliyetler içinde bulunan kompradorların ve toprak ağalarının silahlı gücünü yenilgiye uğrattı. Bunu izleyen yıllarda, milli devrimci ordu birinci ve ikinci Doğu Seferlerini yaptı ve büyük başarılar kazandı. Bu seferler, Kuzeyde Gvandung eyaletinin siyasi yönden birleştirilmesiyle sonuçlandı ve böylece 1926 yılında Kuzeyli savaş ağalarına karşı düzenlenecek Kuzey Seferinin yolunu açtı.

ÇKP-Guomindang önderliğinde yürütülmekte olan anti-emperyalist, anti-feodal devrimci iç savaşın ileri boyutlar kazanması emperyalistleri, büyük burjuvaziyi ve feodal toprak ağalarını telaşa düşürdü. Emperyalistler ve iç gericiler devrimi bastırmak için yeni çözüm yolları aramaya başladılar.

Dr.Sun Yat-Sen'in 1925 yılında ölmesiyle birlikte, Guomindang yönetiminin Çan Kay-şek ve Vang Çingvey kliğinin eline geçmesi, emperyalistlerin ve yerli gericilerin arzularının gerçekleşmesini sağladı. Böylece Guomindang yönetimi büyük burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının eline geçti.

Guomindang yönetiminin, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının bir siyasi kliğinin eline geçmesiyle, ülkede yeni bir siyasi durum ortaya çıktı, ve ÇKP'nin yönetimini elinde bulunduran Cen Du-siyu oportünist kliğinin burjuvaziyle uzlaşması ve mücadeleyi bir kenara bırakması sonucu, devrimin ve birleşik cephenin önderliği doğrudan doğruya burjuvazinin eline geçti.

1926 yılı mayıs ayında, Gvandung'tan Çan Kay-şek komutasında Kuzeyli savaş ağaları üzerine düzenlenen Kuzey Seferinde, ÇKP üyelerinin ordu içindeki ve dışındaki aktif siyasi çalışmaları ile geniş işçi ve köylü kitlelerinin de desteği sağlanarak Kuzeyli savaş ağaları yenilgiye uğratıldı ve büyük başarılar kazanıldı. Fakat Guomindang yönetimini ele geçirmiş bulunan büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının bu seferi, önce daha ileri götürmekten vazgeçmesi, daha sonra da 1929 nisanında karşı-devrimci bir darbe düzenlemesi sonucunda devrim yenilgiye uğradı.

Daha sonra 12 Nisan 1927'de, Şanghay'da işçilerin genel greviyle başlayan ayaklanma Çan Kay-şek kuvvetleri tarafından bastırıldı. Aynı karşı - devrimci katliam, Nankin, Kanton ve diğer büyük şehirlerde de tekrarlandı. Vuhan'da binlerce komünist kurşuna dizildi. Artık Çan Kay-şek karşı-devrimin baş celladı Guomindang ise gericiliğin yuvası olmuştu. Darbeden sonra Çan Kay-şek, Nankin'de yeni bir hükümet ve kendi Guomindang'ını kurdu.

Sonuç olarak "büyük toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin temsilcisi olan Çan Kay-şek ve Vang Çingvey arka arkaya devrime ihanet edip işçi ve köylüleri kılıçtan geçirmeye giriştiklerinde, geniş halk kitleleri silahsız kaldılar ve büyük devrim yenilgiyle sonuçlandı." (ÇKP Kısa Tarihi, Sy: 13 - abç).

Mao Zedung 1926-1927 devriminin yenilgisini şu şekilde açıklamaktadır:

"Gvandung'tan başlayan burjuva demokratik devrim henüz yarı yoldayken komprador ve toprak ağası sınıfları önderliği gaspettiler ve onu derhal karşı devrim yoluna soktular. Bütün ülkede işçiler, köylüler, halkın diğer kesimleri ve hatta burjuvazi karşı-devrimci tahakkümden kurtulamadılar ve siyasi ve iktisadi özgürlüğün kırıntısını bile elde edemediler." (Mao Zedung, Seçme Eserler, 1, Sy: 71, Aydınlık Yayınları).

"Proletarya, Gvandung'tan başlayarak Yangze ırmağına doğru yayılan 1926-1927 devrimine sağlam bir şekilde önderlik edemediği için, komprador ve toprak ağası sınıfları önderliği ele geçirdiler ve devrimin yerini karşı-devrim aldı. Böylece burjuva demokratik devrimi geçici yenilgiye uğradı. Bu yenilgi, Çin proletaryası ve köylülük için ve aynı zamanda Çin burjuvazisi için de (ama komprador ve toprak ağası sınıfları için değil) ağır bir darbeydi." (Mao Zedung, age, Sy: 72-abç).

Böylece devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın en yüksek noktaya ulaştığı Çin Birinci Devrimci İç Savaş Dönemi, 1927'de devrimci güçlerin yenilgisiyle; karşı-devrimci güçlerin, emperyalistlerin, komprador burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarlarını geçici olarak sağlamlaştırmalarıyla sonuçlandı. Ve egemen sınıflar yığınların direncini kırarak, gelişen devrimi durdurmak ve buhranın bütün yükünü milyonlarca emekçinin omuzlarına yükleyebilmek için en geçerli yönetim biçimine başvurdular, Çin'de 1927'de "büyük toprak ağaları, bankerler ve kompradorların feodal-faşist diktatörlüğü" gerçekleşti.

Mao Zedung 1945'te yazdığı "Koalisyon Hükümeti Üzerine" adlı makalesinde "Guomindang'ın esas hakim kliğinin 18 yıllık yönetimini" şu şekilde değerlendirmektedir:

"Japon saldırganlarının tamamen yok edilmesi ve yeni bir Çin'in kurulması gerektiği ana düşüncesinin temelinde biz komünistler ve halkın ezici çoğunluğu, Çin'in gelişmesinin bugünkü aşamasında, aşağıdaki görüşler üzerinde anlaşmaya vardık. İlk olarak, Çin'de büyük toprak ağalarının ve büyük burjuvazinin diktatörlüğü altında feodal, faşist, halk düşmanı bir devlet sistemi olamaz. Çünkü Guomindang esas hakim kliğinin 18 yıllık yönetimi, bu sistemin artık iflas ettiğini ispatlamıştır. (Mao Zedung, Seçme Eserler, III Sy: 256-abç).

"Guomindang'ın esas hakim kliğinin önderliğinde böylesine vahim bir durum niçin ortaya çıktı? Çünkü bu klik, Çin'in büyük toprak ağaları, büyük bankerleri ve büyük kompradorlarının çıkarlarını temsil etmektedir. Bu gerici tabakayı meydana getiren bir avuç insan, Guomindang hükümetinin yönetimi altındaki bütün önemli askeri, siyasi, iktisadi ve kültürel kuruluşları tekeli altına almıştır. Onlar kendi çıkarlarının korunmasını, Japonya'ya karşı direnmenin üstünde tutarlar. Onlar da, 'millet herşeyden üstündür' derler, ama hareketleri milletin büyük çoğunluğunun isteklerine uymaz. Onlar da 'devlet herşeyden üstündür' derler, ama kastettikleri demokratik bir halk devleti değil, büyük toprak ağaları, büyük bankerler ve büyük kompradorların feodal-faşist diktatörlüğüdür." (Mao Zedung, age, Sy: 240-241).

"(Bunlar) bir 'modern devlet' kuracaklarını söylüyorlar, ama büyük toprak ağaları, bankerler ve kompradorların feodal-faşist diktatörlüğünü sürdürmek için umutsuzca didiniyorlar. Sovyetler Birliği ile resmi diplomatik ilişkilerini sürdürmelerine rağmen, aslında ona düşmandırlar. ABD inzivacıları ile birlikte faşist Almanya'nın ömrünü uzatmak için, aslında Çin halkı üzerindeki kendi faşist iktidarları da dahil her yerdeki faşistlerin ömrünü uzatmayı amaçlayan 'Avrupa'dan önce Asya türküsünü' söylüyorlar." (Mao Zedung, age, Sy: 241-242-abç)

Mao Zedung'un bu döneme ilişkin değerlendirmeleri şu iki temel tesbiti Çin devrimi pratiği içerisinde doğrulamaktadır:

Birincisi, faşizmin devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın karşı-devrim lehine çözümlenmesinin siyasi bir ürünü olduğunu...

İkincisi -ve konumuz açısından en önemlisi- ise, faşizmin sadece "yükselen" emperyalizme, "faşist kamp"a bağlı "geri ülkeler"de ortaya çıkan siyasi bir egemenlik biçimi olmadığını...Çünkü 1927'de feodal-faşist diktatörlüğü tezgahlayan komprador burjuvazi ve feodal toprak ağaları kliği, Almanya, İtalya ve Japonya gibi "yükselen" empeyalistlere bağlı bir klik değil, tersine ABD, İngiltere vb.gibi "en saldırgan olmayan" emperyalistlere bağlı bir klikti.

Mao Zedung 1927'de feodal-faşist diktatörlüğü tezgahlayan Guomindang hakim kliğinin ABD ve İngiliz emperyalistlerine bağlı olduğunu çeşitli yazılarında vurgulamaktadır:

"İkinci olarak Çin'i ele alalım. Çin'in direnme savaşında sebat etmesinde katkıda bulunan üç etken vardır. Bunlardan birincisi halka Japonya'ya karşı önderlik eden tek güvenilir güç Komünist Partidir. Bundan sonra, İngiltere'ye ve ABD'ye dayanan bu yüzden de onlardan bir emir gelmedikçe Japonya'ya teslim olmayacak olan Kuomintang gelir." (Mao Zedung, Seçme Eserler, 2. cilt, birinci kitap, Sy: 182, Ser Yay. - abç).

"...Japonya'nın Kuzey Çin'e saldırması, sonunda Japon ve İngiliz-Amerikan emperyalizmi arasında ciddi çıkar çatışmalarına yol açtı...Çin Komünist Partisi, Çan Kay-şek kliğinin, İngiliz-Amerikan emperyalist çıkarları ile olan yakın bağları nedeniyle, efendilerinin buyruğu üzerine Japonya'ya karşı tavrını değiştirebileceğine inanıyordu ve bu nedenle Çan Kay-şek'i Japonya'ya karşı direnmeye zorlamak siyasetini benimsedi." (Seçme Eserler, 3.cilt, Japon Emperyalizmine Karşı Taktikler Üzerine makalesinin 9, dipnotu, Sy: 202 - abç).

Alıntılar bu kadar.

Özetlemek gerekirse, yarı-sömürge, yarı-feodal Çin de 1927'de Çin komprador burjuvazisi ve feodal toprak ağaları emperyalistlerin desteğinde devrimi yenilgiye uğratmışlar, ve İngiliz-Amerikan emperyalizmine bağlı büyük burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının -Çan Kay-şek kliğinin- feodal-faşist diktatörlüğü kurulmuştur.

İşte Çin devriminin ortaya koyduğu somut bir sonuç.

İşte AYDINLIK oportünizminin faşizm tahlili; "geri ülkelerde (...) faşizm dünya emperyalist sistemindeki en gerici, en saldırgan güçlere, yani faşist devletlere bağımlı olarak ortaya çıkar." "Marksistler, geri ülkelerde bunun dışındaki baskı rejimlerine hiç bir zaman 'faşist diktatörlük' adını vermediler. Dimitrov'un çeşitli yazılarını ve 1930-1945 yılları arasındaki Marksist yayınları incelediğimiz zaman bunu görürüz."

AYDINLIK Dergisi, oportünizmin batağına öylesine batmış ki, "saldırgan olmayan" emperyalistlerin çıkarlarını korumak için bütün siyasi değer yargılarını bir kenara fırlatıvermekte, herkesin gözüne baka baka en yalın gerçekleri bir çırpıda yok etmeye çalışmaktadır.

AYDINLIK dergisi, "1930-1945 yılları arasındaki Marksist yayınlarda", "geri ülkeler"de "faşist kamp"a bağlı olmayan "baskı rejimlerine hiç bir zaman 'faşist diktatörlük' adı verilmediğini" söylemektedir.

AYDINLIK tam da bu noktada siyasi bir hareket için kullanılabilecek en aşağılık bir sıfatı hak etmektedir. Çünkü Mao Zedung Çin'de 1927'de kurulan Guomindang diktatörlüğüne "feodal-faşist diktatörlük" demektedir. Bu terimi de 24 Nisan 1945 tarihini taşıyan "Koalisyon Hükümeti Üzerine" adlı makalesinde kullanmaktadır.

Öyleyse ya Mao Zedung Marksist değildir, ya da AYDINLIK dergisi iğrenç bir oportünisttir!..

Elbetteki doğru olan İkincisi!

Belki de bu sıfat AYDINLIK siyasi hareketinin günahlarını hafifletiyor. Fakat biz proleter ahlaka sadık kaldığımız için daha ileri bir sıfat kullanamıyoruz. Aslında O, siyasi hayatını devam ettirdiği sürece çok daha kötü sıfatları adının yanıbaşında hak ederek taşıyacaktır.

Özetlemek gerekirse, Çin örneğinin hiçbir itiraza fırsat vermeyecek kadar yalın bir açıklıkla gösterdiği gibi, AYDINLIK oportünizminin tahlillerinin tam aksine, faşizm, sadece "faşist kamp"a bağlı "geri ülkeler"de ortaya çıkan ve bir egemenlik biçimi olarak işbaşına gelen siyasi bir olgu değil, emperyalizm ve sosyal devrimler çağında dünya çapında bir olaydır. Emperyalist burjuvazi ve sömürge, yarı-sömürge ülkelerde işbirlikçi büyük burjuvazi ile toprak ağaları yükselen devrim dalgasını bastırabilmek, yığınların direncini kırabilmek, siyasi buhranı kendi lehine çözerek ekonomik ve siyasi iktidarını sağlamlaştırabilmek için faşizm silahına başvurur, ve devrimin yenildiği şartlarda ve yerlerde faşizm, siyasi bir egemenlik biçimi olarak iş başına gelir.

Emperyalist burjuvazinin sömürge, yarı-sömürge ülkelerde faşizme başvurması için, mutlaka metropoldeki burjuva demokrasisini yok etmesi, önce "faşist kamp"a dahil olması diye bir şart yoktur.

Böyle bir şart ileri sürmek -eğer bu teorik bilgi eksikliğinin bir sonucu olarak yapılmıyorsa- emperyalizm çağının bir temel özelliği olan kapitalizmin dengesiz gelişimi ve devrimin farklı ülkelerde farklı zamanlarda başarıya ulaşacağı Leninist tesbitini, reddetmek demektir.

AYDINLIK siyasi hareketinin sadece faşizm konusunda değil, fakat her siyasi konuda anti - marksist tezlerle ortaya çıkmasının bir sebebi de, onun Leninist emperyalizm tahlilini bir kenara iterek, Kautskyist emperyalizm tahliline dört elle sarılmasıdır.

Faşizmin işbaşına gelmesini, coğrafi olarak, sadece "yükselen" emperyalizmle ve "faşist kamp"a bağlı "geri ülkeler"le sınırlaması, bir ölçüde de, buradan kaynaklanmaktadır.

(DEVAM EDECEK)

HALKIN SESİ OPORTÜNİZMİNİN VARDIĞI SON NOKTA: "ECEVİT DEVRİMCİLİĞİ" -1-

● Devrimci proletarya, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi iktidarını sağlamlatırmaya çalışan, yığınların parlamentoya karşı "umudunu" ayakta tutmaya çalışan her türlü siyasetle amansız bir biçimde mücadele ederek, "geniş halk yığınlarının temel taleplerinin" ancak devrimle gerçekleşebileceğini, burjuva devlet mekanizmasının şiddete dayanan bir devrimle yıkılabileceğini temel almalı ve yığınları bu temel üzerinde eğitmeli ve örgütlemelidir.

Bugün Türkiye sınıf mücadelesinin eriştiği düzey açısından yeni bir dönemin eşiğindedir. Kapitalizmin dünya çapında derinleşmekte olan ekonomik ve siyasi krizinin ülkemiz üzerindeki etkileri ülkemizin kendi özgül yapısıyla da birleşince, daha tahrip edici bir özellik kazanmaktadır. Bu ise, doğal olarak, çeşitli sosyal sınıfları yeni ekonomik ve siyasi arayışlara itmektedir. İşbirlikçi büyük burjuvazi ve toprak ağaları mevcut ekonomik ve siyasi çalkantıyı en az zararla atlatabilmek, emekçi halk yığınlarının yükselen devrimci mücadelesini bastırarak, buhranın bütün yükünü onların omuzlarına yükleyebilmek ve böylece kendi ekonomik ve siyasi egemenliklerini daha da sağlamlaştırmak için yeni "çözüm" metodları uygulamaya çalışmaktadırlar.

Kapitalizmin gelişen krizi, bütün dünyada olduğu gibi, ülkemizde de milyonlarca emekçiyi devrimcileştirmektedir. İşçi sınıfının, köylülüğün ve diğer emekçi yığınlarının işbirlikçi egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarına karşı, faşist diktatörlüğe karşı mücadelesi yükselmektedir. Devrimle karşı-devrim arasındaki çatışma bugün çok ileri boyutlara ulaşmamış olsa bile, geniş emekçi yığınları her yeni gün kabaran devrim seline katılmaktadır.

Fakat günümüze damgasını vuran özellik, işçi sınıfının ve diğer emekçi yığınların devrimci bir önderlikten yoksun olmasıdır. Geniş işçi yığınlarını çatısı altında toplayan sendikalar faşist, sosyal-faşist ve reformist önderlikler altındadır, ve bu sendika ağaları işçi sınıfının var olan devrimci potansiyelini, işbirlikçi egemen sınıfların, emperyalizmin ve sosyal-emperyalizmin karşı-devrimci amaçları uğruna kullanmaya çalışmaktadırlar. Bugün milyonlarca işçi sınıf sendikalarının çatısı altında toplanmamıştır ve işçi sınıfının sendikal birliği gerçekleşmemiştir. Ve bütün bunların da üstünde, işçi sınıfının ve bütün emekçi sınıfların ekonomik ve siyasi mücadelesini bir noktada toplayacak tek bir hedefe, siyasi iktidar hedefine yönlendirebilecek işçi sınıfının siyasi örgütü, devrimci proletarya partisi oluşturulamamıştır.

İşçi sınıfı ve emekçi halk yığınları, bugün siyasi bir önderliğe kavuşamamıştır ve bu durum yükselen sınıf mücadelesine kendiliğindenci bir karakter vermektedir.

Sınıf mücadelesinin kendiliğindenci bir karakter taşıması ve devrimci fikirlerin henüz geniş emekçi yığınları arasında maddi bir güce dönüşmemiş olması, beraberinde, burjuva reformist siyasetlerin yığınlar arasında maddi bir temel bulmasına, yığınların siyasi arenada kendiliğinden reformizme doğru yönelmesine sebep olmaktadır.

CHP'nin son dönemde nicel olarak güçlenmesinin bir unsurunu da burada aramak gerekir.

Kapitalizmin genel ekonomik ve siyasi krizinin derinleştiği, devrimci dalganın yükseldiği ve devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın giderek keskinleştiği, fakat yığınların kendiliğindenci mücadelesinin ağır bastığı dönemlerde, bir yandan burjuva-reformist siyasi hareketler, nicel olarak güçlenir, daha gerici bir siyaset izlerken; bir yandan da kendine "proleter devrimci" ismini veren, fakat özde sağ reformist bir siyaset izleyen irili-ufaklı bir dizi siyasi hareket, lafla taşıdığı "devrim" ve "Marksizm" bayrağını da bir kenara atarak, burjuvazinin yanıbaşında devrime karşı daha açık bir cephe alır.

Bu son söylediğimizin günümüzdeki en somut örneği, AYDINLIK ve HALKIN SESİ dergileri tarafından temsil edilen sağ-reformist siyasi hareketin bugün gelmiş olduğu noktadır.

AYDINLIK hareketi, yığınların geri bilincine kölece boyun eğerek, kendini burjuvazinin ve CHP reformizminin kollarına atmıştır.

HALKIN SESİ 117. sayısında "CHP'nin Önündeki İki Yol" başlığı altında son siyasi gelişmelerle ilgili şunları yazmaktadır:

"Ecevit kuzu gibi teslim olmak zorunda mıdır? Özgürlük için, demokrasi için, köylüye toprak dağıtmak, işkencecilerden hesap sormak ve can güvenliğini sağlamak için Ecevit'in hiç bir kozu ve gücü yok mudur?" (...)

"Proleter devrimciler, CHP'nin halk yığınlarına güvenemediği için teslim olduğunu, aslında kısa dönemde de bir çıkar yol bulunduğunu halka anlatabilirler."(...)

"Proleter devrimciler, E Ecevit'in başka çaresi var mı? sorusuna halk yığınları önünde geçerli ve gerçekçi bir cevap vermeli ve CHP'nin uzlaşmasının zorunlu bir uzlaşma olmadığını göstermelidir" (...)

"Ecevit, kendisini destekleyen, hatta lideri olduğu parti içinde yer alan çeşitli halk sınıflarının menfaatlerinden koparak ve elindeki kozları bırakarak gericilikle uzlaşmaktadır. Bugün Ecevit ve çevresi, Türkiye'nin hiç bir meselesine geniş bir ufuk içinden bakmıyor ve büyük burjuvazi ve toprak ağalarının günlük politikası içinde boğulup kalıyor. Ecevit'in eskiden beri dilinden düşürmediği 'halkın gücüne inanmak' sözü, Türkiye'nin kaderi ile ilgili meselelerde içi boş bir laf halini alıyor."

"Evet bugün Türkiye'nin gelip kapıya dayanmış olan çok önemli meseleleri vardır. Bunlar, bir kere iki süper devlete karşı bağımsızlık davasının bir parçası olarak Kıbrıs ve Ege meseleleridir. Türkiye, bu meseleleri Kıbrıs ve Yunanistan halklarıyla dostluğunu pekiştirecek ve bir şekilde barışçı yoldan çözmek zorundadır; Kıbrıs'taki askerleri geri çekmeli ve Ege'de karşılıklı anlayışa dayanan bir çözüm bulunmalıdır. Bunlar, Sovyet sosyal-emperyalizminin yayılmasını önlemek ve ABD emperyalizminin eline bakar durumdan kurtulmak için yapılması gerekli işlerdir. Türkiye'nin ikinci güncel meselesi, toprak ve özgürlük meseleleridir. Dünyanın büyük kargaşalıklara sürüklendiği günümüz şartlarında, ancak bu meselelerini çözmüş, demokratik bir toplum yaratmış olan Türkiye, kendi içinde birlik ve beraberliğini koruyabilir ve dış düşmanlara karşı en büyük güvenceye kavuşur."

"Ecevit, geniş halk yığınlarının bu temel taleplerini savunmada kararlı olduğu zaman güçlü olabilir. Üstelik bugün Kıbrıs ve Ege gibi çok önemli bir meselede, bütün Türkiye'yi birleştiren geniş bir cepheden güç alabilecek şartlar vardır. Doğu Akdeniz'de kargaşalık isteyen bir avuçluk Rus beşinci kolu dışında, ayağını Türkiye toprağına basan herkesi, Kıbrıs'ın bağımsızlığına, saygı ve Yunanistan'la dostluk temelinde birleştirmek mümkündür. Bugün Türkiye'de bunu başarabilecek insanın Ecevit olduğuna inananlar büyük bir çoğunluk oluşturuyor. Ezici bir gücü arkasında toplayacak bir durumda olan Ecevit bu güce yönelmiyor; Koçlar ve Sabancılar karşısında böyle önemli bir koza sahip olan bir liderin güveni ve rahatlığıyla davranmıyor. Tam tersine o, telaşa kapılıyor ve Türkiye'nin en gerici güçlerini ikna etmek için kendisini halkla birleştirebilecek her şeyden birer birer vazgeçiyor."(...)

"Bugün Türkiye hakim sınıfları büyük bir sıkıntı içindedir, ve CHP'ye muhtaçtır. Güçler dengesi CHP için elverişlidir. Ecevit ise bu şartlarda, bir kuzuda görülen uysallıkla teslim olmaktadır. CHP, son bir ayda verdiği tavizlerin çoğunu vermeyebilir ve gene de iktidar olabilirdi. Ama bunun için kitlelerin uyanışından güç almaya karar vermek gerekir. CHP, istenen her taviz karşısında, halka dönerek "Benden istenen tavizler bunlardır, daha kararlı, daha güçlü bir mücadele ile karanlık güçleri yerinden edebiliriz" diyebilir" (...)

"CHP'nin hem halkın uyanışından yararlanması, hem de bu uyanışa karşı olan güçlere güven vermeye çalışması böyle devam edemez. Bu çelişme, eninde sonunda CHP'yi parçalar. İçinde bulunduğumuz tarihi dönemde, CHP'yi böyle bir parçalanmadan kurtaracak olan tek şey, kendi doğuşundaki Müdafii Hukuk ruhudur. Aslında bugün Türkiye, Kurtuluş Savaşı Türkiye'sinin arifesinde olduğu gibi çok büyük meselelerle karşı karşıyadır. Bu büyük meseleleri, bu kadar dar bir ufuk içinde, günlük politikaya böylesine saplanıp kalarak, bu derece ilkesiz ve kemiksiz bir siyasetle çözmeye imkân yoktur. CHP, ancak kendini Türkiye'nin geleceği ile birleştirebilirse, olaylara böyle bir bakış açısının verdiği cesaret ve serinkanlılıkla müdahale edebilirse, Türkiye'nin bağımsızlık ve demokrasi yolunda ilerleyişine katkıda bulunabilir, tıpkı 1920-1923 yıllarının CHP'si gibi."

"Bugün ancak iki süper devlete karşı açık ve kararlı bir tavır alan, üçüncü dünya ile birleşme politikasına cesaretle sarılan, Yunanistan'la dostluk için çalışan ve ancak halkın toprak ve özgürlük isteğini savunan bir CHP'nin geleceği vardır."(...)

"CHP'nin önünde iki yol vardır: Birincisi, partinin doğuşundaki Müdafai Hukuk ruhuna sarılmak; İkincisi; yeni bir Adalet Partisi olmak. Aslında CHP içinde, "Müdafai Hukuk Yolu" nu destekliyecek büyük bir güç bulunmaktadır. Ecevit, tarihin getirip önüne koyduğu görevi, ancak bu siyasetin başını çekerse yerine getirebilir."(HALKIN SESİ Sayı: 117, Sy.4).

HALKIN SESİ son sayısında ülkemizin bugün içinde bulunduğu siyasi ortamı, bu ortamdan çıkış yolunu ve bu konuda CHP'ne ve "proleter devrimcilere" düşen "görevleri" bu şekilde sıralamaktadır.

HALKIN SESİ'nin çizdiği "devrim perspektifi" nin eksik kalmaması için, siyasi değerlendirmelerini bir bütün olarak aktarmada objektif olabilmek için, onun CHP'ni hangi sosyal sınıfın siyasi arenadaki temsilcisi olarak gördüğünü de söyleyelim: Büyük burjuvazinin Avrupa taraftarı reformcu partisi.

"CHP'yi büyük burjuvazinin Avrupa taraftarı, reformcu partisi olarak görüyoruz. CHP yönetimine hâkim olanlar, esas itibariyle Avrupa işbirlikçisi sanayicilerin ve kapitalist çiftçilerin menfaatlerini temsil ediyorlar. İleri sürdükleri reformlar ve "düzen değişikliği" dedikleri şey, sonuç olarak bu sınıflar yararına bazı değişikliklerden ibarettir." (Doğu Perinçek 'in Yankı Dergisinin sorularına cevabı, AYDINLIK, Sayı. 41, Sy.7).

Evet, HALKIN SESİ, "Avrupa işbirlikçisi sanayicilerin ve kapitalist çiftçilerin menfaatlerini temsil eden"CHP'ne içinde bulunduğumuz bu "tarihi dönem" de, yeni "tarihi görevler" yükleyerek, izlediği siyasi çizgiyi, bugün uyguladığı siyasi taktikleri ve genel olarak sahip olduğu "devrim perspektifi" ni açık ve somut bir biçimde ortaya koymaktadır.

'Partiler ve siyasetler eylem içinde sınanırlar' sözü herhalde bugün her zamankinden daha fazla geçerlidir. Sınıflar arasındaki çelişkilerin keskinleştiği, devrimle karşı-devrim arasındaki çatışmanın giderek yoğunlaştığı günümüz şartları, siyasi hareketlerin gerçek sınıf özlerini açığa çıkaran mihenk taşı olmaktadır. İşte böyle bir dönemde HALKIN SESİ'nin sadece bir süs olarak kullandığı "Marksizm" sözcüğünü daha fazla taşıması, reformcu siyasetlerini daha uzun bir dönem "devrim" sözcüğüyle perdelemesi mümkün değildi.

Nihayet bugün olan yeni birşey değildir. Geçmişten farklı olarak bugün, HALKIN SESİ'nin reformcu siyasi çizgisi her konuda daha da belirgin bir biçimde açığa çıkmaktadır.

HALKIN SESİ devrimciliğe saldırarak, parlamentarizme ve reformizme sarılmaktadır

"CHP'nin önündeki iki yol" yazısıyla AYDINLIK hareketinin var olduğu günden bu yana izlediği siyasi çizginin burjuva-reformcu özü en somut bir biçimde teşhir olmaktadır.

HALKIN SESİ "geniş halk yığınlarının temel taleplerini şu şekilde sıralamaktadır:

"İki süper devlete karşı bağımsızlık davasının bir parçası olarak Kıbrıs ve Ege meselesi..."

"Sovyet Sosyal-emperyalizminin yayılmasını önlemek ve ABD emperyalizmini eline bakar durumdan kurtulmak."

"Özgürlük"

"Demokrasi"

"Köylüye toprak dağıtmak"

"İşkencecilerden hesap sormak"

"Can güvenliğini sağlamak" vb.

HALKIN SESİ "Türkiye'nin gelip kapıya dayanmış" bu "çok önemli meselelerinin", "geniş halk yığınlarının bu temel taleplerinin" gerçekleşmesi için çözüm yollarını da, hiç bir yoruma meydan bırakmayacak kadar açık bir biçimde göstermektedir.

Eğer Ecevit ve CHP "halk yığınlarına güvense", "kozlarını ve gücünü"kullanmasını bilse, "son bir ayda verdiği tavizlerin çoğunu vermeyerek iktidar olabilse","günlük politikaya" böylesine saplanıp kalacağına "ufkunu genişletse", kısacası "Müdafai Hukuk" ruhuna sarılsa", "ezici bir gücü arkasına toplayarak", "daha kararlı, daha güçlü bir mücadele ile karanlık güçleri yerinden edebilir" ve "tıpkı 1920-1923 yıllarının CHP'si gibi", "Türkiye'nin bağımsızlık ve demokrasi yolunda ilerleyişinde katkıda bulunabilir. "Aslında" güçler dengesi CHP'si gibi""Türkiye'nin bağımsızlık ve demokrasi yolunda ilerleyişinde katkıda bulunabilir." Aslında " güçler dengesi CHP için elverişlidir."

Halbuki CHP, böyle bir siyaset uygulaması gerekirken, "Türkiye'nin hiçbir meselesine geniş bir ufuk içinden bakmadığı" ve "büyük burjuvazi ve toprak ağalarının günlük politikası içinde boğulup kaldığı için","telaşa kapılıyor", ve "Türkiye'nin en gerici güçlerini ikna etmek için, kendisini halkla birleştirebilecek herşeyden birer birer vazgeçiyor."

Bunun doğal sonucu olarak da, "bağımsızlık", "demokrasi", "özgürlük" , "köylüye toprak dağıtılması" vb. gibi "geniş halk yığınlarının temel talepleri" çözümlenmeden kalıyor.

O halde, "proleter devrimciler, CHP'nin halk yığınlarına güvenmediği için teslim olduğunu, aslında kısa dönemde de bir çıkar yol bulunduğunu halka"anlatmalı, Ecevit'i elindeki "kozları"ve "gücü" kullanmaya çağırmalı, ve CHP'nin yeniden "Müdafai Hukuk ruhuna sarılmasını" sağlamalıdırlar.

Bunun için de "proleter devrimciler", "hergün devrim, devrim diye kırk defa bağırmak" gibi bir "çocukluk hastalığına "düşmemeli, "devrimci mevzileri parça parça ele geçirme" taktiğini uygulamalı ve "tarihin getirip önüne koyduğu görevleri" CHP'nin yerine getirmesi için hükümet olmasına destek olmalıdırlar.

Evet, bunları söylüyor HALKIN SESİ.

İşte size "mükemmel" bir siyaset, artık dış çeperini "devrim" sözcüğüyle cilalamayı gerekli görmeyen bir siyasi çizginin vardığı son nokta!..

Şimdi HALKIN SESİ'nin seçimler öncesinde CHP'ni desteklemesinin nedeni, hayatın her alanındaki somut sınıf mücadelesini seçimler döneminde de siyasi iktidar temel hedefine bağlayan devrimci proletarya hareketinin seçim siyasetine saldırısı daha iyi anlaşılıyor.

Üstelik HALKIN SESİ, "geniş halk yığınlarının temel taleplerinin" çözümlenmesini, "Avrupa işbirlikçisi sanayicilerin ve kapitalist çiftçilerin menfaatlerini temsil eden "bir CHP'nden beklemektedir, Ulusal Demokratik Halk Devriminin bütün temel görevlerini CHP'ne yükleyerek, "devrimin yüksek çıkarları" için CHP siyasetinin sadık bir izleyicisi olmaktadır.

Artık söyleyeceği şeyleri dolaylı yollara başvurarak değil, doğrudan doğruya söyleyebildiği için, "devrim" ve "Marksizm" sözcükleri arkasına gizlenmediği için HALKIN SESİ, giderek, tutarlı bir siyasi harekette olması gereken bütün özelliklere sahip olmaktadır. Bu bile HALKIN SESİ için olumlu bir gelişmedir.

HALKIN SESİ, gelecekte ülkemizdeki sınıf mücadelesi tarihini yazacaklar tarafından daha kötü bir damgayla damgalanmamak için, şimdiden "proleter devrimci" olma iddiasını bir kenara bırakmalı, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının peşine takılan bir siyasi hareketin temsilcisi olduğunu açıkca kabul etmelidir. Çünkü bugünkü "siyasi çizgisiyle ancak bunu hak edebilir, daha ilerisini değil...

"Proleter devrimci" sıfatını kullanmayı hak edebilmek için, öncelikle, emperyalizme bağlı büyük burjuvazinin ve feodal toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğinin şiddete dayanan bir devrimle yıkılabileceğini, emperyalist ve sosyal-emperyalist baskı ve talanın ancak yığınların aktif siyasi eylemiyle sona ereceğini kabul etmek, devrimci siyasi taktikleri uygulamak, ve sınıf mücadelelerinin her döneminde emekçi halk yığınlarını bu temel etrafında eğitmek ve örgütlemek gerekir. Bunun için egemen sınıfların bütün baskı ve zor kurumlarının şiddete dayanan bir devrimle yıkılacağının, bunun başka bir yolu olmadığının mücadelenin her döneminde propagandası yapılmalı, siyasi mücadelenin bütün taktikleri bu genel perspektife bağlı olmalıdır.

Devrimin temel sloganları, henüz eylem sloganına dönüşmemiş olsa bile, devrimci proletaryanın tavrı budur.

Bugün emperyalistlerin ve işbirlikçi egemen sınıfların en korktuğu şey baskı ve zor araçlarının, devlet kurumlarının ezilen ve sömürülen milyonlarca emekçinin gözünde itibarını kaybetmesidir; Parlementonun, ordunun ve polisin emekçi yığınlar arasındaki prestijinin zedelenmesidir. Burjuvazinin bütün propagandasını bu bütün üzerine oturtmasının nedeni de budur zaten. Çünkü yığınların siyasi mücadelesi bilinçli ve örgütlü bir mücadeleye dönüştüğü zaman, siyasi iktidarı ve onun bütün kurumlarını hedef aldığı zaman, burjuvazinin sınıf egemenliği artık sadece tarihi olarak değil, fakat aynı zamanda siyasi olarak da gününü doldurmuş, burjuvazi için artık ölüm çanları çalmaya başlamış demektir.

Burjuvazinin ve toprak ağalarının bu korkusunu HALKIN SESİ de paylaşmaktadır.

Çünkü HALKIN SESİ, temsil ettiği sınıfların sosyal arenadaki yeri dolayısıyla devleti herşeyin üstünde tutan, gerici parlamentoyu temel ve biricik çalışma alanı olarak alan CHP'ni, geniş halk yığınlarının temel taleplerini gerçekleştirebileceği bir parti olarak göstermekle, milyonlarca emekçiye, yıkılması, dağıtılması gereken bir kurumu, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının gerici parlamentosunu"umut" olarak sunmaktadır. HALKIN SESİ, devrimden ve devrimci mücadeleden değil, işbirlikçi egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarının ve bunun bir parçası olarak da gerici parlamentonun devamından yanadır.

Nihayet HALKIN SESİ aynı sayısında, şu sözlerle gerici parlamentonun açıktan savunuculuğunu üstlenmektedir:

"...Bugünkü şartlarda, parlamento ortadan kalktığı zaman, devrim gerçekleşmeyecek, fakat Türkeş ve Ersunlar, yani iki yıldan beri 300'e yakın devrimci ve emekçiyi katleden, 1 Mayıs katliamını düzenleyen güçler, bütün dizginleri ellerinde toplayacaklardır.

12 Mart faşistleri, Türkiye'de parlamentoyu ortadan kaldıracak gücü bulamamış ve reformcu CHP'nin yasal politika yapmasına katlanmak zorunda kalmıştır. Bu durum, emekçi halkın birçok yasal olanağı savunması ve kazanması ile de yakından ilişkilidir. Bugün parlamentoyu ortadan kaldırmak için elverişli şartlar hazırlamaya yönelenler, bizzat 12 Mart güçleri ve Türkeş'lerdir. Bunların gazetesi olan Günaydın, her fırsattan yararlanarak 'parlamenter düzen içinde işlerin yürümeyeceği' düşüncesini yaymaya çalışıyor. Günaydın'ın epey zamandır sinsi bir şekilde işlediği bu fikir, Türkiye'deki en gerici güçlerin gelecekle ilgili bazı niyetlerini de ortaya koymaktadır. Üçlü oportünist Blokun, 'devrimcilik' diye satmaya çalıştığı herşeyi birden devirme politikası, bu noktada Günaydın'ın ve 12 Martçıların tutumuyla bir kere daha birleşmektedir" (HALKIN SESİ, Sayı:117, Sy.5).

HALKIN SESİ, "Türkeşlerin Ersunların parlamentoyu ortadan kaldırma" girişimleri arkasına saklanarak, kendi parlamenterist-reformist yüzünü saklamaya çalışmaktadır. Parlamento işbirlikçi egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarının devamını sağlayan baskı ve şiddet aracının bir parçası, burjuva devlet mekanizmasının bir unsurudur. Milyonlarca emekçinin çıkarı, par-

De.sa.7.sü.5'te

● HALKIN SESİ milyonlarca emekçiye, yıkılması, dağıtılması gereken bir kurumu, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının gerici parlamentosunu umut olarak sunmaktadır. HALKIN SESİ, devrimden ve devrimci mücadeleden değil, işbirlikçi egemen sınıfların ekonomik ve siyasi iktidarının ve bunun bir parçası olarak da gerici parlamentonun devamından yanadır

BÜTÜN İŞÇİ VE EMEKÇİLERİN İŞ VE CAN GÜVENLİĞİNİ SAĞLAMAK İÇİN MÜCADELE EDELİM

Adana, Pozantı'da İstanbul'un Akpınar Köyü'nde iş kazalarında ölen işçilerin ölümlerinden sorumlu olanlar cezalandırılmalıdır

"ÖLÜM OLAYI ŞÖYLEDİR; KÖMÜR TOZUNDAN ÜSTÜNÜ BAŞINI TEMİZLEMEK İSTEYEN BİR ARKADAŞIMIZ (İŞ YERİNDE YIKANMA İMKANI OLMADIĞI İÇİN) ÇEVREDE BİRİKEN YAĞMUR SULARINDA YIKANIRKEN BOĞULARAK ÖLDÜ."

"YER ALTINDA ÇALIŞTIĞIMIZ İÇİN, TÜNELİN ÇÖKMESİYLE BİR İŞÇİ ARKADAŞIMIZ ÖLDÜ; BİRİ DE YARALANDI. ÖLEN ARKADAŞIMIZIN CENAZESİ 3 GÜN DAĞDA KALDI. HİÇ KİMSE İLGİLENMEDİ. ÖLEN ARKADAŞIMIZIN CENAZESİNİ İŞÇİLER SIRTLAYARAK 100 KM.YAYA YOL YÜRÜYEREK POZANTI KASABASINA GÖTÜRDÜ."

- ÖLEN İŞÇİLERİN AİLELERİNE TAZMİNAT VERİLMELİDİR
- İŞ CİNAYETLERİNE İŞÇİLER VE TÜM HALKIN MÜCADELESİ SON VERECEKTİR

Ne ölen arkadaşlarımızı ne de vurguncuları unutmuyoruz

İŞ CİNAYETLERİNİN HESABI SORULACAKTIR

Bizler Tunceli'nin Pertek kazasının Elmakaşı Köyünden gelerek İstanbul'un Akpınar Köyü'nün kömür ocaklarında çalışmaktayız. Çalışma koşulları aklın alamıyacağı kadar kötüdür. Bunun bir sonucu olarak da bir arkadaşımız hayatından oldu.

Ölüm olayı şöyledir; kömür tozundan üstünü başını temizlemek isteyen bir arkadaşımız, (iş yerinde yıkanma imkanı olmadığı için) çevrede biriken yağmur suyunda yıkanırken boğularak öldü. Arkadaşın cesedini sudan çıkardık. Patrondan "keşif"yaptırmasını istedik. Patron karakol başçavuşunu getirdi. Başçavuş patrona "sen hiç korkma!" dedi. "Ben işi hallederim."

Daha sonra doktor ve savcı geldi. Kendi istedikleri gibi bir tutanak tuttular. Doktor elini bile sürmedi. Arkadaşı memleketi olan Yozgat'a işçi arkadaşlar götürdüler. Burada ölen körü körüne gidiyor.

İş yerinde sabahtan akşama kadar çalışıyoruz. Üstümüz başımız çamur içinde kalıyor. Banyo yapacak bir yer yoktur. Bunun sonucu da yağmur sularında yıkanıyoruz. Bu da çoğu kez hayatımıza mal oluyor. Ne sendikamız var, ne de sigortamız. Bu da işimizi iyice güçleştiriyor.

Sabahtan akşama kadar çalışmamıza rağmen (ki,iş de hergün olmuyor. Arabalar gelirse çalışıp para alıyoruz, gelmezse para almıyoruz.) günde ancak 150 lira alıyoruz. Kömürün tonu 500 TL.dan ocakta satılıyor. Patron ayak ayak üstüne atıp, yüzbinleri kazanırken, biz öle öle çalışmamıza karşılık ayda 3000 - 4000 lira kazanıyoruz.

Biz ne ölen arkadaşlarımızı ne de patronların vurgunlarını unutmuyoruz. İşçiler köylüler birleşip onlara derslerini vereceğiz.

KAHROLSUN İŞBİRLİKÇİ HAKİM SINIFLARIN FAŞİST DIKTATÖRLÜĞÜ!
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ-KÖYLÜ İKTİDARI!

Akpınar Kömür Ocağında
Çalışan Devrimci İşçiler

Toros Dağları'ndan Krom Yatağı işçileri: Sendika hakkımız için tek bir vücut olarak mücadele edeceğiz

Bizler Adana Pozantı kazasının Toros Dağlarında, Krom yataklarında çalışan Tunceli'li,Sivas'lı,Erzincan'lı işçileriz.

Patronlar kendileri iş yerine gelmiyorlar. İş yerinde kendilerine uşak bularak işi yönetiyorlar.Uşaklar Erzincanlı oldukları için işçiler arasında yöresel olarak ayrım yapıyorlar. Genellikle Tunceli'li ve Sivas'lı işçileri en zor yerlere vermektedirler. İşçilerden patron uşaklarına karşı çıkanlar olursa, uşaklar işçilere "sizi işten atarız","jandarma ve polisle sizi buradan sürükleriz" gibi sözlerle tehdit ediyorlar. Biz de işçiler arasında ayırım yapmadan patron ve uşaklarına karşı mücadele ediyoruz.

Burada çalışan işçileri sigortalı gösteriyorlar. Fakat bunun bir aldatmaca olduğunu anladık. Aldığımız paradan % 13 sigorta parası kesiliyor. Fakat bir işçi hastalandığı ve yaralandığı zaman doktora gönderilmiyor. Yeraltında çalıştığımız için, tünelin çökmesiyle bir işçi arkadaşımız öldü, biri de yaralandı. Ölen arkadaşımızın cenazesi 3 gün dağda kaldı. Hiç kimse ilgilenmedi. Ölen arkadaşımızın cenazesini işçiler sırtlayarak 100 km. yaya yol yürüyerek Pozantı kazasına götürüldü. Orda işçiler tarafından memleketine gönderildi. Ölen işçinin ailesine hiç bir hak tanınmadı. Biz işçiler olarak bu haksızlıkları görünce, patronlara ve uşaklarına karşı kinimiz daha da arttı. Patronlar, işin daha iyi gitmesi için kendi uşaklarına haftada bir içki gönderiyorlar.

Bundan sonra biz işçiler olarak sendika hakkımız için tek bir vücut olarak mücadele edeceğiz.

Bu devletin ne olduğunu, kime hizmet ettiğini anladık. Kurtuluşumuz Ulusal Demokratik Halk Devrimi yolunda Devrimci İşçi-Köylü iktidarının kurulmasıyla olacaktır.

KAHROLSUN PATRONLAR VE İŞBİRLİKÇİLERİ!
İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!
HERKESE İŞ KÖYLÜYE TOPRAK HALKA HÜRRİYET!

Bir Grup
Maden İşçisi

İŞ CİNAYETLERİNE SON!

"İş ve can güvenliği" bütün emekçilerin acil talebidir

Türkiye'de işçi sınıfının bu alanda hemen hemen hiçbir güvencesi bulunmamaktadır. Son derece yetersiz olan mevcut yasal haklar bile sadece kağıt üzerinde kalmaktadır. Hakim sınıflar onların sosyal faşist ve faşist sendika ağaları ve reformist sendikacılar işçi sınıfının kötü çalışma koşulları altında, tünellerde, çatılarda,eskimiş ve son derece tehlikeli hale gelmiş preslerde,kazanlarda, zehirli gazlar arasında eriyip gitmesini sağlamak ve bu durumu olduğu gibi muhafaza etmek için ellerinden geleni yapıyorlar.

Türkiye'de henüz bir sınıf sendikacılığı ve yeterince güçlü bir Marksist-Leninist hareketin olmaması, işçi sınıfının bu mesele üzerinde de uyanışı ve bilinçlenmesini yavaşlatmakta hem de sınıfın sesini duyuramamasına yolaçmaktadır.

Türkiye iş kazalarının çokluğu ve yaygınlığı açısından dünyanın en "ileri" ülkelerinden biridir.

Örnek olarak Ereğli Kömür İşletmelerini alalım, burada her yıl yüze yakın işçi, çeşitli iş kazalarına kurban gider, ama sendika da, işveren de bu meseleyi örtbas eder durur.

Ülkemiz iş cinayetleri açısından hiç bir yeri aratmaz, üstelik dünyada birincilik için yarışırken; faşist ve sosyal faşist sendika ağaları kendilerine apartman ve araba takımları düzmekle meşguldürler.

Bu durum, içinde bulunduğumuz derin buhran şartlarında daha da öne fırlamış, oluk oluk kanayan bir yara halini almıştır.

İş cinayetleri trafik kazaları kadar çok olmakta ve onlar kadar "normal" karşılanmaktadırlar.

Bu duruma son verilmelidir.

İş kazalarının kaynağı olan sömürülü sınıflı toplumsal yapı ortadan kaldırılmadıkça iş kazaları, iş cinayetleri varlıklarını sürdürücektir.Fakat onların belli oranda yavaşlatılabilmesi ve önlerinin alınması mümkündür.

Bu da ancak ve ancak işçi sınıfının bütün haklarını savunan gerçek sınıf sendikacılığının gelişmesi ile mümkün olacaktır.

Sosyal faşist, faşist ve reformist sendika ağaları kesin olarak yenilgiye uğratılmadıkça, İşçiler Sendika Yönetimine sloganı hayata geçirilmedikçe iş "kaza"ları aynı dehşetli tempoyla işçileri kıymaya devam edecektir.

İçinde bulunduğumuz şartlar, işçi sınıfının, faşist diktatörlüğünün ve hakim sınıfların ekonomik ve siyasal saldırılarına karşı kararlılıkla ve genel grev silahıyla direnmesini gerektirmektedir.

İşçi sınıfı, genel grev silahını, faşist, sosyal-faşist ve reformist sendika ağalarını ezme hedefine de yöneltmeli; genel grev mücadelesinin önemli bir talebi ise tüm halkın iş ve can güvenliğinin sağlanması olmalıdır. Genel grevin bir başka, ve yine bu soruna ilişkin talebi de tüm çalışanlara sendika, grev, toplu sözleşme ve sigorta haklarının sağlanması olmalıdır.

İşçi sınıfı iş ve can güvenliği mücadelesini kendi gücüne, halkın gücüne dayanarak başarıya ulaştıracak; iş cinayetlerini asgariye indirecek ve devrimle onları tamamiyle ortadan kaldıracaktır.

Almanya'da çalışan işçilerin acil talepleri

AKORDLAR KALDIRILSIN!
OCRETLER ARTTIRILSIN!
RASYONALİZASYON ADI ALTINDA İŞÇİ ÇIKARMALARA SON!
YERLİ VE YABANCI AYIRIMINA SON!
ZAMLAR ÖDENSİN!
EŞİT İŞE EŞİT ÜCRET ÖDENSİN!
KADIN İŞÇİLER ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON!
YEMEK MOLASI UZATILSIN,PAUZELERİN PARASI ÖDENSİN!
ZORLA MESAİ YAPTIRILMASIN!
SATILMIŞ SENDİKA VE İŞÇİ TEMSİLCİLİKLERİNE HAYIR!
HASTA İŞÇİLER ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON!
ÇALIŞIRKEN İŞ EMNİYETİ VE CAN GÜVENLİĞİ SAĞLANSIN!
HEİMLARDAKİ FAHİŞ EV KİRALARINA SON!
BÜTÜN İŞÇİLERE İNSAN SAĞLIĞINA UYGUN EV SAĞLANSIN!
HEİMLARDAKİ BASKILARA SON!
MEİSTERLERİN, FORARBEİTLERİN BASKILARINA SON!
KAPİTALİSTLERİN KÂR HIRSLARININ KURBANI OLAN İŞÇİLERİN AİLE VE ÇOCUKLARINA AYLIK BAĞLANSIN!

Maden mühendisi bir yurtseverin maden iş kolunda iş kazaları üzerine yaptığı bir araştırma

İş kazalarını önleme yolunda ilk adım: İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE

Her yıl iş kazalarında yüzlerce emekçi kardeşimiz canlarını kaybediyor, binlercesi artık çalışamayacak şekilde sakatlanıyor. Değil bunlara 'dur' diyen,ilgilenen bile yok. Toplumu yaşatan, ona can veren emekçilerin kanları daha ne kadar süre bu kazalarla akıp gidecek.Burjuva basını tüm haber alma olanaklarının zenginliğine rağmen çok büyük kazaların dışında bunları duyurma zahmetine bile katılmıyor. Yalnız İskenderun demir-çelik fabrikalarının montajında ölen işçilerin sayısı 200 'ü çoktan geçti. İş yerlerinin can güvenliğinden bu kadar yoksun olduğunu göz ardı etmek satılmışlıktan, emekçi sınıfları umursamazlıktan başka ne anlama gelebilir? Bu çok önemli konuyu daha yakından tanımak, nedenlerini araştırmak, başlıca görevlerimizden biridir.

İş yerleri patronların kâr makinalarıdır.Ama tüm çalışan emekçilerin de en genel anlamda iş güçlerini, canlarını ortaya koydukları yerlerdir.Patronlar her şeyden önce buraların kârlı, daha kârlı birimler olmalarını isterler, emekçilerse herşeyden önce iş yerlerinde can güvenliklerinin korunmasını gözetmek zorundadırlar. Herhangi bir iş yerinde yalnız kâr amacıyla bulunan, bir yada birkaç patron veya patron uşağına karşılık, aynı yerde hayatlarını ortaya koyarak salt yaşamlarını sürdürebilmek için çalışan çok daha fazla sayıda onlarca, yüzlerce, binlerce, onbinlerce emekçi var. Ve artık patronların varlığının yalnızca biz emekçilerle var olabildiğini çok iyi biliyoruz.Ve gene biliyoruz ki, en azından varlığımızı koruyabilmek ve hayatımızı daha sağlıklı sürdürebilmek için önce can güvenliğimiz sağlanmalıdır. Şunu iyi bilmeliyiz ki kaybettiğimiz her can,vücudumuzdan akan her damla kan,doymak bilmez patronların kârlarına ödenen birer pirimdir.Nedeni çok açık;iş güvenliği için alınacak her tedbir, harcanacak her para, bizleri ölümlerden,sakatlanma ve yaralanmalardan o ölçüde uzaklaştıracak, buna karşılık kâr da o ölçüde azalacaktır.

İŞ KAZALARI NEDİR?

İş yerinde olan ve nedeni iş veya işyeri olan her türlü kaza iş kazasıdır. Böylece iş yerine geliş-gidişler ve aynı iş nedeni ile dolaşmalar sırasında olan kazalar'da bu tanıma girerler. Ancak sorun bu kadar değil. İş kazalarının bedeni sonuçlarını anında görürüz: ölüm, sakatlanma ve yaralanma gibi. İş yeri çalışma koşullarının yarattığı bir de tehdit var ki etkisini, sonuçlarını yavaş yavaş ve yıllar sonra görürüz. Çalışanları için için kemirirler,bir gün gelir ki belki de artık çalışamaz duruma düşerler. Ve ölüm de çok yakındır onlar için. Bunlar meslek hastalıkları adı verilen özünde işyeri çalışma koşullarının uzun dönemde insan vücudunda bıraktığı onulmaz hastalıklardır. Cam işlerinde,madencilikte, kaynakçılıkta bunların örneği pek çoktur. Bu konudaki mücadelemizi de daha iyi ve etkili yürütebilmek için bu konuyu biraz daha tanıyalım. Tüm kaza ve meslek hastalıklarının en acı örnekleri Zonguldak kömür ocakların da yaşanıyor. Bu nedenle önce orayı ele alalım.

ZONGULDAK'TA

"Neden Zonguldak?" sorusunun cevabı çok açık. Türkiye'de sanayinin kalbi burada atar ve bu kalbi, buradaki emekçi kardeşlerimiz çalıştırır. Tüm sanayinin burada bir üretim aksamasına tahammülü yoktur! Üretim zoraki de olsa gerçekleşir! Ama en çok ölü ve yaralı verenler de buradaki kardeşlerimiz. Son beş yılda (1971 1975) tam 361 işçi burada ki kazalarda öldü.Her yıl da ortalama 7500 kazada 8000'e yakın işçi de yaralanıyor veya artık çalışamayacak durumda sakatlanıyor. Ayrıca her yıl genç Zonguldak kömür ocaklarında artık "çalışamaz" raporu alacak kadar şiddetle meslek hastalığına yakalanan işçi sayısı 120 nin üstünde. Sözün kısası yer altından çıkarılan kömür burada çalışan emekçi kardeşlerimizin canı ile kanı ile yoğruluyor.

Ölümlü kazalar en çok grizu patlamaları, göçükler ve nakliyat sırasında meydana geliyor. Bu bir raslantı olamaz.Nedeni şu; Zonguldak'ta 100 yıldan daha uzun bir süredir çalışan ocaklarda kazı ve tahkimat işlerinde hemen hiç bir değişiklik olmamıştır. Ama çalışma, yeri ve şartlarında o günlerle karşılaştırılamayacak kadar büyük değişiklikler olmuştur. Her şeyden önce çalışma yerleri çok daha derinlerde ve tavan-taban şartları,grizu,su gibi problemler çok daha ağır, çok daha kötü durumdadır. Bunların ötesinde bu güne kadar teknoloji ve bilim çok büyük gelişmeler gösterdi. Gelişmiş sanayi ülkelerinde artık göçükle, grizu patlamasıyla veya nakliyatla ölümler yok denecek kadar azdır. Gene Zonguldak'ta yaralanma ve sakatlanma ile sonuçlanan diğer kazalar ise en çok makina-elektrik işleri ve patlayıcı madde kullanımı sırasında oluyor. Bunlar da esasta çok ilkel ve emniyet kurallarına (yokluklar nedeni ile) uymaksızın çalışmanın sonuçlarından doğmaktadır. Hala cereyan kaçağı yapan makinalar, grizuya karşı emniyetini kaybetmiş motorlar, insanın iterek yürüttüğü vagonlar kullanılmaktadır. Boyu 4 metreyi bulan sarma direklerini, diğer tahkimat malzemelerini, bellerine telle bağlayarak çok zor şartlarda çok uzak yerlere işçiler taşır. Cesedi göçük içinden beline bağlı direkle birlikte bulunanlar, yüzlerce ton taşın altında ezilerek ölen emekçiler, havasızlıktan ölenler, zehirli gazda boğulanlar, grizu patlamasıyla paramparça olan ve cesedi bile bulunamayan emekçiler,... tabiatın kendilerine en büyük vergisi olan vücut organlarını kaybeden emekçiler, temiz havada bile artık rahat nefes alamıyorlar...

Bunların hepsinin hesabını soracağız ve kendi iktidarımızda nasıl ölmeden, yaralanmadan çok daha fazla üretim yapılır göstereceğiz. Gün, o gündür.

İŞ KAZALARININ SORUMLULARI KİMLERDİR?

İş kazalarının sorumluluğunu işçinin,cahillik ve dikkatsizliği ile açıklamaya kalkmak,nedenin bu olduğunu söylemek, patron ve patron uşaklarının sorumluluğu kendi üzerlerinden atmak için uydurdukları yalanlardır. Bu güne kadar önemli hiç bir tedbir alınmadı bu ocaklarda. Bu arada yurtsever, devrimci,iyi niyetli teknik elemanların zaman zaman uyarmaları hiçbir kar

De.sa.7.sü.7'de

DİYARBAKIR'DA TUĞLA İŞÇİLERİNİN DURUMU VE MÜCADELESİ

Diyarbakır, Kürt Ulusunun yaşadığı, Doğu özellikle de Güneydoğu Anadoluda merkezi bir konuma sahiptir. Geniş bir çevre ile en fazla bağıntısı olan, ekonomik ve sosyal olarak meydana gelen her değişikliği şu ve ya bu şekilde çevresine iletmektedir.

Diyarbakır bir sanayii şehri değildir. Daha çok bir ticaret merkezidir. Çevredeki ürünlerin pazarlanmasının yapıldığı, tüketim maddelerinin de çevreye ulaştırıldığı bir yerdir. Bağrında büyük bir işsiz kitlesini barındırmaktadır. Bu kitlenin sayısı kışın çok daha fazla kabarmaktadır. İşsiz olanların ancak az bir kısmı yaz aylarında mevsimlik işçi durumuna geçerler. Çalıştıkları alanlar YSE, karayolları, DSİ, Topraksu vb. alanlardır. Buralarda çalışanların % 70 kadarının kışın işlerine son verilmektedir. Yaz aylarında çalışan iş alanlarından birisi de tuğla ocaklarıdır. Burada 2000 kadar işçi çalışmaktadır. Çalışanların 12-15 yaş arasında olanların yanında 50 - 60 yaş arasında olanlar da vardır. İşçiler burada büyük sömürü altında inletilmektedir. En çok ızdırabı çekenler ise 12 - 15 yaş arasında olan çocuklardır. Hiçbir sosyal hakları yoktur. Sendikasız, sigortasızdırlar. Dolayısiyle hastalandıkları zaman bile doktora gidememektedirler.

Diyarbakır yakın çevrede en fazla tuğla ocağının bulunduğu yer durumundadır. Halkın Kurtuluşu tuğla ocaklarında çalışanların çalışma şartlarını, sömürü biçimini ortaya çıkarmak amacıyla orada çalışan bir işçi ile konuştu.

HALKIN KURTULUŞU BİR TUĞLA İŞÇİSİ İLE KONUŞTU

H.K. : Nerede çalışıyorsunuz?
Cevap: Tuğla ocağında çalışıyorum.

H.K. : Kaç ocak var, her ocakta kaç kişi çalışır.
Cevap: Benim çalıştığım iş yerinde 20 ocak var. Diyarbakır'da ise toplam olarak 100 ocak vardır. Beş işyerine bölünmüştür. Bütün ocaklarda toplam olarak 2000'e yakın işçi çalışır.

H.K. : Ne kadar ücret alıyorsunuz?
Cevap: Küçük işletmeler olduğu için, işbölümü yapılmaktadır. Bu işbölümünde 25 liradan 100 liraya kadar ücret değişmektedir. 25 - 50 arası ücret alanlar; güneşte kurutulmuş olan ham tuğlaları sırtlarında ocağı taşıyan 7 ile 15 yaş arasındaki çocuklardır. 50 - 100 arası ücret alanlar ise tuğla yapmak için hazırlanmış olan çamuru kalıplara döken kimselerdir. Azınlığı teşkil eden, çamuru hazırlayan kimseler ise 100 - 150 arası ücret almaktadırlar.

H.K. : Çalışan işçilerin ortalama yaş durumları nasıldır. En büyüğü kaç yaşındadır, en küçüğü kaç yaşındadır.
Cevap: Çalışan işçilerin yarısını 7 - 15 yaş arasındaki çocuklar teşkil etmektedirler.Geri kalanı ise yetişkin kişilerdir.

H.K. : İşyerine nasıl gidip geliyorsunuz?
Cevap: Eğer traktörle devamlı olarak götürülüp getirilseydik çok memnun olurduk. Sırf göz boyamak için haftada bir veya iki gün traktörlerle işyerine gidip geliyoruz. Haftanın diğer günleri 2 - 3 km.lik yolu yaya olarak gidip geliyoruz.

H.K. : Burada çalışan çocukların çalışma koşullarını anlatırmısınız?
Cevap: Aslında bu soru çalışma koşulları yerine işkence koşulları diye değiştirilmeliydi. Yani bu soru böyle sorulmalıydı. Çünkü yaptığımız iş, iş değil işkencedir. Günde ortalama 10 - 15 saat koşturulan çocuklar sırtlarında 20 ile 40 arası tuğlayı ocağa taşımaktadırlar. Ücret azlığından dolayı doğru dürüst beslenememektedirler. Gelişme devresinde olan çocuklara tıpkı yetişkin insanlar gibi muamele etmektedirler. Ayrıca içilen su çamurlu ve güneş altında kaynayan sağlığa aykırı sulardır. Öyleki aldığımız ücretle sürekli yıpranan giyeceklerimizi almamız gerekli olmaktadır.

H.K. : İstirahat alabiliyor musunuz?
Cevap: Haftada bir gün istirahat alabiliyoruz. İstirahat ettiğimiz günler ücretimiz verilmemektedir. O günlük istirahatimizi de, yorgunluğumuzdan dolayı sersem durumda geçirmekteyiz. Yorgunluğumuzu tam olarak atamıyoruz.

H.K. : Ücretinizden memnun musunuz?
Cevap: Yaptığımız işe karşılık aldığımız ücret-

De.sa.7.sü.3'de

DEVRİMCİ BİR CEPHEDE BİRLEŞİLMELİ VE

TÖB-DER'deki sosyal-faşist yönetim yıkılmalıdır

Ülkemizde çok yönlü bir buhran derinleşmektedir. Hakim sınıflar ekonomik buhranın yükünü emekçi yığınların sırtına yıkabilmek için her türlü oyunu oynamakta, her çeşit yolu denemektedirler. Onlar bir yandan reformist hayallerin kitlelerin beynini uyuşturmasına gayret sarfederken, diğer taraftan da açık faşist saldırılar için gerekli subjektif şartları olgunlaştırmaya çalışmaktadırlar. Bu gün açık faşist bir saldırı uzak bir ihtimal değil, tersine, hakim sınıfların her an gündeminde bulunan bir "çözüm yolu"dur.

İçinde bulunduğumuz siyasi koşullara damgasını vuran bir özellik, süreçlerin alabildiğine hızlı bir şekilde gelişmeleridir. Hakim sınıfların uygulamaya çalıştıkları "çözüm"ler, misli görülmemiş bir süratle iflas etmekte ve yerlerini geçici, kısa ömürlü başka "tedbir"lere terketmektedirler. İçinde bulunduğumuz buhran şartlarının bir sonucu olan bu durum, hakim sınıflarla halk arasındaki çatışma ve mücadele mümkün olan en keskin ve açık biçimlerine ulaşıncaya kadar sürecektir. Bu, Marksizm-Leninizmin en temel evrensel öğretilerinden biridir.

O halde şunu kesinlikle tesbit etmek mümkündür: Bu gün hakim sınıflarla halk arasındaki çatışmada bir "dengelenme", "durulma" ve bunlara bağlı olarak siyasi "istikrar" ve "barışçı koşullar" beklenemez. Bunları beklemek ve taktikleri buna dayalı olarak inşa etmek, kitleleri faşist diktatörlüğün açık ve kanlı saldırılarına gözü kapalı teslim etmektir.

Bu şartlarda kitle örgütlerinin devrimci ve militan önderlikler altında olmaları ihtiyacı, binlerce kere daha artmış olarak karşımıza çıkmaktadır.

Kitle örgütleri içinde mücadele etmekte bulunan bütün devrimci, ilerici ve yurtsever güçler ilkeli bir cephede birleşmeli ve gerici, faşist, sosyal-faşist önderlikleri yıkmalıdırlar.

Halkın Kurtuluşu, içinde bulunduğumuz dönemde en geniş halk güçlerinin ilkeli birliği temeline dayanan merkezi kitle örgütlerinin, faşist diktatörlüğe karşı mücadelede, bu mücadelenin çeşitli alan ve cephelerinde zorunlu araçlar olduğunu tesbit etmektedir.

Halk kitlelerinin mücadelesi örgütsüz ve kendiliğinden gelişen hareketler düzeyinden, bilinçli anti-faşist ve anti-emperyalist mücadeleler düzeyine yükseltilmelidir. İşte kitle örgütlerindeki devrimci çalışmanın en hayati görevleri bu gün bu noktada düğümlenmektedir.

Söz konusu kitle örgütleri, varolan kitle örgütlerinin dışında kurulacak olan yeni kitle örgütleri mi olacaktır?

Tabanında yüzbinlerce devrimci, ilerici, yurtsever emekçi ve işçiyi barındıran şimdiki kitle örgütlerinin dışında yeni "örgütler" kurarak kitleleri bu "kitle örgütleri"ne kazanma anlayışı yanlıştır. Bu anlayış öncüyü kitlelerden tecrit eder ve onun yozlaşarak bir tekkeye dönüşmesine yolaçar. Doğru anlayış, varolan kitle örgütleri içinde çalışarak, ve kazanılan kitle gücüne dayanarak gerici, faşist ve sosyal-faşist yönetimleri devirmek yoluyla varolan kitle örgütlerinin devrimci mücadeleye kazanılmaları anlayışıdır.

Faşist ve sosyal - faşistlerle, onların takipçiliğini yapmakta kararlı olup karşı devrimciler cephesini oluşturan bir avuçluk azınlık dışında kalan milyonlarca emekçinin güncel ve temel ihtiyaçları, bunun acilen gerçekleştirilmesi yolunda adımlar atılmasını gerektiriyor.

İlkesiz ve kısa vadeli çıkar hesaplarıyla gerçekleştirilmiş birlikler çökmeye mahkum oldukları gibi halkın mücadelesine ağır darbeler vurabilirler.

Esas olarak tabanın birleştirilmesine çalışılmalı, dar grupçu ve bölücü önderlikler tabandan yukarıya doğru mahkum edilmelidir.

Kitle örgütlerinin devrimci mücadelede aktif araçlar haline gelmesi ancak böylece mümkün olur.

TÖB-DER'in durumu ve somut görevler

İş başına geldiklerinden beri TÖB-DER'in sosyal faşist yöneticileri, yüzbinlerce öğretmenin ve emekçi halkın çıkarlarına hizmet etmek şöyle dursun, öğretmenlerin faşist diktatörlük karşısında mücadelelerinin önündeki en büyük engel olmuşlardır.

Onlar, faşistlerle gizli ve açık işbirliği halinde ülkemizde sürmekte olan devrimci mücadeleyi, toplumun bütün emekçi kesimlerinde bastırmaya çalışmalarının bir parçası olarak, öğretmenlerin bütün devrimci ilerici ve yurtsever girişimlerinin karşısına dikildiler. Örgüt, sosyal-faşist önderliğin altında öğretmenlerin somut, acil ekonomik ve siyasi bütün taleplerini bir kenara itti. Onlar uğruna mücadele bastırılmaya çalışıldı. Ancak en geniş öğretmen yığınlarının bizzat, bütün güç ve ağırlıklarını koyarak katılmalarıyla başarı kazanabilecek olan bu mücadelelerin yerine sosyal faşist yönetimin demagojik ve karşı devrimci demeçleri geçirildi. Sosyal faşist demeçlerle "öğretmenlerin hakları uğruna mücadele edildiği" hayali yaratılırken öğretmenler arasında emperyalizme ve hakim sınıflara teslimiyet ve kölelik duyguları yaygınlaştırıldı. Öğretmenler militan mücadeleler verme ve faşist diktatörlüğün zulmüne karşı ayağa kalkma ruhu yerine pasif ve uyuşuk bir kölelik duygusuyla afyonlandılar.

1 Mayısla birlikte sosyal faşistlerin katil suratları daha da açığa çıkarken, TÖB-DER yöneticileri sosyal faşizmin ideolojik siyasi saldırılarının başını çekenler arasındaydılar. Onlar 1 Mayıs "Kampanya"ları ile kim olduklarını en geniş kitlelere somut olarak gösterdiler.

Ne yapmak gerekiyor?

Durum, bütün devrimci ilerici ve yurtsever güçlerin, faşizmin iki başlı karşı-devrim cephesine, Amerikancı faşizmin ve sosyal-faşizmin baş çektiği karşı-devrim cephesine karşı, devrimci bir cephede birleşmelerini zorunlu kılmaktadır.

TÖB-DER'in karşı devrimci sosyal-faşist yönetimi yıkılmalı ve TÖB-DER sadece tabanı değil, siyasi önderliği de devrimci olan gerçek bir halk örgütü, bir devrimci ekonomik kitle örgütü durumuna sokulmalıdır.

Ancak bu sayede öğretmenler kendilerine düşen devrimci görevleri yerine getirebilirler ve faşist diktatörlüğün karşısına yiğit mücadelelerle çıkarak devrim yolunda yürüyebilirler.

Bütün gerici akımlar gibi sosyal-faşizmin de ömrü kısadır.

Onun, kitlelerin devrimci fırtınası karşısında uzun bir süre dayanamayacağı en geniş kitlelerin gözleri önünde hayatın akışı içinde ortaya çıkmaktadır.

Sosyal faşistler, "kalemiz" dedikleri Maden-İş'te devrilmeye ve tekmeyi yemeye başladıkları gibi, TÖB-DER'de de devrilmeye başlamış bulunmaktadırlar. Devrimciler bu çöküşü mümkün olduğu kadar hızlandırmalı ve en geniş kitleleri devrimci saflarda birleştirmeyi amaçlayan bir çalışmayı TÖB-DER içinde daha da hızla sürdürmelidirler.

BÜTÜN DEVRİMCİ İLERİCİ VE YURTSEVER ÖĞRETMENLER; BÜTÜN DEVRİMCİ, İLERİCİ VE YURTSEVER GÜÇLER İLKELİ BİR CEPHEDE BİRLEŞEREK TÖB-DER'DEKİ SOSYAL - FAŞİST YÖNETİMİ DEVİRMELİDİRLER. KARŞI DEVRİMCİ CEPHENİN HALKA KARŞI SALDIRISINI GÖĞÜSLEMEKTE ÖĞRETMENLERE DÜŞEN EN ÖNEMLİ GÖREVLERDEN BİRİSİ BUDUR.

İHRAÇLARA VE FESİHLERE HAYIR

TÖB-DER sosyal-faşist yönetiminin giderek yoğunlaştırdığı "ihraç"ları ve 5 Şubat mitinginden, sonra kapatılan şubelerin "fesih kararlarını" protesto amacıyla gazetemize gelen imzaları yayınlıyoruz:

"Örgütümüz TÖB-DER'de düşüncelerinden ötürü Genel Yönetim Kurulu tarafından atılmak istenen üyelerle ilgili kararı ve 2040/13 sayılı yazıyla ve G.Y.Kurulu kararı ile, Gaziantep, Üsküdar, Uşak Kırşehir, Bolu, Kayseri, Pazar, Mazgirt, Hozat, Pülümür, Pertek, Seyitgazi, Arsin, Sungurlu, Korgan, Dursunbey, Akçadağ, İnebolu, Eşme ve Viranşehir şubelerinin feshedilmesini kararlarınızı anti demokratik bulduğumuzu belirtir, durumu protesto ederiz".

KARS	51	SİLOPİ	36
TUNCELİ	167	HEKİMHAN	9
SUNGURLU	68	ORDU	12
KAYSERİ	279	POLOMOR	31
İSTANBUL	830	MAZGİRT	85
VİRANŞEHİR	49	BULANCAK	20
BARTIN	3	DERELİ	10
KAMAN	38	GİRESUN	16
BURSA	55	HOZAT	42
KOZLU	12	AKÇADAĞ	34
BOZKIR	18	ÇORUM	130
ANTAKYA	17	BOLU	61
KÖYCEĞİZ	2	SINDIRGI	4
HALFETİ	19	AKÇAKALE	10
SİVEREK	38	BEYŞEHİR	26
KELKİT	37	KARAMAN	10
KARŞIYAKA	66	URLA	20
NİĞDE	38	ORTAKÖY	15
ZİLE	40	ÇANKIRI	25
KIZILTEPE	30	ŞARKÖY	17
KANDIRA	26	DURSUNBEY	48
ANKARA	500	YOZGAT	19
POLATLI	29	SARIKAMIŞ	26
SİLVAN	15	PERTEK	431
		TOPLAM	3564

ESKİŞEHİR'İN SEYİTGAZİ İLÇESİNDEN YURTSEVER DEVRİMCİ ÖĞRETMENLER:

Seyitgazi TÖB-DER seçimleri ve öğrettikleri

11 Haziran 1977'de yapılan Seyitgazi TÖB-DER Olağanüstü Kongresi öğretmenlerin, emekçi halkımızın dostlarının ve düşmanlarının kimler olduğunu açığa çıkardı.

Bilindiği gibi eski yönetim yurtsever devrimci öğretmenlerin elindeydi. Rus sosyal emperyalizminin yeminli uşağı TÖB-DER genel merkez kliği demokrasi düşmanı olduğunu ispatlayarak 23 şube yönetimini kendilerinin uşaklık siyasetine karşı olduğu için kapattı.

23 Şube TÖB-DER'in şanlı geçmişinde birer altın yaprak olarak kalacaktır. Hainlerin yüzlerindeki maskeyi indiren tüm yurtsever devrimciler, bir tek sosyal-faşist halk düşmanı kalmayıncaya kadar mücadelesini daha bilemiş olarak sürdürecek ve mutlaka hainlere gereken dersi verecektir.

Seyitgazi Olağanüstü Kongresi, hiç bir şüpheye yer bırakmıyacak şekilde sosyal-faşistliklerini iyice ispatladıkları bir okul oldu.

1-Her türlü burjuva yalanlarını söyleyerek örneğin "işte bunlar alevici, kürtçü, saldırgan" v.b. gibi akıl almaz yalanlara, her türlü gerici akımlarla uzlaşarak bir kampanya yürüttüler.

2-Seçim günü eski Yönetim Kurulu Başkanı Bektaş Polat'a konuşma hakkı vermediler. Bunun için yapılan oylamada kitlenin hemen tümü konuşsun diye oy kullandılar. Ne varki Genel Merkez Bölge Temsilcisi ve Divan Başkanı İbrahim İşyar her türlü yalan ve demogojiye başvurdu. Bu adam Eskişehir'de düzenlenen yurtsever devrimcilerin yaptığı "Siyasi Cinayetleri ve Gerici Eğitimi Protesto Mitingi"ne kitlenin katılmaması için basın toplantısı yapan, tıpkı faşist diktatörlüğün valisi, Milli Eğitim Müdürü ve Ülkü Ocakları'yla aynı ağzı kullanan bir haindi...

Kitlenin verdiği konuşma hakkı için bu adam bir yığın demagoji yaptı. Hatta "konuşma hakkı verirsek beni de Genel Merkez ihraç eder" diyecek kadar gestapo şefi Gazioğlu'ndan çekindiğini yani örgütün sosyal- faşist niteliğini kendi ağzıyla söyledi. TÖB-DER'den ihraç edilen eski Yönetim Kurulu Başkanı arkadaşımızın seçimden sonra konuşmasını istedi. Kitle itiraz edince yine bir hay

De.sa.7.sü.5'de

Mücadele senin düştüğün yerden sürüyor

KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM

Mehmet Bilgen Yoldaş, halkımızın devrimci mücadelesinde şehit düşen onlarca öğretmenden biridir.

Mehmet Bilgen Yoldaş Selim ilçesinin Damlapınar köyünde faşist katiller tarafından 29 Nisan 1977 de kurşunlanarak şehit düştü.

Sosyal faşistler, bir TÖB-DER üyesi olan arkadaşımızın ölümü karşısında kıllarını bile kıpırdatmadılar. Bu onların yüzbinlerce öğretmene çevrilmiş silahların namlusunun karşısında değil, tetiği basanların tarafında olduklarını bir kere daha ispatladı.

Halkımız ve Yurtsever, devrimci öğretmenler onun faşizme ve sosyal faşizme karşı mücadelesini düştüğü yerden devam ettirmektedir.

Anısı mücadelemize önder olsun.

ESKİŞEHİR TÖB-DER'DE 4. OLAĞAN KONGRE YAPILDI

Sosyal faşist yönetim çökmeye mahkumdur

12 Haziran 1977 günü Eskişehir TÖB-DER şubesinin Dördüncü Olağan Kongresi yapıldı. Kongre'de tam bir tahakküm kurmuş bulunan sosyal - faşistler kendi yüzlerini bir kere daha pervasızca ortaya koydular.

Kongreye TİP ve TSIP il yönetim kurulları, başkanları ve CHP yetkilileri yanında sosyal faşist sendika ağaları davet edilmiş; yurtsever ve devrimci kuruluşların ve öğretmenlerin kongreye katılmaları "yasak"lanmıştı. Örneğin, TÜS-DER ve TÜM-DER Kongreye çağrılmamıştı.

Daha önce TÖB-DER'in sosyal-faşist baskıcı yönetimi tarafından örgütten ihraç edilen öğretmenlerin kongreye sokulmamaları için özel çaba harcandı.

Kongre, öğretmen kitle örgütünün kongresinden ziyade sosyal-faşist partiler ve örgütlerin düzenlediği bir 'panel' niteliğinde geçti.

Sosyal-faşistlerin azılı demokrasi düşmanı olduklarını kavramayanlara ders olacak bir hava için de geçen kongrede "Birlik ve Dananışma", "Demokratik Merkeziyetçiler", "Demokrasi için Birlik", "Birleştirici Devrimci Demokratlar" gibi sosyal faşist çetelerle "ilerici sosyal demokratlar" dışında kalan hiç bir gruba söz hakkı tanınmadı.

Sosyal-faşistler kongre boyunca revizyonizmin iğrenç kokusunu etraflarına yaydılar. Durmadan ve yorulmadan marksist-leninist, devrimci ve demokratlara saldırdılar.

Kitleleri sosyal-faşizmin perçeleri altına almak için girişilen çabaların bir parçası olan Eskişehir Kongresi'nde, demokrat ve devrimci öğretmenler, onların ne azgın halk düşmanları, devrim düşmanları olduklarını unutamayacakları bir biçimde izlediler.

Sosyal-faşistler demokrat ve devrimci seslere yasak vurduktan sonra, 'serbest'kaldıkları konuşma kürsüsünden iğrenç bir iftira ve saldırı kampanyası başlattılar.

Kampanya marksist-leninistleri 1 Mayıs Katliamının (neredeyse) tek suçlusu olarak ilan ediyor, ve devrimcilere "CIA uşaklığı", "ajan provakatörlük" sıfatları bile az görülüyordu.

Kongre, ortaklaşa verilen bir önergeyle 1 Mayıs katliamının "sorumlusu" olarak devrimcileri ve yurtseverleri "tesbit etti"!

Sosyal-faşizm yalan ve iftiraya sarılarak kitleleri uyutabileceğini sandığı için, kardeşleri amerikancı faşistlerin bu konuda çoktan tornistan edip susmasına ve en geniş yığınların gerçek suçluların kim olduğunu en açık bir şekilde kavramasına aldırmadan, "Maocu hain" demagojisini sürdürdü.

Onlar için belgelerin, halkın düşüncelerinin, ger

De.sa.7.su.5'de

Sosyal faşist siyaset iflasın eşiğinde

Gerici, faşist ve sosyal faşist ideolojilerin ömrü kaçınılmaz bir şekilde kısadır. Onlar mutlaka mahkum olacak, iftira ve yalan bataklığında boğulacaklardır.

Sosyal-faşistlerin anti komünist devrim düşmanı iğrenç siyasetlerinin özü sosyal pratiğin içinde en geniş yığınlar tarafından kavranmaktadır.

Bunların amacının devrim yapmak olmadığı, tersine faşist diktatörlüğü sürdürmek olduğu ortaya çıkmaktadır.

Devrim yapmak için yola çıkmış bulunan kitleler bunu görüyor ve sosyal-faşistleri mahkum ediyorlar.

Maden-İş 4. Bölge Kongresi, TÖB-DER Ankara Şube Kongresi ve diğer birçok olgu bunu kanıtlamaktadır.

1 Mayıs üzerine sosyal-faşistlerin başlattıkları iğrenç kampanyanın fiyaskoyla sonuçlanması, ve K. Türkler'in bile bu konuda iftiralardan geri adım atmak zorunda kalması, gerçeğin kitleler tarafından kavrandığını göstermiyor mu?

ÖNÜMÜZDEKİ GÖREVLER

En basit demokratik hakları bile gaspeden, en ağır bir şekilde suçladığı kişi ya da görüşe savunma hakkı tanımayan, gerçekleri ayaklar altına alıp yalanlara dayanarak devrimci ve demokratlara baskı uygulayan bir yönetim altında TÖB-DER nasıl bütün öğretmen kitlelerini kucaklayabilir?

Örgüt içi demokrasiyi tamamen rafa kaldırmakla yetinmeyip, dernek lokal ve binalarını ayyaş ve kumarbazlar külübü haline sokan bir yönetim, kitleleri uyuşturmaktan başka bir amaç taşımayan bir yönetim üstelik faşist bir yönetimse, TÖB-DER öğretmenlerin demokratik ve devrimci mücadelelerine nasıl önderlik edebilir?

Sadece demeçler vermekle yetinen bu demeçlerde de sahte "devrimci" lafazanlığın altında Rus emperyalizmini ve Türkiye'deki faşist diktatörlüğü baştacı eden yöneticilerin, öğretmen mücadelesini yükseltmek değil, bastırmak için orada oturdukları artık açıkça ortaya çıkmaktadır.

5 Şubatlar, örgüt içi demokrasinin yok edilmesi, yalana dayanan ihraçlar, fesihler, gürgen sopalı ve tabancalı hotzotçular, 1 Mayıs konusundaki iğrenç demagojiler ortaya koyuyor ki, sosyal-faşistler en koyu ve en sinsi karşı-devrimcilerdir.

Böylesine alçak bir siyasetin hala devrimci öğretmen kitlesini aldatıyor olması en azından bir utanç kaynağıdır.

Eskişehirli Proleter Devrimci öğretmenler şöyle yazıyorlar: "Sosyal faşistler demokrasiyi yalnızca kendileri için kullanmakta ve öğretmenlere baskı uygulamaktadırlar.

"Yurtseverler, demokratlar, devrimciler olarak hatalarımızı görmeli, kararlı bir şekilde bunların üzerine giderek, eksikliklerimizi tamamlayarak örgütümüze sahip çıkmalıyız. Bunun için sosyal - faşistlerin yüzünü en geniş yığınlar içinde yılmadan teşhir etmeliyiz. Sosyal-faşist yönetimin somut uygulamalarından hareket ederek bunu başarmalıyız. Sorunlarımızın gerçekten çözümü yolunda yürümek için TÖB DER içinde demokrasi mücadelesi vermeli ve sosyal faşist yönetimi yıkmalıyız".

Bilindiği gibi hiçbir gerici kendiliğinden çöküp gitmez. En köhnesi bile ancak itilerek çöreklendiği yerden yıkılıp atılır.

Sosyal-faşist yönetimler de böyledir. TÖB-DER de ve diğer yerlerde kitlelerin geri bilinçlerine dayanarak yönetime gelen sosyal -faşist siyaset şimdi iflasın eşiğindedir. Ama, devrimciler ilericiler yurtseverler birleşerek bu azılı düşmanı "itmezlerse" o daha çok uzun bir süre kitleleri aldatarak karşı-devrimci siyasetini uygulamayacaktır.

Buna izin verilmemelidir.

Devrimci ve yurtseverleri akıllarınca "giyotinin altında" tutan ve halkın Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesinin baş düşmanlarından olan sosyal faşistler, TÖB-DER yönetiminden düşürülmelidir.

DÜRÜSTLÜK BİRLİĞİN TEMEL ŞARTLARINDAN BİRİDİR

Dar grupçuluğu yıkalım!

Faşist ve sosyal-faşistler dışında bütün devrimci, ilerici, yurtsever güçlerin ilkeli ve sürekli bir cephede birleştirilmeleri günümüzün acil bir sorunudur. Böylesine önemli bir görev bütün devrimci, ilerici, yurtsever güçlerin dürüst ve ilkeli olmalarını gerektiriyor. Kısa vadeli çıkar hesaplarıyla dürüst olmayan yollara gidilerek dar grupçuluk ve bölücülük yapmak halkın mücadelesini geriletir.

Devrimci Yol siyasetini savunan "Devrimci öğretmen" grubu, İstanbul TÖB-DER Şube seçim sonuçlarını "Devrimci Yol" dergisinin 4.sayısında açıklarken bu konuda büyük bir hata yapmıştır.

Dergide yayınlanan haberde çeşitli yurtsever ve devrimci öğretmenlerin ittifakından oluşan, "Yurtsever Demokratik Birlik" grubunun oyları "Devrimci Öğretmen"in kendi oylarıymış gibi gösterilerek, bu "Devrimci Yol" siyasetinin doğruluğunun bir sonucu sayılmaktadır.

Bu fırsatçı ve çok dar görüşlü bir tutumdur.

Güçlerin birleştirilmesi bu şekilde istismar edilemez.

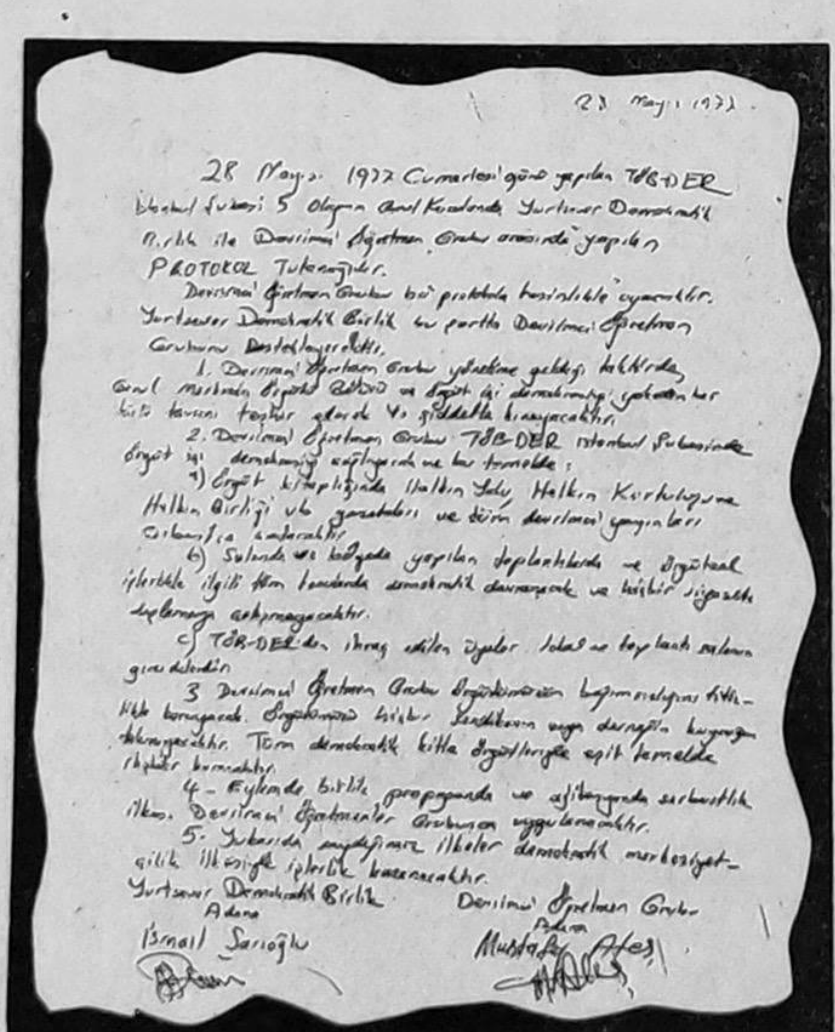
Dar grupçuluk aşılmalı, güçlü ve ilkeli birlikler yolunda yürünürken halkın çıkarlarına hizmet eden dürüst bir yol izlenmelidir.

Aşağıda "Devrimci Yol"daki haber küpürünü ve "Yurtsever Demokratik Birlik" ile "Devrimci Öğretmen" arasındaki, aynı konuya ilişkin protokol metninin orijinalini yayınlıyoruz. Gerçek o kadar çıplak bir şekilde ortadadır ki bu konu üzerine fazla bir şeyler eklemek gereksiz olacak.

"Devrimci Yol" ve "Devrimci Öğretmen" bu hatayı ancak dürüst bir özeleştiriyle aşabilirler. Böyle bir özeleştirinin dergilerinde yayınlanmasını talep etmek en doğal hakkımızdır.

YAŞASIN HALKIN GÜÇLERİNİN DEVRİMCİ VE İLKELİ BİRLİĞİ!

HALKIN KURTULUŞU


23 Mayıs 1977

28 Mayıs 1977 Cumartesi günü yapılan TÖB-DER

Yurtsever Demokratik Birlik Adına İsmail Sarıoğlu

Devrimci Öğretmen Grubu Adına Mustafa



Ama karşılarındaki en güçlü ekibin de kimler olduğunu öğrendiler. Devrimci Öğretmenlerin mücadelesi bundan sonra daha bilinçli ve kararlı olarak sürecektir. Bütün revizyonistlerin ayak oyunlarına rağmen Devrimci Öğretmen hareketinin kısa dönemdeki başarısı büyük olmuştur. Zaten alınan oylar da, bu başarıyı göstermektedir. Birlik Dayanışma 787, Devrimci Öğretmen 552, Demokratik Merkeziyetçiler 74, Demokrasi İçin Birlik ve Demokratik Sol 91, Devrimci Demokratik Birlik 41, Yurtsever Öğretmen 28 oy aldılar.

işçi köylü mektupları

ÇORUM, SARIMBEY KÖYÜ DEVRİMCİLERİ:

Seçim çalışmalarından çıkarılan dersler

Çorum bölgesinde seçim kampanyasına katılan ve proleter devrimci aday Mehmet Ersoy'u destekleyen devrimciler olarak izlenimlerimiz ve çıkardığımız dersleri gazetemiz Halkın Kurtuluşu'na gönderiyoruz.

Seçim bölgemizde seçim süresi boyunca gittiğimiz yerlerde halkı bağ bahçe ve tarlalarında çalışır bulduk, köyde bulunanlara seçimlerin kurtuluş olmadığını, özünde hepisinin düzen savunucusu partiler olduğunu halka anlattık. TİP, TSİP, T"K"P vs. partilerin karşı devrimci olduklarını ve faşistlerle aynı özü taşıdıklarını söyledik ve devrimin propagandasını yaptık.

Halkın gözünü korkutarak oy avcılığı yapanlar

Çorum Sarimbey köyü proleter devrimcileri olarak edindiğimiz en önemli izlenimlerden biri de CHP'lilerin ve sosyal-faşistlerin halkın gözünü korkutma çabalarıydı. "CHP iktidara gelmezse öğretmenleri sürerler, sizin işlerinizi yapmazlar, sizleri katliamlarla yokederler" gibi laflarla halkı korkutarak CHP'ye oy vermeye zorladılar. Sosyal - faşistler CHP'yi kurtuluş olarak gösterip, kitleleri pasifizme itip uyuşturmaya çalıştılar.

"Maocular maviyacıdır" (!)

İşkence ve siyasal cinayetlere karşı halkın biriken kinini sömürerek oya çevirme politikası uygulayan sosyal faşistler, bir diğer yöntem olarak gerici ve bölücü bir şekilde tarihi ve dini ayrılıkları siyasi propagandalarında kullanıp sömürmeye çalıştılar. Sosyal faşistler, alevi köylerinde "maoculuk" "maviyacılıktır" diyerek Alevi Maviya düşmanlığını en hayasız bir şekilde ortaya sürerek CHP'ne oy toplamaya çalıştılar.

Bizden korkanlar sosyal faşistlerdi

Bizler davamızın sınıf davası olduğunu, halkın hakim sınıflara karşı mücadelesi olduğunu gittiğimiz her yerde anlattık. Her gittiğimiz yerde halk bizi bağrına bastı. Bizden rahatsız olup telaşa kapılanlar ise hep sosyal-faşistlerdi. Onlar bizleri halk düşmanı olarak göstermek istediler. 1 Mayıs olaylarını tahrif ederek, hayasızca yalanlar uydurdular. Biz 1 Mayıs olaylarının iç yüzünü gücümüz yettiğince anlattık. TSİP ve DİSK'in beslemeleri İGD'li sosyal-faşistleri halk önünde açık tartışmaya çağırdık. Kesinlikle yanaşmadılar. Halkı seçim günü CHP'ye oy vermeye zorladılar.

Seçim günü, sandık başında sosyal-faşist ve reformist tertipler:

Oy pusulaları çalınıyor

Seçim günü sandık başındaydık. Bir arkadaşımız müşahit olarak oturdu. Sandık açılıp oylar ortaya dökülünce, bir yandan halka sataşan İGD'li ve diğer sosyal faşistler, devamlı olarak proleter devrimci aday Mehmet Ersoy'un oy pusulalarını çaldılar.

Müşahit arkadaşımızın kararlı denetimi ve bizim mücadelemizle sosyal-faşistlerin oy çalmalarının önüne geçildi.

Bizim köyde durum hepsinden karmaşıktı. Çünkü, bağımsız aday Seyfullah Karagöz de bizim köylümüzdü, S.Karagöz 37 oy aldı, bizim adayımız ise 20 oy aldı.

Bunda en önemli rolü kanbağları oynamıştır.

Çorum merkezinde oy hırsızlığı

Çorum merkezindeki sandıklarda, proleter devrimci Mehmet Ersoy'un oy pusulaları tamamen çalınmıştı. Faşistler ve sosyal faşistler, gerçek halk temsilcilerinin meclise girmesinden öylesine korkmuşlardı ki el ele hırsızlık yapıyorlardı. Bunu bizzat yaşadık ve gördük.

Seçim çalışmalarından çıkardığımız dersler

1-Halk en kısa zamanda devrimci bir partinin oluşmasından yanadır.

2-Kitle çalışmasını küçümseyen ve "nemelazımcılık", "tekbencilik" yapan arkadaşlarımızın bu zaafları çalışma içinde en açık biçimiyle ortaya çıktı.

3-Devrimci dayanışma gelişti, yeni devrimci sempatizanlar mücadele içinde tanındı.

4-Teoriyi pratiğe uygulamakta, halka bilinç taşımakta eksikliklerimizi tespit ettik ve kavradık.

Hatalarımız:

1-Propaganda grupları kopuk çalıştı, her akşam hatalar eleştirilerek değerlendirme yapılmadı.

2-Halkın yapısını iyice kavrayamadığımız belli oldu. Halkın sorunlarını kavramadan propagandayı ona göre düzenlemeden çalışmanın imkansız olduğunu tecrübemiz içinde kavradık.

3-Arkadaşlarımız sorumluluklarını tam olarak yerine getirmediler.

ÇORUM SARİMBEY KÖYÜ
PROLETER DEVRİMCİLERİ

"ASSUBAYLAR ÜZERİNDEKİ BASKILARA SON!"

Ordu bugün grev yapan işçinin üzerine saldırırken, bir yere kıstırdığı, yurtsever devrimcileri katlederken, kimin hizmetinde olduğunu ortaya koymaktadır.

Herşeye rağmen toplumun içinden gelen bir kurum olması dolayısıyla, toplumda var olan bütün çelişkileri de bağrında taşımaktadır. Sınıf mücadelesi hızlandıkça, orduda da değişik biçimlerde yansımalar görülmektedir. Bu gün Türk ordusu içinde özellikle göze çarpan bir yansıma vardır. Subay - Assubay gerilimi.

Evet, bu gün ordu içi ilişkilerde, toplumdaki baskı ve zulüm, sömürü ve kokuşmuşluk somutlaşmaktadır. Komuta kademesinde yirmi bin subay, seksenbin assubay vardır. Ordunun tüm işleri assubayların omuzlarına yüklenmiştir. Hava kuvvetlerinde tüm teknik işler, bakım, onarım işleri assubayların elinden geçmektedir. Teknisyen bir assubay "uçuşa hazırdır" raporu vermeyince bir uçak yerinden kalkmaz. Aynı durum Deniz Kuvvetlerinde de söz konusudur. Gemiyi yatırıp, yatırmamak assubayların elindedir. Kara kuvvetlerinde hertürlü haberleşme, bakım, onarım, cephanelik zimmeti assubayların üzerindedir. Hasılı Assubaylar ordunun temel, omurgasıdır. Subaylar tarafından horlanan, "ikinci sınıf insan" muamelesi yapılan yine assubaylardır. Hiçbir demokratik hakka sahip değillerdir. 24 saat görevli sayılırlar. Her an vazifeye çağrılabilirler ve en ufak bir hak talep etmek "isyan" sayılır. Tabii en ağır cezayla karşılanır. 1974 yılında Subay-Assubay maaşları arasındaki aşırı dengesizliği protesto eden assubay eşleri ve 3000 Assubay, işten atıldı ve hapise tıkılarak kıyıma uğratıldı.

Aynı dönemlerde generaller, OYAK aracılığıyla tekelci ilişkiler içinde sömürü ve soygun yarışına girişmiş ve Kıbrıs'tan vurulan vurgunlar gözler önündeydi. Daha sonra da hava kuvvetleri komutanının yolsuzluğunu duymayan kalmadı. Şehirlerdeki "Ordu Evi", "Askeri Gazino" gibi yerlerde yatırım yapılmakta, Subay kısmı ile Assubay kısmı arasında nitel bir fark bulunmaktadır.

Subay ve assubaylar ailece bir araya gelecek olsalar, Subay aileleri assubay ailelerine üst'lük taslamakta, tepeden bakmaktadırlar. Askeri kanunların katılığı en temel insani ilişkileri bile silip süpürmüş, seksen bin "ordu emekçisi" assubayı midesinden bağlamıştır bu soygun düzenine. Assubaylar iş yapmakta, semeresini subaylar görmektedir, onlar takdir edilmektedir. Assubaylar ise her halükarda "fırça" yemektedir.

Tüm bu ilişkiler sonucu, assubaylar haklı olarak subaylardan nefret etmektedir. Her fırça yiyişinde de bu nefreti tazelenmektedir. Ama önemli olan bütün bu bozuklukların temelinin, içinde bulunduğumuz toplumsal düzende olduğunu kavramaktır. Kime hizmet ettiğimizin bilincine varmaktır. Halkımızın içinde sömürü ve zulme karşı mücadele verilmektedir. Bizler de herşeyden önce kendi aramızda birleşmeli ve hem ordu içinde bizi ezen çarkı tersine çevirmeliyiz, hem de halkımızın mücadelesinde onun yanında yer almalıyız.

YAŞASIN YURTSEVER ASSUBAYLARIN BİRLİĞİ!
ASSUBAYLAR VE ERLER ÜZERİNDEKİ BASKIYA SON!
YAŞASIN HALKIMIZIN KURTULUŞ MÜCADELESİ!

Yurtsever Bir
Assubay

HALKIN KURTULUŞU
YAZIŞMA ADRESİ:
P.K 1107
SIRKECİ – İSTANBUL

Halkın kurtuluşu engellenemez

Eski TİP'li toprak ağası mücadelemizi yıkamadı

Bizler Malatya'nın Günedoğru köyünün yoksul köylü çocuklarıyız. Halkın Kurtuluşu'nu devamlı okuyor ve onun izlediği doğru siyaseti halkımıza kavratmak için çalışıyoruz.

Mücadelemizi engellemeye çalışan toprak ağası bir eski TİP'li gazetemize yalan ve iftiralarla saldırmaktadır. Türk şövenizmini körükleyerek, Kürt ulusuna karşı açıkça saldırgan bir dille köylüle-

De.sa.7.sü/2'de

Köylülere ateş eden ağadan hesap soralım!

Biz Tunceli ilinin Mazgirt kazasının yukarı Tepebaşı köylüleriyiz. Köyümüzde olup bitenleri Halkın Kurtuluşu aracılığıyla halkımıza duyurmak istiyoruz.

Köyümüz halkı çok yoksuldur. Kiminin toprağı yok, kimisinin ise çok azdır. Köyümüz halkı çiftçilikle uğraşıyor. Fakat toprak elverişsiz olduğu için, ve kiminin hiç toprağı olmadığı için başka yerlere gidip çalışmak zorunda kalıyor. Bu yoksulluk yetmiyormuş gibi köyümüzden 7-8 km. uzaktaki bir başka köyün ağası, o bize bile yetmeyen topraklarımızı elimizden almak istiyor. 1973 yılında bu ağa bazı gericileri toplayarak üstümüze saldırttı. Köyümüz halkını kurşun yağmuruna tutturdu. Bu olanları gerekli yerlere bildirdiysek de yine haksız biz olduk. O zaman anladık ki bu düzen ağaların, büyük patronların düzenidir. Bu ağanın başka bir görevi daha var. O da devrimcileri, yurtseverleri ihbar etmek, yani muhbirlik yapmaktır.

Faşist ağa köyümüzü kurşun yağmuruna tutmakla bizimi yıldırıyor? Devrimcileri ihbar etmekle halkın kurtuluşunu mu engelliyor? Hayır! Kinimiz gün geçtikçe daha da artıyor. Her geçen gün bilinçleniyoruz. Kurtuluşumuzun ancak Ulusal Demokratik Halk Devrimiyle olacağına inanıyoruz.

KAHROLSUN FAŞİST DİKTATÖRLÜK!
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

YUKARI TEPEBAŞI KÖYLÜLERİ

İstanbul'dan bir devrimci genç:

"Saflarınızda mücadele etmek istiyorum"

"Bir halk çocuğu olarak, mücadeleye en büyük katkıda bulunmanın yollarını arıyorum.

Türkiye'mizde yaşanan faşizm, hiç kuşkum yok ki daha azgınlaşacak.

Saldırılara, yol çevirip adam dövmelere, işkencelere ve halkın mücadelesini yıldırmaya yönelen hareketlere karşı sizin saflarınızda bir militan olarak mücadele etmek istiyorum.

Eğer derneğiniz varsa üye olabilir miyim? Üyelik şartlarını gönderirmisiniz?"

Samatya'dan Bir Devrimci Genç

Halkın Kurtuluşu'nun cevabı

Halkın Kurtuluşu'nun bir derneği yoktur. Ancak Halkın Kurtuluşu, işçi köylü ve öğrencilerden oluşan gençliğin yurtsever, devrimci gençlik örgütlerinde mücadeleye katılmalarını doğru bulmaktadır.

İstanbul'da İYDGD böyle bir kitle örgütüdür. Arkadaşımız üyelik koşullarını ve diğer bilgileri İYDGD'den almalıdır.

İYDGD'nin adresi: Ordu Cad. Defteremini Sok. No:8
Hüdaverdi Apt. Kat:2 Aksaray/İSTANBUL

"Mücadelemiz faşist ve sosyal-faşistleri geriletti"

Heryerde olduğu gibi, kasabamızda da saldırıyla yıldıramadıkları devrimcileri, faşistler ve sosyal faşistler yalan ve iftirayla yıldırmaya çalışmaktadırlar.

Kasabamızda bulunan TÖB-DER'i ellerinde tutan sosyal faşistler 18 Haziran 1977 günü TÖB-DER seçiminde burjuva ağzı ile "maocu bozkurtlar", "goşistler" diye bir sürü safsata ile bir kez daha karşı-devrimci yüzlerini ortaya koydular.

İlk sayısından beri gazetemizin dağıtımını engellemeye çalışan sosyal-faşistler devrimcilerin kararlı tavrı karşısında emellerine ulaşamadılar. Demokratik derneklere Halkın Kurtuluşu gazetisini sokmamaya çalışmakta ve Halkın Kurtuluşu siyasetini savunan arkadaşları "anarşistlikle" suçlamaktadırlar. Fırsat buldukça "1 Mayıs katliamının sorumluları Maoculardır" diye çamur atmaktadırlar.

Halkımızın kurtuluşu uğruna yürüttüğümüz kararlı mücadele sonucu faşistler ve sosyal faşistler gerilemek zorunda kaldılar. Mücadelemizi engellemeye güçleri yetmeyecektir.

KAHROLSUN FAŞİSTLER VE SOSYAL FAŞİSTLER!
YAŞASIN DEVRİMCİ MÜCADELEMİZ!
FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
YAŞASIN ULUSAN DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

Haruniye'den H.K.
Siyasetini Savunan
Proleter Devrimciler

FAŞİSTLER EKİN TARLALARIMIZI YAKIYORLAR

H.K- Kendinizi tanıtır mısınız?

C- Adım Uzeyir Türk. Türkoğlunun yerlisiyim.

H.K- Kaç dönüm toprağınız var? Yakılan ekin yalnız sizin miydi?

C- 24 dönüm tarlam var. Hayır. İki ortak ekmiştik. Tarla mirastır.

H.K- Ekininizin yakılmasını neye bağlıyorsunuz?

C- Ekinimin yakılması Türkoğlundaki faşistlerin ve diğer gericilerin halk üzerindeki baskısının devamı ve onun bir parçasıdır.

H.K- Ekininizin yakılması baskıların bir devamı olduğuna göre kısaca bu baskıları ve yakılma olayına nasıl gelindiğini anlatır mısınız?

C- Anlatayım. Bütün ülkede uygulanan baskı, tehdit ve yıldırma politikası ülkenin bir parçası olan ilçemizde de aynen uygulanmaktadır. Gericilerin bu uygulamaları, onların halk düşmanı yüzlerini açığa çıkardı. Türkoğlu halkı hayat pahalılığının dayanılmaz hale geldiği ve baskıların alabildiğine yoğunlaştığı bu dönemde, devrimcilerin de yardımıyla uyanmaya ve baskılara karşı koymaya ve mücadele eden çocuklarına sahip çıkmaya başladı. Buradaki gericiler bu uyanıştan korktular. Bu uyanışı bastırabilmek için sivil faşist güçleri, Ülkü Ocakları ve A.P. gençlik kollarında topladılar. Bu saldırganlar çeşitli halk düşmanı kesimlerden aldıkları destekle planlı ve tertipli olarak devrimcilere, demokratlara ve halka saldırmaya başladılar. Ben sınıf itibariyle ezilen halkın safında olduğumdan baskılar bana da yapılıyordu. Ben de elimden geldiği kadar halkla beraber baskılara karşı koymaya çalıştım. Buradaki devrimcilerin ve halkın örgütlü birliği olmadığından, güçler genellikle dağınıktı. Bu dağınıklıktan faydalanan karşı güçler, tek tek yakaladıklarına saldırıyor ve tehdit ediyorlar. Faşistlerin amacı halkın arasında güçlenmekte olan, birliği ve dayanışmayı parçalamak ve halk güçlerini dağıtmaktır. Bunun için mezhep kışkırtmasını alabildiğine körüklüyorlar. Her iki ulustan halkı tehdit ediyorlar ve saldırıyorlar. Onları birbirine düşman etmek sınıf mücadelesini saptırmak için her yolu deniyorlar. Bunda da belli ölçülerde başarılı oldular. Oysa halk şunu iyice bilmelidir ki, bizim onlarla olan kavgamız özünde sınıf kavgasıdır. Yani ezilen yoksul halkın, ezenlere ve sömürenlere karşı mücadelesidir. Faşistler bu mücadelede sosyal faşistlerle beraber ezenlerin (fabrikatörlerin, büyük toprak sahiplerinin ve dış sömürücüler olan Amerika ve Rusya'nın) sivil vurucu güçleridir. Devlet de sömürücülerin devletidir.

Ekinimin yakılmasıyla ilgili en son olay şudur: 9.6.1977 günü bazı arkadaşlarımızın yolunu kesip döven faşistlerden tespit edebildiklerimin evini polise göstermemin ertesi gününün gecesi ekinim yakıldı. Sözünü ettiğim olaydan sonra saldırıya uğrayan arkadaşlar hapse atıldı. Saldırganlar serbestçe geziyor.

H.K- Bu olay halk arasında nasıl değerlendirildi?

C- Bu olay Türkoğlu halkı tarafından nefretle karşılandı. Faşistlerin yüzlerinin ve gerçek kişiliklerinin ortaya çıkmasına yardımcı oldu. Halk kendi deneyleriyle gördü ki, onlar (faşistler) sadece halkın canının düşmanı değil, aynı zaman da halkın sahip olduğu çok az miktardaki malının, mülkünün de düşmanıdır. Onlar ancak burjuvazi ve toprak ağalarının malının bekçileridir. Bunlara karşı halk birleşip sonuna kadar mücadele etmelidir.

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!
KAHROLSUN FAŞİZM-SOSYAL FAŞİZM!
HERKESE İŞ, KÖYLÜYE TOPRAK, HALKA HÜRRİYET

K.MARAŞ-TÜRKOĞLU İLÇESİ

SEN BU YÜREĞİ BİLİR MİSİN?

Bendeki bu yürek ulan
Baba yüreği bilir misin
Baba

Benim oğlum,
Darağaçlarından sallanırken
Meydanlarda kurşunlanırken
Bir ömür demir parmaklı zindanlarda
çürütülmek istenirken
Nasıl dururum ulan,
Ben nasıl?

Onu;
Şu nasırlı ellerimle
Sömürülen alınterimle
Açlığımla büyütmüşüm

Bendeki bu yürek ulan
Ana yüreği bilirmisin
Ana!

Ben onu,
Rüyanızda bile görmediğiniz
Mağaramsı evde doğurmuşum

Yarasına çaput yakmış
Göbeğini taşla kesmiş
Toprakta büyütüp,
Ağıtla nennilemişim...

Benim acım;
Namussuzluk
Talan
Vurgunculuk
Ve dolar uşşaklığına
Benzemez!

Kuşanacağım
Kurtuluş savaşlarında
Kağnılarla kurşun taşıyan
Analar gibi.
Atacağım sizi yurdumuzdan
Ulan atacağım!

Bendeki bu yürek;
Gardaş yüreği
Bacı yüreği
Saçını yolan
Yavrusunu nennileyip
Ağlayan
Yar yüreği ulan
Yar!

Nasıl zapteder yüreğimi
Göğüs kafesim?
Nasıl korkar pusarım?
Nasıl dururum ben suskun?

Senden kalan o silaha
Bu eller
Bu gördüğün eller sarılmalı
Emperyalizme
Faşizmin zulmüne
Salmalı
Kurşunları...

Bendeki bu yürek
Yoldaş yüreği ulan
Bilir misin yoldaş

Onlar son nefeslerini verirken
Halkı uğruna
Bir ulu bayrak bıraktılar
Kızıl kızıl parlıyor O
Heyyy!

Yürekleri var yüreğimizde
Sloganları dilimizdedir
Bağımsızlık deriz
Kurtuluş
Yurdumuzdan emperyalizmin
Üslerini
İtlerini
Piçlerini
Kovacağız

Bu uğurda
Andımız ant
Döğüşerek öleceğiz!

Kıbrıs

Ba.ta.sa.1'de

önüne serildiği ve sınıf mücadelesinin keskinleştiği bugünkü şartlarda işbirlikçi sınıflar ve sözcüleri; televizyon, radyo ve basından :: kitlelerin dikkatini Kıbrıs konusuna çekmek için bu meseleye dört elle sarılarak, Türk Kürt ve Rum halkları için katliam, acı ve zulüm haftası olan bu haftayı "Barış ve özgürlük haftası" diye yutturmaya çalışıyorlar.

BAŞIR VE ÖZGÜRLÜK DEĞİL, SAVAŞ VE ESARET HAFTASI

1974 yılı Temmuz ayında Ecevit hükümeti tarafından yapılan Kıbrıs işgali hatırlanacağı gibi "Barış harekatı" olarak lanse ediliyor ve Kıbrıs halkına "demokrasi ve özgürlük" götürmek için yapıldığı söyleniyordu. Şimdi olduğu gibi o dönemde de Türk İş'ten DİSK'e MHP'den TSİP e kadar bütün faşist ve sosyal-faşist çevreler Kıbrıs Rum ve Türk emekçi halkına karşı girişilen bu vahşi savaşı alkışlıyorlardı. DİSK yönetimi sosyal-şoven demagojinin yanı sıra şu kararı alıyordu "iki gün süre ile toplanan DİSK Yönetim Kurulu Barış, Özgürlük, Demokrasi, Bağımsızlık ve Kıbrıs'ta Anayasal Düzenin yeniden kurulmasını amaçlayan Türk Silahlı Kuvvetleri çıkartmasını, ülke bütünlüğü temel ilkesi açısından inceliyerek, ülkemizin savaş halinde ve durumunda olması nedeni ile DİSK üyesi sendikalara bağlı işçi üyelerin brüt birer yevmiyeleri ile devletin savaş fonuna katkıda bulunmasını kararlaştırmıştır. (DİSK TÜRK, 22 Temmuz Sayı 947 abç) DİSK yönetiminin bu kararı ile onun sosyal-şoven, işçi sınıfı düşmanı yüzü bir kere daha açığa çıkmıştır. Bu karar; Kıbrıs Türk ve Rum halkının kendi kaderlerini tayin hakkını çiğnemeyi meşrulaştırmaya çalıştığı gibi, işbirlikçi tekelci burjuvazi ve toprak ağalarının, işçi sınıfı ve ezilen halk üzerinde bir baskı ve sömürü mekanizması olan "devletin savaş fonuna katkıda bulunması" yla da işçi sınıfı düşmanlığının bir ibret belgesidir. Ki, bu savaş iki süper devletin ve onların Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs'taki işbirlikçilerinin çıkarına olan bir yağma ve talan savaşıdır. Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs emekçileri için her bakımdan bir yağma ve talan niteliği olan bu savaşın desteklenmesi emperyalistlerin ve onların uşaklarının politikası olabilir.

KIBRIS'IN İŞGALİ KİMİN ÇIKARINADIR?

Kıbrıs'ın işgali emperyalistlerin özellikle de Ortadoğu ve Akdeniz'de hegemonya mücadelesi veren iki süper devletin işine yaramaktadır. İki süper devlet Kıbrıs meselesini, Türkiye Yunanistan ve Kıbrıs halkları üzerinde hegemonyalarını geliştirmek için bir şantaj olarak kullanmaktadırlar. Halkları bölmenin, halklar arasına düşmanlık tohumları ekmenin bir aracı olarak da kullanılmaktadır Kıbrıs meselesi.

Bugün Kıbrıs'ın toprak olarak %40, sanayi potansiyeli olarakta %80'i işbirlikçi Türk hakim sınıflarının yağma alanı durumundadır. Türkiye'deki bankaların şubeleri işgalden sonra Kıbrıs'ta hizmete(!) girdiler. Vehbi Koç ve diğer büyük burjuvalar adada "yatırımlardan" söz ediyorlar. Bir kısmı da bu yatırımları gerçekleştirmiş bulunmaktadır. Bütün bu talan ve sömürüye ilave olarak Türk subay ve generalleri de "çıkarmanın" karşılığını, fazlası ile gördüler. Onlar da Kıbrıs Türk ve Rum emekçilerinin sömürü ve talanından kendi paylarına düşeni aldılar.

Bu söylediklerimizden, sonra şunu diyebiliriz; Kıbrıs işgali Türkiye, Yunanistan ve Kıbrıs emekçi halklarının aleyhine, emperyalizmin, özellikle de iki süper devletin ve Türk Yunan işbirlikçi hakim sınıflarının lehinedir. Kıbrıs işgaline alkış tutanlar halkların nefretine, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin de madalyalarına layıktırlar. İşgale alkış tutan ve yardım yapan DİSK'in sosyal-faşist yönetimi de hakim sınıfların "madalyasına" layık olanların başında gelmektedir.

KIBRIS'TA İŞGALE SON VERİLMELİDİR.

Bugün bir çıban başına dönen Kıbrıs sorununu emperyalistler ve sosyal-emperyalistler kendi lehlerine çözmeğe (!) çalışmaktadırlar. Brejnev hükümetinin organı İzvestia Gazetesi "Kıbrıs konusundaki BM kararlarının uygulanmasının gerekli olduğunu ve ülkenin bağımsızlık, hükümranlık ve toprak bütünlüğünün uluslararası bir garantiyle sağlanabileceğini" söylemektedir. Bu açıkça ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının çiğnenmesidir. Sosyal-emperyalistlerin hegemonyacılığını ifade eden bir yorumdur. Öte yandan Carter özel temsilcisi aracılığı ile Kıbrıs'taki hegemonyasını daha da pekiştirmeğe çalışmaktadır. Her iki süper devlet de Kıbrıs'ı kendi koruyucu (!) şemsiyeleri altına almaya çalışmaktadırlar. Onların şemsiyeleri altına girmek Kıbrıs Halkının esaretin gölgesine girmesi demektir.

Kıbrıs'ın kaderini ancak Kıbrıs Türk ve Rum halkları tayin edecektir. Bunun ön koşullarından bir tanesi, başta Türk işgal kuvvetleri olmak üzere, bütün yabancı işgal kuvvetlerinin kayıtsız şartsız Kıbrıs'tan çekilmeleri ve her türlü üs ve tesislerin kaldırılmasıdır. Bağımsız ve demokratik bir Kıbrıs, emekçi Türk ve Rum halkının kolları üzerinde yükselecektir.

Türkiye'de ise, hakim sınıfların ve onların uşaklarının şovenizmi körükleyen politikalarını açığa çıkarmak, sınıf kıstasından hareketle halkların kardeşliği ve ülkelerin bağımsızlığı için, mücadeleyi yükseltmek bütün devrimcilerin görevi olmalıdır.

Bütün halka ve

Ba.ta.sa.1'de

ne de sosyal emperyalist Rusya'da geçirdiği günlerin rehaveti ile başı dönen G.Gazioğlu'nu ve onun yönetimini hedef almamaktadır. Bu saldırılar halkımızı ve onun bir parçası olan öğretmenleri hedef almaktadır. Çünkü, faşist diktatörlüğü yerle bir edecek tek güç halkın devrimci gücüdür.

Öğretmenlere ve onların örgütü olan TÖB-DER'e yönelen saldırılar, faşist MC'nin önümüzdeki günlerde yoğunlaştıracağı saldırıların bir ön habercisidir. Öğretmenlerin önündeki çetin mücadele günlerinin bir başlangıcıdır.

Ancak bir yandan faşist saldırıların, faşist diktatörlüğün bir unsuru olduğunu gözden saklamaya diğer yandan da bu saldırıların öğretmenleri ve halkı değil de "Ecevit hükümetinin olayları önleyemediği fikrini kamuoyunda yaygınlaştırmayı" daha açık deyimle "Ecevit hükümetini" hedef aldığını söyleyen bugünkü TÖB-DER yönetimi hain yüzünü açıkça göstermektedir. Onlar bu açıklamaları ile öğretmenlerin faşist diktatörlüğe yönelik anti-faşist mücadelelerini dizginlemeyi yumuşatmayı amaçlamaktadırlar. Çünkü faşist diktatörlüğün yıkılması onların da sonu olacaktır.

Bütün devrimci, demokrat ve yurtsever öğretmenler TÖB-DER'e yönelen her türlü saldırıya karşı çelikten bir kale kurmak zorundadırlar. TÖB-DER'e yönelen saldırıları ne CHP ne de bugünkü sosyal-faşist genel merkez yöneticileri durduramaz. Bu nedenle tüm anti-faşist öğretmenlerin görevi, faşizme ve sosyal-faşizme karşı mücadeleyi kurulan yeni MC şartlarında daha kararlı bir şekilde birleştirmek olmalıdır. Halkın, öğretmenlerin ve onların örgütü TÖB-DER'in çıkarı bunu gerektirmektedir.

Zamlar sömürü

Ba.ta.sa.1'de

lar kapitalizmin zorunlu bir sonucu, sömürü düzeninin ayrılmaz bir parçasıdır. Bu nedenle pahalılığı önlemenin onu ortadan kaldırmanın tek yolu bu sömürü düzenini değiştirmek, onu yerle bir etmekten geçmektedir.

ESKİ TİP'li

Baş.ta.sa.6'da

ri kışkırtmaya çalışmakta, "bu gazete Kürtçüdür", "sakın çocuklarınıza okutmayın'" demektedir.

Seçimlerde halkı CHP'nin kuyruğuna takmaya uğraşan bu toprakağası, en gerici noktalardan hareket ederek kitleleri; ürkütmeye çalışmıştır.

Onun bu karşı-devrimci propagandasına karşı, biz de babalarımıza, kardeşlerimize ve tüm köylülere, onun gibi adamların iç yüzünü açıkladık. Şimdi halkımız bunların kime hizmet ettiğini daha iyi anlamış durumdadır.

Geçen yıl Gazetemiz Halkın Kurtuluşu köyümüzde 6 tane satılmaktaydı. Bu sene ise 25 tane satılıyor. Köylülerimizin gazetemize ilgisi gün geçtikçe daha da artmaktadır. Onlar kurtuluşlarının Ulusal Demokratik Halk Devrimi ile gerçekleşeceği bilincini kavramaya başlamaktadırlar.

Günedoğru Köyü'nden
Bir Grup Proleter
Devrimci

DİYARBAKIR

Baş.ta.sa.4'te

ten memnun değiliz. Çünkü insan gücü üzerinde iş yapmaktayız. Pahalı hayat şartları karşısında aldığımız ücretle günden güne yoksullaşıyor; patrona kul köle olacak dereceye bile varabiliriz.

H.K. : Sigortalı mısınız? Sendikalı mısınız? Bu konuda patronun tavrı nedir?

Cevap: Her sene sigorta memurları işyerlerine gelirler, 2000 işçiden ancak 150 işçi sigorta ettirilmektedir. Diğer işçiler ise korkutulup sigorta ettirilmemektedirler. Sigorta edilenlerde bir hafta sonra "işten çıktı" gösterilerek sigortası iptal ettirilmektedir. Sendika kurma çabasına girdik fakat kurulamadı, şimdilik halen sendikasızız.

H.K. : Sigortasız, sendikasız olmanız ve ücretinizin günlük hayat şartlarını karşılamayaşı karşısında herhangi bir eyleminiz oldu mu? Kaç defa grev yaptınız?

Tuğla ocaklarında eskiden beri her sene grev yapılıyordu. Fakat örgütsüz ve siyasi bilinçten yoksun olduğumuzdan dolayı grevler başarıyla sonuçlanmıyordu. Bu yıl ki grev ise devrimci proleterlerin yardımı ile ve geçmişten aldığımız derslerle kısa zamanda azda olsa örgütlendik ve grevimizi kendi çapımızda büyük boyutlara ulaştırdık. Bir hafta süren grevimiz az da olsa kararlılıkla geçti.

H.K. : Son yaptığınız grevi kaç kişiyle başlattınız ve greve gitmeyen işçi arkadaşlarınız oldu mu?

Cevap: Grevi tüm arkadaşlarla başlattık. Önceden patronların baskısı ile katılmayanlar olduysa da sonradan onlarda katılmak zorunda kaldılar.

H.K. : Grev yaparken talepleriniz nelerdi? Bu talepler doğrultusunda grev başarıya ulaştı mı?

Cevap: Patronlar imal ettiğimiz her bin tuğlaya karşılık yüz lira veriyorlardı. Bizim talebimiz ise 125 lira olmasıydı. Tabii ki, talebimiz doğrultusunda başarıya ulaşamadık, ama kaybettiklerimizden daha çok şeyler kazandık. İşçi sınıfının ideolojisini, kimlerin dost kimlerin düşman olduğunu, kurtuluşumuzun nerede ve nasıl olduğunu anladık. Taleplerimizden birisi de sigortalı olmaktı ama onu da başaramadık.

H.K. : Grev esnasında arkadaşlarla devrimci açıdan işçi sorunları üzerinde tartışıp konuştunuz mu?

Cevap: Grev esnasında grevimizin başarıya ulaşması için her türlü tartışmayı ve giderek ekonomik ve siyasi konuları genelinde tartıştık En büyük şeyleri bu arada tartışmalarla kazandık.

H. K.: Grevinizin başarısızlığa ulaşmasındaki neden sizce nedir? Grevin başarıya ulaşabilmesi için sizce neler yapılabilirdi? Grevden ne gibi dersler çıkardınız?

Cevap: Grevimizin başarısızlığa ulaşmasının çeşitli nedenleri vardır:

a) Kışın patronlar yoksulluğumuzu fırsat bilerek bize avans vermektedirler. Yazında bizi kölece ve ucuz ücretle çalışmaya mecbur ettirmektedirler. Grev sırasında patronlar bize verdikleri bu avansları silah olarak kullandılar. Bizden vermiş oldukları avansları isteyince veremez durumda olduğumuzu bildikleri için sıkıca boynumuza sarıldılar. Hatta çoğu patronlarla kavga dahi ettik ama grevimiz sonunda başarısızlıkla sonuçlandı.

b) Bir hafta süren grevimiz sonunda ekonomik buhran içerisine düşdük. Yardım alacağımız kimse çıkmadığı için ve çocuklarımızın aç kalması başarısızlığımızı etkiledi.

c) İşyerinin dağınık olmasından örgütlenmemizi tam olarak sağlayamadık. Bunun yanı sıra patronların derneği vardı ve bize karşı devamlı olarak cephe alıyorlardı.

d) Polislerin işverenle işbirliği yapıp greve engel olması grevimizin başarısızlıkla sonuçlanmasındaki nedenlerin biridir.

e) Bizce en büyük neden bilinçsiz ve sendikasız oluşumuzdur. Grevin başarıya ulaşabilmesi için grev, sonuna kadar devam ettirilmeliydi. Ancak yukarda da belirttiğimiz nedenler yüzünden grevimiz sonuca ulaşamadı. Grevimizin kırılmasında kaybettiklerimizden çok kazandıklarımız oldu. İşçi sınıfı bilimine sarılmanın, örgütlenmenin ve kararlı mücadelenin yollarını aramaya yöneldik.

Bu grevin kırılması bizi geçici olarak yenilgiye yöneltmişse de er geç zaferin işçi sınıfının olacağına inandık. Diğer işkollarındaki işçi kardeşlerimizden dayanışma yapacağımız zaman daha da güçleneceğimizi anladık.

H.K. : Örgütlenmeyi düşündünüz mü?

Cevap: En kısa zamanda örgütlenmek için çalışmalar yapıyoruz. Sendika kuramazsak bile dernek kurmaya çalışacağız.

Eskişehir

Baş.ta.sa 5'de

çeklerin, görgü tanıklarının hiç bir önemi yoktu Onlar için önemli olan , "maocu"ların yani devrimin genel olarak en tutarlı savunucularının ezilmesiydi.

Tıpkı yüzlerce yurtsever ve devrimci öğretmeni örgütten atarken ve 23 yurtsever ve devrimci şubeyi feshederken yaptıkları gibi, 1 Mayıs konusunda da onlar gerçeklere değil karşı devrimci yalanlara dayandılar.

SOSYAL FAŞİSTLER KİMİ BAŞ DÜŞMAN GÖRÜYOR?

Sosyal faşistlerin amacı işbirlikçi hakim sınıfların ayakta kalması; emperyalizme bağımlı sömürü düzeninin sürdürülmesidir.

Onların "Devrimci" maskeleri, böylesine karşı devrimci bir özü örtmektedir.

Eskişehir Kongresi de bu amaç doğrultusunda bir adım oldu.

Sosyal-faşistler, öğretmen kitlesini başdüşmanın (TÖB-DER içinde) yurtsever ve devrimci öğretmenler, yani "MAOCULAR" olduğuna "ikna etmeye" çalıştılar. Ancak "Maocuları" tasfiye ettikten sonra, TÖB-DER için ekonomik ve demokratik haklar mücadelesini yürütmenin mümkün olacağını ileri sürerek, geniş yığınların ekonomik, demokratik mücadeleleriyle proleter devrimcileri karşı karşıya imiş gibi gösterdiler.

Kongre sosyal faşist iğrençliği kitlelerin gözü önünde bir kere daha en açık bir şekilde sergileyen acı fakat bir anlamda olumlu bir ders olmuştur.

Zeki Yalçınkaya'yı

Ba.ta.sa.1'de

de ameliyat edilmişti. Kurtulma ihtimali çok fazla olan arkadaşa gerekli ihtimam gösterilmediği gibi, bir doktor tarafından "sağcı musın, solcu musun?" gibi sorular sorularak manevi işkence yapılmıştır.

Daha sonra savcılık, faşistlerden birinin aldığı 4 günlük raporu bahane ederek Zeki arkadaş hakkında tutuklama kararı vermiştir. Ağır yaralı ve kan kaybı nedeniyle bitkin bir vaziyette olmasına rağmen, ameliyattan beşgün sonra arkadaşımız koluna kelepçe vurularak mahkum koğuşuna atıldı. Tutuklama kararı veren savcı, ve arkadaşın ağır yaralı olmasına rağmen onun mahkum koğuşuna alınmasına göz yuman doktor, açıkça bir insanlık suçu işlemişlerdir. Yaralı bir insana karşı takınılacak tavır, insana saygının, insan olmanın bir ölçüsüdür. Faşistler bu olayda da insanlığın nasıl azılı düşmanları olduklarını göstermişlerdir.

Zeki Yalçınkaya mahkum koğuşunun kapısında polis ve jandarma beklemesine rağmen kolundan zincirle karyolaya bağlanarak alçakça işkenceye tabi tutulmuştur. Yaraları ile kimse ilgilenmeyerek ölüme terk edilmiştir.

Bütün bunların sonucu olarak 11 Temmuz günü Zeki arkadaş 16 yaşında şehit olmuştur.

HALKIMIZ BUNUN HESABINI SORACAKTIR. Bütün yollar denenerek işkenceciler, katiller açığa çıkarılmalı, teşhir edilmelidir.

Hastanede ona gerekli ilgiyi göstermeyen ve ağır yaralı halde iken koluna kelepçe takılarak tutuklanmasına ses çıkarmayarak cinayete ortak olan doktorlar teşhir edilmeli ve onlardan hesap sorulmalıdır.

Tutuklu kaldığı süre içinde onun ölümüne şu veya bu ölçüde sebep olanlardan mutlaka hesap sorulmalıdır.

Gaziantepli devrimciler bütün bunların üstüne üstüne giderek Zeki Yalçınkaya'nın katillerinin, ona işkence edenlerin ve onun ölümüne sebep olanların yakasına yapışmalı, yasal yollar ihmal edilmeyerek bu cinayetin sorumluları açığa çıkartılmalı ve cezasız kalmamalıdırlar.

Zeki arkadaşı bıçaklayan faşistler yakalanmalı ve yargılanmalıdır.

Seyitgazi

Baş.ta.sa.5'de

li demogoji yaptı. Bunun için yapılan oylamada yirmi öğretmene karşı seçimden sonra konuşsun diyen yirmi öğretmen saydı. Bir de kendini ekledi ve konuşmayı seçim sonuna erteledi. Seçim sonu kimsenin salonda kalmıyacağını çok iyi bilen sosyal-faşistler neşelendiler. Çünkü kitle gerçeklerden habersizdi. "Kafa kol"a aldıkları kitle önünde her türlü namussuzca iftirada bulundukları yurtsever devrimcileri sıkıyönetim mahkemeleri gibi a faşistçe yargılamaya devam ettiler. Hiç bir savunma hakkı bile tanımadılar.

3-Yurtsever Devrimci Öğretmen listesine karşı "kutsal ittifak"ı oluşturdular. Demokratik Merkeziyetçiler, Özgürlük Yolu Demokrasi İçin Birlik, Devrimci Öğretmen, Halkçı Öğretmen, Birleştirici Öğretmen "Mahalli" grupları ortak listeyle çıktılar.

4-Yapılan konuşmalarda bizlerin hiç bir şey yapmadığımız, bölücü olduğumuz, saldırgan olduğumuz anlatılıp duruldu. Eski yönetim kurulundan listeye giren olursa yönetimin yine fesh edileceği kitleye söylendi. İyi niyetli arkadaşların "yine fesh olmaktansa öteki listeyi destekliyelim" diye düşünmesi seçim sonucunu etkiledi.

5-Bu beş grubun ortak listesinin kazanması büyük ölçüde akrabalık ilişkileriyle, feodal ilişkileriyle gerçekleşti.

6-Yurtsever Devrimci öğretmenlerden birinin ihracı, dördünün de kendilerince acil olan işleri nedeniyle kongreye katılmamaları seçim sonuçlarını etkiledi. Bunda sosyal-faşistlerin seçimi tatile almalarının da payı vardı.

7-Listemizde ilçede çalışan öğretmenin olmaması bir başka önemli etkendi.

8-Bu olumsuzluklara rağmen onbeş oy alan listemize bilinçli arkadaşlarımız oy verdi. Beş grubun melez listesi ancak 30 oy alabildi.

SOSYAL-FAŞİSTLER YALAN SÖYLÜYOR.

Eski yönetim yaptığı pratik çalışmalarıyla sosyal-faşistlerin, "çalışmadı" yalanının havada olduğunu göstermiştir. Şimdiye kadar aidat toplayıp yarısını genel merkeze göndermekten başka hiç bir iş yapmayan eski yönetimlerin tersine, yurtsever devrimci yönetim:

a-Elli iki olan üye sayısını dört ayda doksana çıkardı.

b-İki kez anket düzenlendi. Üyelerin sorunları tespit edildi.

c-Dört sayı bülten çıkarılarak ekonomik, demokratik, siyasi talepler anlatıldı. Çevre ve ülke sorunları dile getirildi.

d-Çeşitli konularda üç bildiri yayınlandı.

e-İki kez otobüs tutularak Ankara'ya mitinge gidildi.

f-Yeni bina tutuldu, kitleyle toplanılarak seminer konuları tespit edildi.

g-Kitle içinde siyasi tartışma ortamı geliştirildi.

h-Olağanüstü genel kurul için imza toplanıldı.

Yönetim kurulu üyeleri köylerde olmalarına rağmen siyasetinin verdiği fedakarlıkla yılmadan çalıştı. Biz Yurtsever Devrimci Öğretmenler olarak şu gerçeği gördük ve yaşadık:

Her türlü gerici siyaset gibi, bunlar da teşhir oldukça şiddete basvururlar. Eskişehir TÖB-DER seçimlerinde konuşan tüm gruplar bir "maocu hayaleti" yaratıp yurtsever devrimcilere veryansın ettiler. Hatta tamamen tecrit olmuş bir gerici siyaset adına konuşan bay "Maoculara karşı bildiriyle, gazeteyle mücadele edilmez" diyerek maocu dediği gerçek yurtseverlere, devrimcilere karşı silahlı mücadeleyi önerecek kadar ileri gitti.

Bize saldırmalarının en önemli nedenlerinden biri, yönetimde olduğumuz yerlerde gerçekten demokratik olmamızdan ve kitleye gerçekleri açıklayarak en acil talepler için eyleme sokmamızdan korkmalarıdır. Aynı şeylerden Amerikancı faşistler de korkmaktadır.

Sosyal-faşistlerin, faşistler gibi darbeci oldukları, dernek ve sendika yönetimlerine üstten paraşütle indikleri gerçeği birkez daha açığa çıktı. Çünkü onların siyasetini bilinçli savunan ancak birkaç sosyal-faşist vardı. Oysa "Yurtsever Devrimci" grubun siyasetini bilinçlice savunan en az onbeş öğretmen bulunuyordu.

Deneylerimizden çıkardığımız önemli noktalar şunlardır:

a-Kitlenin tümünü bilinçlendirerek kazanmak için çalışmalıyız.

b-Bu yolda sabırlıca, azimle, uzun vadeli bir plan yapılmalıdır.

c-Kitlenin en somut taleplerinin, kitleyi bizzat pratik içine sokarak, eğiterek, çalışmaları Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesine tabi kılmak gerekir.

Reformistlerin bilinçsiz de olsa faşist ve sosyal-faşistlerle uzlaştığını gördük. Bunu engellemek için çalışmalıyız. Reformistlerin faşist ve sosyal-faşistlerle uzlaşan yönlerine kararlı mücadeleler vermeliyiz.

"Devrimci öğretmen" grubundan arkadaşlar uyarılarımıza rağmen sosyal faşistlerle birliğe gittiler. "Orta Yolcu" siyasetin karşı devrimle uzlaşma yolunda ne kadar ilerlediğini deneyimizle gördük. Onlardaki bu "gelişme"ye karşı kararlılıkla mücadele etmeliyiz.

Yurtsever Devrimci Öğretmenlerin militan mücadelesi sosyal-faşistleri, ve faşistleri mutlaka hak ettikleri yere gönderecektir. Halkımız her zaman tüm halklar gibi uşaklık siyasetine karşı en amansız mücadeleyi yürütecek iki süper devlet ve yerli uşaklarını yok edecektir.

Mücadelemizi Ulusal Demokratik Halk Devrimi mücadelesine tabi kılarak daha azimle ilerliyelim..

Eskişehir İli
Seyitgazi TÖB-DER
Şubesinden Yurtsever
Devrimci Öğretmenler

Faşist MC

Ba.ta.sa.1'de

yıkılması mücadelesi kısa vadeli anlık bir taktik olarak ele alınmamalıdır. Bu mücadele MC ayakta kalabildiği sürece sürdürülmeli, en geniş yığınların devrimci saflara kazanılması ve faşist diktatörlüğün genel ve topyekun saldırısının göğüslenmesi amacına hizmet etmelidir.

İşçi sınıfı ve köylülük aktif sınıf mücadelesini reformist, sosyal faşist ve faşist engellere karşı da geliştirmezse hakim sınıfların aleti durumuna düşebilir.

Cinayetlere, işkencelere, siyasi baskılara halkın yaşama koşullarının daha da kötüleşmesine ve genel olarak faşist diktatörlüğe karşı olan bütün devrimciler, demokratlar ve yurtseverler faşistlere ve sosyal faşistlere karşı birleşmeli ve yığın eylemlerini MC'nin yıkılması somut hedefine yöneltmelidirler.

Yüzlerce devrimci, ilerici ve yurtseverin katili olan, ahlaksızlık ve yalancılık anıtı mertebesine ulaşmış bulunan Demirellerin, Türkeşlerin Erbakan ların ve onların efendilerinin karşısına dikilelim. Onların tüm halk düşmanı ve faşist hükümetlerini yıkmak için mücadele edelim.

Kendi mücadelemizi kendi gücümüze dayanarak verelim. Düşmanlarımız karşısında ayağa kalkarak dimdik direnelim.

Upmaş direnişi

Ba.ta.sa.1'de

bir yıl önce faaliyete geçen gasserhane bölümü işçilerini hiç bir sosyal hak tanımaksızın tam bir köle gibi çalıştırdı. Fabrika inşaatında çalışan işçiler özlemini duydukları, yaz-kış çalışacakları, devamlı sigortalı iş vaadiyle avutuldu ve mücadeleleri engellendi. Sayıları 40-45 olan gasserhane işçileri ise daha önce çalıştıkları Uşak içindeki küçük gasserhanelerden ayrılarak büyük bir işletmede daha geniş sosyal ve maddi imkanlar bulacakları ümidiyle geldikleri fabrikada karşılaştıkları baskı ve sömürü karşısında mücadeleye atıldılar. Uşak, Teksif'ten hiç bir umutları olmadığından DİSK Tekstil İşçileri Sendikası İzmir şubesine gittiler. Sendika Uşak'ta şube açma yetkisi vermedi. Bunun üzerine "biz örgütlenelim size gelelim, siz sendikayı kurun" dedik. Bunu da geri çevirdiler. "40-50 işçilik iş yerleri için şube açmayız, masrafını kurtarmaz, 300-500 işçilik iş yerleri varsa oralara geliriz" dediler.

"Size fiş verelim İzmir Şubesi'ne üye yazın işçileri" dediler. Oysa bu yolla Uşak'ta işçi sınıfının bağımsız ekonomik ve siyasi gelişmesi olanaksızdı. Reddettik. Bunun üzerine Tekstil Sendikası kendi kuyruğunda gidebilecek TSİP, VP taraftarları aracılığıyla Upmaş'taki 40 işçiyi İzmir şubesine üye yaptı. Böylece sözde örgütlenmeyi (!) sağladıktan sonra patronlara toplu sözleşme çağrısı yaptı. Ama patronların baskısı o çürük örgütlenmeyi yerle bir etti. Başta Tekstil'e üye yazılmaya önderlik eden uydu kişiler olmak üzere bütün işçiler Tekstil'den ayrıldılar, patronların anlaşıp getirdikleri Teksif'e üye oldular. Buna rağmen işçilerden bir kısmı gasserhaneden inşaat bölümüne verilerek işi bırakmaya zorlandılar. Ve işi bıraktılar. İki ay kadar önce işletmenin bütün bölümlerinin üretime geçmesiyle işçi sayısı 400'ü aştı. Faşist yöneticiler ve Müdür Alaaddin Köle, giren işçileri iyice soruşturuyor, en küçük bir kuşku duyarsa işten atıyordu.

Özellikle küçük yaşta kızlar ve kadınlar işe alınıyordu. Ucuz kadın emeğinden yararlanılırken onların baskı ve sömürüye direnemeyeceğini düşünüyorlardı. İşe giren her işçi Teksif'e üye yazılıyordu. Birbuçuk ay kadar önce, kapalı kapılar ardında bize hiç bilgi bile verilmeden Teksif ile söz de toplu sözleşmeye oturdular. Oysa gerçekte bu toplu sözleşme Teksif'in sendika ağalarına verilecek kemiğin pazarlığıydı. Kemiğin büyüklüğünde anlaştıktan sonra, patronların istediği şartlarda toplu sözleşme imzaladılar.

Bu sözleşmeyle bizleri, ücretleri birbirinden farklı olan yedi kademeye böldüler. Amaçları bazılarımıza verdikleri üç-beş kuruş fazlalıkla birliğimizi bozmaktı. Hiç bir sosyal hak verilmemişti. Hiç bir sorunumuz çözülmemişti. Hesap sormaya gidenleri sendika, başından savmaya çalışıyordu.

Bu durum Teksif yöneticilerinin patron uşağı işçi düşmanı yüzünü bütün işçilere gösterdi. Bunun sonucu baskının artması oldu. 13 Temmuz günü verilen geçen ayın aylıklarındaki haksızlıklar, bardağı taşıran damla oldu . Her zamanki gibi işçilere verilen fişlerle işletmenin bordroları biri birine uymuyordu. Bir çoğumuza toplu sözleşmenin getirdiği üç-beş kuruşluk zamlar ödenmemişti. Zorla yaptırılan mesai ücretleri bile verilmemişti. Aylardır içimizde biriken kin ve nefretle şartelleri indirdik. Üretimi durdurduk. Ancak kendiliğinden gelişen ve bizi yeterli örgütlenme düzeyine varmadan yakalayan bu direniş kolayca söndürüldü. Patronların yerine göre yumuşak, yerine göre sert sözleriyle yeniden işe başladık. Yalnız dört arkadaş patronlara kanmadı, çalışmamakta diretti. Ertesi gün bu dört kararlı arkadaşımızı işten çıkardılar. Ortak çıkarlar uğruna işten atılan arkadaşlarımızın geri alınması isteği dalga dalga yükseldi. Ayrıca ilerki günlerde de yeni işçilerin işten çıkarılacağı ve büyük bir kısmının değiştirileceği haberleri geliyordu. 14 Temmuz Perşembe günü 50-60 işçinin katıldığı bir toplantı yaptık. Atılan arkadaşların geri işe alınması ve diğer ekonomik demokratik haklar için patronlara ve sendika ağalarına karşı direniş kararı aldık. 15 Temmuz Cuma günü saat 13.30 da direniş başladı. İş durdu. Bütün işçiler işi bırakıp fabrikanın önüne çıktık. Dört arkadaş patronlara isteklerimizi duyurdular. Ama patronlar hiçbirini kabul etmedi. Bunun üzerine iki arkadaş ekonomik-demokratik taleplerimizi ve dünyadaki ve ülkemizdeki siyasi durumu dile getiren konuşmalar yaptılar. Patronlar ve sarı sendika ağaları yalan dolan dolu sözlerle bizleri yeniden aldatmaya çalıştılar. Ama başaramadılar. Kararlı direnişimizi kıramadılar. Bunun üzerine faşist diktatörlükten yardım istediler. Hemen geldi faşist diktatörlüğün askerleri ve polisleri. Ama 17-18 Mart olaylarını yaşayan Uşak işçi sınıfı orduyu da polisi de iyi tanır. Vali, jandarma komutanı, emniyet müdürü de geliyorlar. Konuşmak istiyorlar. Ama konuşturulmuyorlar. Proleter devrimci sloganlar onların sesini bastırıyor. Saat 18.30 da Uşak ve Banaz'dan gelen takviyelerle jandarma ve polisin gücü hatırı sayılır bir seviyeye ulaştı. Askeri tecrübesizliğimizden de yararlanarak bizi kuşattı, silah çemberi içine aldı. Bu üstün silahlı güç karşısında biz silahsız işçiler hesabını ilerde sormak üzere, şimdilik susmak zorunda kaldık. Önceki kararlılığımız sarsıldı ve faşist diktatörlüğün valisi sesini duyurabildi. "Hak istemenin yolu bu değildir" (yani direnmek suçtur direnmeden patronlarınıza köpeklik yaparak arkadaşlarınızı satarak hakkınızı almaya çalışın) dedi. "Upmaş daha yeni kuruldu işletme oturuncaya kadar bu sıkıntılar çekilecek, anlayışlı olun" (yani hele bir kaç yıl en ağır biçimde sömürülmeye katlanın böylece patronlarınız palazlansın ondan sonra belki daha az sömürürler) dedi. "Şimdi dağılın yoksa dağıtmasını biliriz" dedi. Ve biz işçiler sessiz bir şekilde işletmeyi terkettik.

O günden beri faşist diktatörlüğün ordusu ve polisi Upmaş yönetimiyle tam bir iş birliği sürdürüyor. Kararlı işçilerin evleri basılıyor, karakola çekiliyor. 50'ye yakın işçi işten atılmış durumda. Bir o kadarı da işe gitmiyor. Upmaş'ta üretim ancak tek posta yürütülebiliyor. İki postası kaldırıldı.

Sonuç olarak Upmaş işçilerinin direnişi yenildi. Uşak'ta sendika ağaları tarafından değil işçi sınıfının çıkarlarını savunan işçiler tarafından yönetilen ilk gerçek işçi direnişi yenilgiye uğradı. Çünkü hakim sınıfların örgütleri (ordu ve polis) karşısında örgütlü değildik. Baskı ve zulüm bizi birbirimize yakınlaştırmıştı ama sıkı bir örgüt disiplini altında kenetlenmemiştik. Siyasi düzeyimiz düşüktü. Ordu ve polisi tam olarak tanımıyorduk. Orduyu ve polisi yenmeden hakkımızı alamayacağımızı düşünemiyorduk. Bunu bir kez daha gördük Upmaş'ta. Pratik bilgimiz çok azdı ilk kez böyle kendi kendimizi yöneterek bir eyleme geçiyorduk. Bu nedenle bir sürü hata yaptık. Ayrıca hareketin kendiliğindenliği ağır basıyordu. Ve yenilgi kaçınılmazdı. Ama artık dönülmeyecek duruma gelmiştik. Bu nedenle bu erken eylemi durdurmaya kalkmadık. Tersine proleter devrimciler ona bütün güçleriyle önderlik yaptılar. Upmaş direnişi yenildi ama mücadele bitmedi. Upmaş'tan aldığımız derslerle mücadeleyi daha kararlı bir şekilde sürdüreceğiz. Uşak'ta ilk kez yakılan işçi sınıfının bağımsız eylem ateşini söndürmeyeceğiz.

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET!

KAHROLSUN FAŞİST VE SOSYAL FAŞİST SENDİKA AĞALARI!

İŞÇİLER SENDİKA YÖNETİMİNE!

YAŞASIN UPMAŞ DİRENİŞİMİZ

YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

İş Kazalarını

Baş.ta.sa.4'de

şılık bulamadığı gibi yer yer suçlu duruma düşürüldüler. Onlar da bizimle birlik oldukları sürece emekçidirler, onlar da hayatlarını ortaya koyuyorlar. Gün geçtikçe işçilerle daha yakınlaşıyor daha çok kaynaşıyorlar.

(DEVAM EDECEK)

Faşizme ölüm yıkıma

Ba.ta.sa.1'de

sürdüreceklerini söyleyerek çekip gittiler.

PROLETER DEVRİMCİLER VE EMEKÇİ MAHALLE HALKI YIKIMLARA KARŞI OMUZ OMUZA MÜCADELE ETTİ

Proleter devrimciler, 200'e yakın imza toplayarak ve bütün mücadele biçimlerine en kararlı bir şekilde hazırlanarak emekçi halkla birlikte yıkımları durdurmuşlardır.

Proleter devrimciler ve emekçi halk bundan sonra da bütün saldırıları omuz omuza göğüslemeye kararlıdır.

"Halkın Sesi"

Baş.ta.sa.3'de

lamentonun varlığının devamından yana değil, devletin ve parlamentonun şiddete dayanan bir devrimle yıkılmasından yanadır. Bu bakımdan devrimci proletarya, parlamentarizm siyasi bakımdan zamanını doldurmamış olsa bile, parlamenter mücadeleyi siyasi mücadelenin bir unsuru olarak kullanıyor olsa bile, burjuva parlamentosunun savunuculuğunu üstlenemez, tersine geniş emekçi yığınlarının mücadelesini siyasi iktidar temel hedefi doğrultusunda kanalize eder.

HALKIN SESİ ise, burjuva parlamentosunu savunan siyasetiyle, devrimin karşısında, işbirlikçi egemen sınıfların siyasi iktidarının yanında yer almaktadır.

HALKIN SESİ'nin, mevcut burjuva devlet mekanizmasını ve onun bir unsuru olan parlamentoyu yıkmayı hedef almayan siyasi taktiği, onun merkezi görev tespitiyle de uygunluk arzetmektedir. İşbirlikçi egemen sınıfları ve onların 4. ordusunu "milli bağımsızlığın korunması" ve "savaşa karşı hazırlık" görevlerinin yerine getirilmesi için görevlendiren HALKIN SESİ oportünistlerinden başka türlü bir tavır bekleyemezdik zaten.

HALKIN SESİ'nin parlamenter siyasi taktiği, devrimci proletaryanın parlamentodan yararlanma, parlamenter mücadeleyi siyasi mücadelenin bir unsuru olarak kullanım taktiği değil, tam tersine büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının, şiddet ve baskı aracı olan devlet ve onun bir parçası olan parlamentoyu yetkinleştirme genel siyasetini güçlendiren, objektif olarak ona hizmet eden bir taktiktir.

Devrimci proletarya, büyük burjuvazinin ve toprak ağalarının ekonomik ve siyasi egemenliğini sağlamlaştırmaya çalışan devlet mekanizmasını yetkinleştiren, yığınların parlamentoya karşı "umudunu" ayakta tutmaya çalışan, her türlü siyasetle en amansız bir biçimde mücadele ederek, "Geniş halk yığınlarının temel taleplerinin" ancak devrimle gerçekleşebileceğini, burjuva devlet mekanizmasının şiddete dayanan bir devrimle yıkılabileceğini temel almalı ve yığınları bu temel üzerinde eğitmeli ve örgütlemelidir. Reformist ve parlamentarist hayallerin son derece yaygın olduğu ve bunun her geçen gün körüklendiği günümüz şartlarında, parlamentarizme ve reformizme karşı mücadele daha önemli ve acil bir görevdir.

HALKIN SESİ ise devrimciliğe saldırarak, parlamentarizme ve reformizme sarılmaktadır.

(DEVAM EDECEK)

Sosyal faşistler devrimci şehitlere

Ba.ta.sa.1'de

çülerde olsa bile prestij kazanmak için devrim şehitlerine sahip çıkmaya çalışıyorlar.

Sosyal-faşistler bozguncu, halk düşmanı bir güruhtur. Onların halk uğruna dökecek kanları yoktur. Onlar ödleklıklerini, halk düşmanı yüzlerini gizleyebilmek için, tıpkı faşistler gibi "kahramanlık", "yiğitlik" demagojilerine sarılmaktadırlar. Bunu yaparken de devrim şehitlerinin şanını ve şerefini çalmaya uğraşıyorlar.

Gaziantep'de de devrimci kardeşimiz Zeki Yalçınkaya'ya bu nedenle sahip çıkmaya çalıştılar. Onlar, Zeki arkadaşın faşizme karşı verdiği onurlu kavganın gölgesine gizlenerek halkı aldatabileceklerini, 15-20 kişilik grupçuluklarına prestij sağlayabileceklerini hayal ettiler. Ama onların sosyal-faşist demagoji ve yalanları gerçekler karşısında erimeğe mahkumdur. Sınıf mücadelesi onların karşı-devrimciliklerini her gün ve her olayda biraz daha açığa çıkarmaktadır. Antep'deki olay bunun son örneklerinden sadece bir tanesidir. Zeki Yalçınkaya arkadaşımızın dayısı yaptığı açıklamada İGD'lilerin yalanlarını bir kere daha ortaya koymaktadır. Açıklamanın ilgili bölümü şöyledir, "Zeki henüz 16 yaşında çiçeği burnunda bir devrim sempatizanı olup, İsmet Paşa Lisesi'nde öğrenciydi. Harhangi bir kuruluşa da üye olmayan Yalçınkaya doğrudan doğruya toplumun (halkın anlamında) malıdır. Ve bu yolda da saldırıya uğrayarak aldığı yara sonucu ölmüştür. Yalçınkaya bu bakımdan herhangi bir kuruluşa mal edilerek kendilerinden sayılması doğru bir davranış değildir." diyor. Sosyal-faşist ödlekler güruhu böylece bir kere daha derslerini almış oluyorlar.

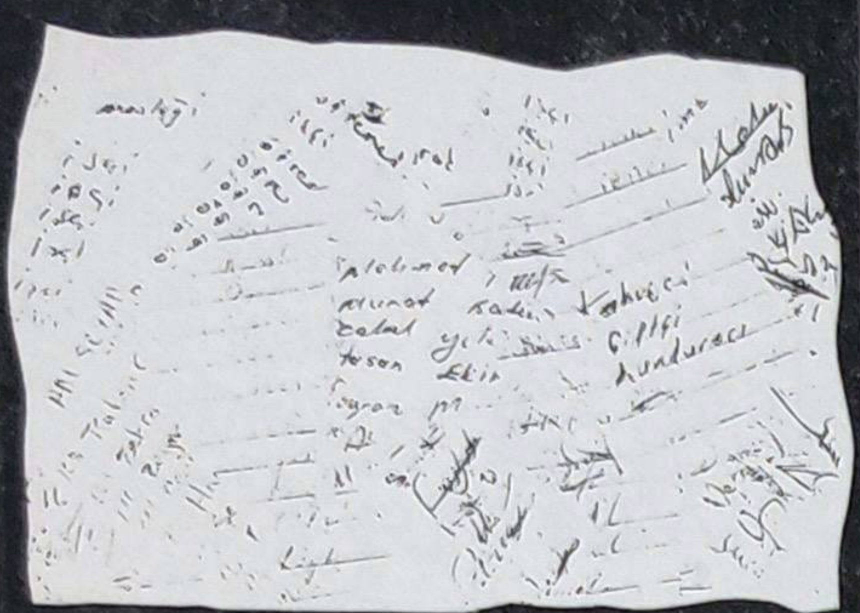
DEVRİMCİLER ÖLÜLERİNİ FAŞİSTLERE VE SOSYAL FAŞİSTLERE TERK ETMEYECEKTİR

Devrimcilerin şehitlerine karşı tavırları, onların sınıf mücadelesine bakışlarının bir parçasıdır. En onurlu ve en yüce bir parçası! Onlar değil şehitlerini halkın hiçbir şeyini karşı-devrimcilere terk etmezler. Devrim şehitlerinin devrimciler tarafından gömülmesinin genel olarak iki temel önemi vardır; öncelikle her devrimcinin sağlığı gibi, ölümü de yığınları devrime hazırlamanın, sınıf savaşını yükseltmenin bir aracı olmalıdır. Yaşayan her devrimcinin en içten isteği budur. Ve şehitlerin, yoldaşları tarafından gömülmesi ona karşı en son yoldaşlık görevidir.

Devrimciler Zeki arkadaşın cenazesine sahip çıkarak onu faşistlere ve sosyal faşistlere terk etmediler. Cenaze töreni, mücadelenin yükseltildiği, şanlı bir anti-faşist gösteri olmuştur.

FAŞİST KATİLLERDEN VE İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULMALIDIR

Şimdiye kadar elimize ulaşan imza toplamı: 116.402



Yüzbini aşan imzalar nelerin göstergesi?

İçinde bulunduğumuz koşullarda halkın faşist diktatörlüğe karşı mücadelesi toplumsal hayatın bütün cephelerinde yükselerek sürmektedir.

Ancak, kendiliğindenlik düzeyindeki bu mücadeleler faşistlerin ve sosyal faşistlerin, bütün gericilerin kesin yenilgilere uğratılmaları için yeterli değildir.

Buhran, kendiliğindenci mücadelelere dayanılarak, kitle kuyrukçuluğu yaparak göğüslenemez. Kitlelerin ezilmesi ve yoksullaşmasının, değil kesin çözümü, geçici olarak yavaşlatılması bile sözkonusu olamaz.

Bu gün devrimci önderliğe ihtiyaç binlerce kat artmıştır.

Ancak tutarlı ve devrimci bir siyasi önderlik kitlelerin devrim yapmasını, o yolda ilerlemelerini mümkün kılabilir.

İçinde bulunduğumuz özel tarihi koşullarda, Parti'nin inşası faaliyetini esas almak ne kadar zorunlu ise, kitlelerle bağları güçlendirmek de o kadar gereklidir. Bu iki görev birbiriyle çelişmez; birbirini tamamlar. Parti bu anlamda kitle mücadelelerinin içinde inşa edilir.

Proleter devrimciler, Partinin inşası döneminde de kitlelere bilinç taşımak onlara siyasi önderlik etmek ve onlarla kaynaşmak görevleriyle yükümlüdürler.

Bu, bir tercih meselesi değil, temel bir meseledir.

Halkın Kurtuluşu yayın hayatına başladığı günden beri, çeşitli hata ve zaaflarına rağmen, mücadelesini esas olarak bu anlayışla sürdürmüştür.

İmza kampanyalarına bu çerçeve içinde baktığımızda, onların bu günün özel ve geçici koşullarında kitlelerle bağ kurmak ve onlara önderlik edebilmek için önemli bir araç olduklarını tespit etmekteyiz.

İmza kampanyalarının daha genel ve çok yönlü kitle kampanyalarının birer unsuru olduklarını da hatırda tuttuğumuzda, onların sadece pasif bir araç olmadıkları da görülür.

İmza kampanyaları, doğru hedeflere yönelen, ve kitle mücadelesinin aktif biçimlerini esas alan siyasi kampanyaların tali birer unsuru olarak gelişirlerse, devrimci eğitime, kitlelerin bilinçlenmesine ve proleter devrimci hareketle temel sınıflar arasındaki bağların güçlenmesine hizmet ederler. Onların büyük yararları olduğunu proleter devrimci hareketin somut pratiği de kanıtlanmıştır.

Gazetemize ulaşan ve yüzbini aşmış bulunan imzaları, bu çerçeve içinde değerlendirmekteyiz.

Bu imzalar bir yandan yükselen mücadelelerin en geniş yığınların mücadelesi olduğunu, diğer yandan kitlelerin proleter devrimcilere karşı derin bir güven duyduklarını ortaya koyuyor.

Bu imzalar, gazetemizle emekçi yığınlar arasındaki çelikten ve devrimci bağın gittikçe geliştiğini de dost ve düşman önünde açıkça sergiliyor.

Bu gün izlenecek doğru yol, kitle mücadelelerinin en ön safında yeralmak ve hiçbir gerekçeyle kitlelerden kopmayı ve bağları geliştirmeyi bırakmayı kabul etmemekten geçmektedir. Parti inşa faaliyeti ancak böyle bir yol izlendiğinde gerçekçi ve devrimci bir faaliyet olur.

Halkın Kurtuluşu kararlı, tutarlı ve sabırlı bir şekilde bu yolu izleyecek, kitlelerden almadan kitlelere birşeyler öğretebileceklerini sanan entellektüel küçük-burjuvalarla arasına daima kalın çizgiler çekecektir.

6 Türkiyeli yurtsever serbest bırakılmalıdır

Alman siyasi polisi, 8.6.1977 tarihinde, Dortmund ve çevresinde düzenlediği baskınlar sonucu, 6 Türkiyeli yurtseveri tutuklamıştı. Bununla ilgili haber gazetemizin 62. sayısında yayınlanmıştı. Çorum- Alaca'dan yurtseverler ve devrimciler Türkiye'li yurtseverlerin Alman polisi tarafından tutuklanmasını protesto etmektedir.

6 Türkiye'li yurtseverin Almanya'da gerekçesiz olarak tutuklanmasını ve yurtseverler üzerinde anti-demokratik, insanlık dışı baskıları protesto ederiz.

ALACA'DAN 108 İMZA

İşkencecilere ve faşist katillere karşı emekçi halkımızın kini ve nefreti sonsuzdur

"FAŞİST KATİLLERDEN VE İŞKENCECİLERDEN HESAP SORULMALIDIR" KAMPANYASI BUNUN BİR KANITIDIR. 51. SAYIDA KAMPANYA SONA ERDİRİLMİŞ OLMASINA RAĞMEN HAZİRAN VE TEMMUZ AYLARINDA DA GAZETEMİZE PROTESTOLAR GELMEYE DEVAM ETTİ. 51-65. SAYILAR ARASINDA 9177 İMZA YAYINLADIK. BU SAYIDA 879 İMZA DAHA YAYINLIYORUZ. ELİMİZE ULAŞAN İMZALARIN TOPLAMI BÖYLELİKLE, 116.402'YE ULAŞMIŞ BULUNUYOR. FAŞİST DİKTATÖRLÜK MİLYONLARCA EMEKÇİNİN MÜCADELESİNİ ASLA DURDURAMAYACAKTIR. ELİMİZE ULAŞAN İMZALAR BUNU HAYKIRAN KİTLELERİN AZMİNİ YANKILANDIRMAKTADIR.

İŞKENCECİLER, FAŞİSTLER VE SOSYAL FAŞİSTLER HALKIN YUMRUĞU ALTINDA EZİLİP GİTMEYE MAHKUMDUR.

Eskişehir

"Aşağıda adı ve soyadları bulunan bizler, ülkemizde uygulanan işkenceleri şiddetle protesto ediyor, işkence yapanların derhal tutuklanmasını istiyoruz."

206 İMZA

SAMSUN

"Faşist cinayetlere, işkenceye son!"

161 İMZA

TEKİRDAĞ

"Biz Tekirdağ cezaevi'nde yatan, halkımızın kurtuluşunun ancak Ulusal Demokratik Halk Devrimi'nin zaferiyle sağlanacağına inanan devrimci ve yurtseverler olarak tüm çağdışı uygulamaların ve işkencelerin hesabını er veya geç soracağımızı bildirmeyi devrimci bir görev bilmekteyiz" (daha önce mektup olarak yayınlanmış ve toplama dahil edilmemişti). 115 İMZA

K. MARAŞ

"Faşizmi, işkenceleri ve siyasi cinayetleri protesto ediyoruz"

397 İMZA

İMZA TOPLAMI 879.



Vatan Gazetesi patronuna karşı protesto sesleri yükseliyor

Şimdiye kadar elimize ulaşan imza toplamı: 1303

KAHRAMANMARAŞ	45
MALATYA MERKEZ	129
MALATYA BOZTEPE	131
MALATYA PAŞAKÖŞKÜ	254
KONYA AYRANCI KÖYÜ	19
TEKİRDAĞ-ÇORLU	49
	627
63.-65 SAYILARDA YAYINLANAN	676
	1303

Vatan Gazetesi'nin anti-demokratik tutumlarıyla mücadele edelim

Bab-ı-ali'nin "Bizim millete ne yazarsan onu okur" anlayışının karşısında, devrimci okuyucu kitlesi ilk kez aktif siyasi tavrını alıyor. Bu eylem Türkiye basın hayatında önemli bir dönüm noktasıdır.

Yurtsever, devrimci gençliğe düşen görev, "Vatan'ı boykot" aktif kitle eylemini yaygınlaştırmak ve sürdürülen bu siyasi eylemi geniş kitlelere anlatmaktır.

Bu gelişen ve giderek güçlenen eylemin önemini ve bir ucunun kendilerine değebileceğini düşünen Cumhuriyet gazetesi, İYDGD'nin açılışı ve üyelerimiz üzerine uygulanan faşist baskı ve işkenceleri kamu-oyuna iletecek olan bir çok basın bildirimize sansür koymuş Vatan gazetesi ile gerici bir "dayanışma" içine girmiştir.

Anti-revizyonist bir okuyucu tabanına hitap eden bir gazete, bu tabanın taleplerine saygılı olmak zorundadır. Aksi halde bilinçli okuyuculardan uyarıcı şamarı yiyecektir. Bu eylem Bab-ı-ali patronlarına ders olacaktır.

İYDGD Başk.
Ali Rıza Öğüt

ZİNDANLAR BOŞALSIN, GENEL AF

Bu kampanyada elimize şimdiye kadar ulaşan imza toplamı: 1877

"Zindanlar Boşalsın, Genel Af" sloganı, hürriyet mücadelesi veren milyonlarca emekçiyi çevresinde birleştirmektedir.

Hakim sınıfların ve düzen savunucusu politikacıların bu son seçimlerde hiç bir şekilde değinmemeye çalıştıkları bu mesele emekçi halkın kanayan bir yarasıdır.

Gazetemiz bu konuda uzun bir süredir teşhir faaliyeti yürütmekte ve genel olarak taleplerin propagandasını yapmaktadır. Bu konuda bir imza kampanyası açılmamıştır. Ancak buna rağmen, devrimciler, ve yurtseverler, bu talep doğrultusunda yaygın ve zorlu mücadeleler vermeye hazır olduklarını gazetemize gönderdikleri imzalarla vurgulamaktan geri durmamaktadırlar.

50. sayıdan bu yana Halkın Kurtuluşu'nda bu konuda 1571 imza yayınlanmıştır. Bu sayıda yayınladığımız Elbistan Cezaevi'nden gelen mektupla birlikte yayınlanan imza toplamı 1877'yi bulmaktadır:



Buca Yarı Açık Cezaevi'nden bir grup devrimci:

"Ne demir kapılar, ne de tanklar tüfekler durduramaz halkımızın devrim rüzgarını"

Bizler Buca Bölge Cezaevi'nde bulunan tutuklu, hükümlüleriz. Bozuk düzenin kurbanları olarak hepimiz, ülkemizin her yerinde olduğu gibi taş duvarların, çelik kapıların arkasına kapatılmış bulunuyoruz.

Sömürü düzeninin bir baskı aracı olan zindanlarda, bizler üzerinde uygulanan baskı ve zulüm tam bir faşist terördür. Karakollarda, polis merkezlerinde, mahkemelerde bizlere ne kendimizi savunma hakkı tanınmıştır, ne de faşist organlar, yasal yollardan ifade almıştır. Karakol veya merkezde işkence altında imzalatılan ifade'den başka hiç bir delil ve şahit olmadan, hiç bir gerçeğe dayanmadan "neden, niçin, nasıl yaptın" demeden, 5 sene, 10 sene 20 sene "yat da çık" demeye alışkın mahkemeler onbinlerce insanı içeriye tıkmaktadır.

Bugün Buca Bölge Cezaevi, bini aşkın düzen kurbanıyla dolmuş durumdadır

İnanıyoruz ki hiç birimiz de aslında suçlu değiliz. Gerçek suçlular, düzenin çarkının öğüttüğü serveti ceplerine dolduranlardır; bizi sömüren ve ezenlerdir.

Suçlular, bugün olduğu gibi geçmişte de "ak" oylarla "seçilip" başımıza gelenler ve onların da arkasından emir veren kapitalist ve toprakağalarından oluşan hakim sınıflardır.

Onlardır bizleri emperyalist güçlere satan; onlardır karakolda, polis merkezlerinde mahkemede bizi suçlayan ve zindanlara dolduran; onlardır sokaklarda, okullarda, grevde, mitingde, yürüyüşte dostlarımızı katleden.

Ve biz "elimizi kolumuzu bağlamışlar" diye öyle oturmuş, karşımızda kahkahayla gülen can düşmanımız, alınterimizin sömürücüsü, dostlarımızın katili ve gerçek suçlulara bakıyoruz. Neden? Bizi daha çok sömürsün, işkence etsin, ezsin, öldürsün, güçlü olduğunu kabul edelim ve köleleşelim diye mi? Hayır dostlar, hayır işçi-köylü kardeşler, hayır emekçiler, hayır! Biz istersek ve milyonlarcamız bir araya gelirsek ne faşizmin idam sehpaları, ne prangaları, ne beton duvarları, demir kapıları ve ne de tankları, tüfekleri durduramaz halkımızın devrim rüzgarını.

KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM!
ZİNDANLAR BOŞALSIN GENEL AF!
YAŞASIN ULUSAL DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ!

Elbistan Cezaevi tutuklu ve mahkumları:

"Bizler, Elbistan Cezaevi'nde bulunan tutuklu ve mahkumlar olarak, açmış olduğunuz "Zindanlar Boşalsın Genel Af" kampanyasına katılıyor ve kararlılıkla destekliyoruz.

"Bizler sömürü ve zulüm düzeninin zindanlarına doldurulmuş düzen kurbanlarıyız. Kimimiz "hırsız", kimimiz "katil", kimimiz "cani" olarak nitelendiriliyor.

"Oysa esas hırsızlar:

"Mobilya yolsuzluğunda 20 milyonları vuranlar, Lockheed Uçak firmasından rüşvet alanlar, mevcuz düzenin kurumlarını rüşvet küpü haline getirenlerdir.

"Oysa esas katiller:

Grevleri direnişleri kanla bastıranlar; 1 Mayıs'ta 40 yurtseveri otomatik silahlarla katledenler; doğuda kaçakçılık bahanesiyle yüzlerce yoksul köylüyü kurşuna dizenler; hergün yurtseverleri, devrimcileri sokak ortalarında kurşunlayanlardır.

"Aşağıda imzası bulunan bizler şuna kesinlikle inanıyoruz ki, bu durumun kısmi olarak değişmesi GENEL AF'la mümkündür. Ama kesin ve yeterli çözüm, ancak emperyalizm ve sosyal emperyalizmin yurttan kovulması, faşist diktatörlüğün yıkılması, ve demokratik halk iktidarının kurulması ile mümkündür".

106 İMZA

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!

Bu kampanyada elimize ulaşan imza toplamı: 1232

Çorlu Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği

Çorlu Yurtsever Devrimci Gençlik Derneği üyeleri olarak Devrimci, Yurtsever Basına Özgürlük kampanyasına katılıyor, devrimci. yurtsever basın üzerindeki faşist ve sosyal faşist baskıları protesto ediyoruz.

DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK!
NE AMERİKA NE RUSYA BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE
KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM
FAŞİZME ÖLÜM, HALKA HÜRRİYET!

34 İMZA

Kahramanmaraş Türkoğlu'ndan bir grup devrimci:

Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu gazeteleri tarafından açılan Devrimci Yurtsever Basına Özgürlük kampanyasını destekliyoruz. Faşist diktatörlüğün halk üzerindeki baskılarının bir parçası olan yurtsever, devrimci basın üzerindeki faşist ve sosyal-faşist baskıları şiddetle protesto ediyoruz. Baskılar halkın ve onun bir parçası olan bu yayın organlarının mücadelesini durduramayacaktır.

* Yurtsever, devrimci yazı işleri müdürlerinin tutuklanmasına son verilsin
* Devrimci Yurtsever Basına özgürlük
* Faşizme Ölüm Halka Hürriyet!

45 İMZA

Halkın kurtuluşu yolunda Aydınlı proleter devrimciler:

Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolu'nun açmış olduğu Devrimci Yurtsever Basına Özgürlük Kampanyasına katılıyoruz.

NE ABD, NE RUSYA, BAĞIMSIZ DEMOKRATİK TÜRKİYE
YAŞASIN DEVRİMCİ İŞÇİ KÖYLÜ İKTİDARI
KAHROLSUN FAŞİZM, SOSYAL FAŞİZM

Malatya ili Kırlangıç köyü devrimci gençliği

Halkın Kurtuluşu, Halkın Birliği ve Halkın Yolunun açmış olduğu DEVRİMCİ YURTSEVER BASINA ÖZGÜRLÜK kampanyasına katılıyor, devrimci, yurtsever basın üzerindeki faşist ve sosyal-faşist baskıları protesto ediyoruz.

* Devrimci, Yurtsever Basına Özgürlük
* Tutuklu Yazı İşleri Müdürleri Serbest Bırakılsın

BU SAYIDA YAYINLADIĞIMIZ İMZA TOPLAMI: 79 İMZA

HALKIN KURTULUŞU

Orman köylüsü üzerindeki söyürüye son!

Odunun % 100'ü ve tomruğun % 25'i yoksul köylüye verilmelidir

Bizler, geçimimizi ormandan sağlayan yoksul köylüleriz. Yıllar önce odunun %100'ü belli bir para ödenmek suretiyle köylünün elinden alınmaktaydı. Daha sonraki yıllarda köylünün mücadelesi ile %50'si alınabildi. 1976'da ise bir ara %100 hak tanındığı halde tekrar %10'u alınmış, %90'ı köylüye kalmıştır. Bu yıl (1977) odunun %25'i Orman Dairesine, geri kalan %75'i köylüye kalmaktadır. Bunun yanında odunun %25'i bedavadan alındığı gibi geriye kalan %75'inden de ster (odun birimi) başına 26 TL. alınmaktadır.

Böyle olunca, zaten yılın büyük bir kısmını işsiz geçiren biz köylüler bir taraftan hayat pahalılığı, diğer yandan emeğimizin gasp edilmesi bizleri çekilmez bir hayata yani yoksulluğa sokmuştur.

Bunun için, HAKKIMIZI alabilmenin tek yolu: TÜM ORMAN KÖYLÜLERİ olarak birleşmek ekonomik demokratik ve siyasi alanda mücadele etmektir.

Her geçen gün daha da yoksullaşmak istemiyorsak, odunun %100'ü, tomruğun ise %25'ini alabilmek için İMZA KAMPANYASINA KATILALIM.

Bu kampanyaya katılmanın bir yurtseverlik görevi olduğunu unutmayalım.

FAŞİZME ÖLÜM HALKA HÜRRİYET

KAHRAMANMARAŞ'TAN 448 İMZA

Not: Bu kampanya Kahramanmaraş'lı devrimciler tarafından başlatılmıştır.